

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KING'S
QUEEN

Old Kings - Book Five

MARIE
JOHNSTON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KRALIN KRALIÇESİ

PETROL KRALLARI, KİTAP 5

MARIE JOHNSTON

LE YAYINCILIK

Copyright © 2021 Marie Johnston Editing

by Razor Sharp Editing

Düzeltilme MBE, Judy's Proofreading ve Deaton Author Services

tarafından yapılmıştır Kapak Resmi Secret Identity Graphics tarafından
yapılmıştır

Fotoğrafçı: Jane Ashley Converse Model:

Dane Peterson

Fotoğraf Lisanslı: The Cover Lab, LLC Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni
olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi
bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu hikayedeki karakterler, yerler ve olaylar kurgusaldır. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan
benzerlikler tesadüfi ve kasıtsızdır.

✿ Vellum ile oluşturuldu

Aiden King dört yıl önce bana çıkma teklif ettiğinde, dört ay içinde ürkek bir ktphaneciden Montana'nın en çok aranan bekârının eşine dönüştüm. Artık kenar mahallenin inek kızı değildim, nehir kıyısında bir malikanede CFO'nun eşıydım ve kocam da hayallerimin erkeğiydi. Şansıma neredeyse inanamıyordum.

Meğer buna inanmamalıymışım. Aiden ofiste uzun saatler geçirirken o malikânede tek başına geçirdiği yıllardan sonra sırrını öğrendim: Güven ihtiyacını karşılamak için biriyle, herhangi biriyle evlenmesi gerekiyordu ve yolun yanlış tarafından gelen inek kız kolay bir hedefti.

Yakışıklı bir milyonerden boşanmak isteyen bir kız olacağımı hiç düşünmemiştim. Şimdi, gururum ve ben sadece topallayarak aileme dönmek ve her şeye yeniden başlamak istiyoruz. Ama bunu yapmak için bir soruyu yutmam gerekecek. Eğer güven sadece bir yıl evli kalmasını gerektiriyorsa, neden kabul *ediyorum* dememizin üzerinden dört yıl geçti?

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>

Yazar Hakkında

Ayrıca Marie Johnston

BÖLÜM 1

A kimlik

Dört yıl altı ay önce.

OFISIMİN KAPISI HIZLA AÇILDI. Büyükannem takım elbiseli bir intikam meleği gibi kapıda belirdi. Emilia Boyd hiçbir zaman rahat ve mutlu görünmezdi ama bugün gözleri kısılmış, ağzı büzülmüştü. Ofisin LED ışıkları gümüş rengi saçlarında parıltıyordu. "Aiden, benimle babanın ofisinde buluş."

Parmaklarım klavyemin üzerinde geziniyordu. King Oil'in paydaşları için beş yıllık bir geçmiş finansal rapor hazırlamanın ortasıdaydım. "Şimdi mi?"

Bana sadece aptallığı bırakmamı söyleyen bir bakış attı, tabii ki şimdi demek istiyordu. Sabır, büyükannemin erdemlerinden biri değildi.

Çalışmalarımı kaydettim. Çeşitli tarihi eserleri derleme sürecim vardı. raporları bir sanat haline getirdim ama yine de zaman alıyordu. Bir sonraki yönetim kurulu toplantısından önce yapılması gerekenler listemdeki zaman alıcı görevlerden biriydi.

Büyükannem kapımı açık bırakmıştı ve bir an için kapıma baktım. Büyükannemin burada ne işi vardı? Bu acele niye? Babam Gentry, King Oil'in CEO'suydu ve ben de CFO'ydum. Grams işle ilgili bir mesele için burada değildi, yoksa haberimiz olurdu.

Büyükannem tamamen oyunun dışında değildi. King Oil on yıllar önce büyükbabam DB ile birlikte başka bir isim altında onun tarafından kurulmuştu.

Şimdi yönetim kurulu başkanı olarak kaldı. Aylık toplantımız geçen haftaydı. Bu onun günlük işlerden uzak durduğu anlamına gelmiyordu ama babamla bana iş yerinde nefes aldırarak kadar emekli olmuştu.

Tamamen emekli olmadan önce soğuk, ölü parmaklarını binadan uzaklaştırmamız gerekeceğinden hiç yoktu.

Eğer ailevi bir acil durum olsaydı, babamın büyükannemden önce haberi olurdu. Kardeşlerim ve ben sık sık bir araya gelmezdik ama büyükannemden önce babamı arardık.

Hayatımızın değişmez bir parçasıydı, ancak lise ya da üniversite mezuniyeti gibi bir dönüm noktası olmadıkça, sadece iş söz konusu olduğunda rahatsız olurdu. Onun sloganı "yaşa ve yaşat, tabii King Oil'den bahsetmiyorsan." idi.

Masamdan kalktım ve döndüm, bakışlarım duvarın üzerinde geziniyordu. arkamdaki pencereler. Camın renkleri arasından mavi Montana gökyüzü benimle alay ediyordu. Baharın ortasıydı. Eskiden yılın sevdiğim zamanıydı.

Buzağılama bitmiş olurdu. Üç erkek kardeşimle birlikte sığırları güderdim ve aramızın her yerinde dört çocuğun başını çok fazla derde sokabileceği çamur çukurları olurdu. O günler geride kalmıştı. Bazen en küçük kardeşim Dawson'ın sığırları gütmesine yardım etmek için King's Creek'e dönüyordum ama bu hiçbir zaman yeterince sık olmuyordu. Yapabildiğim en iyi şey, günlük koşularımı koşu bandı yerine dışarıda yapmak, dinlemek ve okumaktı.

çeşitli gelen kutularımı bombardıman eden mesajlar.

Gözlerimi ata binmek için mükemmel olan güzel havadan ayırdım, kravatımı düzelttim, takım elbisemin ceketini

ve kapıdan çıkıp gitti.

Babamın asistanı Phillip masasında değildi. İç ofise girmemize izin verilen tek yardımcı oydu. Phillip iyiydi, ama üç kişi kullanabilirdik. Daha fazla Phillips. Masasını atlayıp asansörün önüne ve ortasına yerleştim. Kimin gelip gittiğini kaçırmıyordu ve daha da önemlisi, beni ve babamı rahatsız etmelerini engelleyebiliyordu. Köşedeki diğer ofis büyükannemin kullandığı ofisti. Eğer bazen orada oturup Çünkü yapacak başka bir şeyi yoktu. Bu şirket onun hayatıydı.

Ben içeri kapıyı arkamdan kapattığımda büyükannem babamın ofisinde volta atıyordu. Gri çizgili takım elbiseli başka bir adam babamın karşısında oturuyordu.

Aile avukatımız, Ellis. Bize şahsen söylemek için King's Creek'ten Billings'e gelmesini gerektirecek kadar kritik olan neydi?

"Merhaba, Aiden." Yüzündeki kırıışıklıklar onu son gördüğümde daha derindi. Yaş mı, stres mi? İkisi de mi?

"Oturun," dedi babam. Yüz ifadesi ciddiye ama bu toplantının ne hakkında olduğunu bildiğine dair başka hiçbir işaret vermedi. Ellis'in yanındaki sandalyeye oturdum. Büyükannem arkamızda volta atmaya devam etti.

Babam koltuğuna yaslandı ve parmaklarını birleştirdi. "Devam et ve Aiden ile bana tüm bunların ne anlama geldiğini anlat."

Ellis dudaklarını yaladı ve gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşti. "Dikkatimi çekti de..." Nefes nefese kaldı. "Yani, kendime bir hatırlatma yapmanın bir yolu yoktu. Bu yıllar önceydi."

"Söyle onlara Ellis," Grams.

"Evet. Doğru." Burnunun kenarını sıktı. "Sarah ölmeden önce çocukların her biri için bir miktar para yatırdı." Bakışları iki çocuk arasında Ben ve babam.

Buz kristalleri damarlarımı doldurdu. Annemin ölümünü hatırlamak hiç kolay olmadı, sanki her gün bunu düşünmüyormuşum gibi. Zihinsel bir blok kurdum

Geçmişe, annemin öldürüldüğü güne ve sonrasındaki kasvetli aylara çekilmeden önce.

Babamın kaşları çatıldı ama gözlerindeki hüznü kaçırmadım. "Emanet mi?"

Babamın bundan haberi yok muydu?

"Şartlar, Ellis," diye tersledi Grams.

Ellis sıçradı ama bunu gizlemek için ağırlığını başka bir kalça yanağına verdi. "Her biri için yüz milyon dolar gibi oldukça büyük bir meblağ ayrıldı. çocuklar."

Ben ve kardeşlerim için mi? Bu çok fazla paraydı. King Oil'in CFO'su olarak mükemmel bir maaş aldım ama yüz milyon dolar değil.

"King Oil'in kısmi satışından. *Yıllar* önce." Gözlerinde bir fırtına koptu. Büyükanнем annemi sevmişti, tek çocuğunu. O da parayı severdi. Annem ölmüştü ama bu para . "Bir emanete için ona hediye ettim. Ama hiç düşünmemiştim..." Elini Ellis'e doğru salladı. "Ne düşünüyordu ki?"

Ellis yine dudaklarını yaladı. Bu toplantı bitmeden önce bir tüp dudak nemlendiricisine ihtiyacı olacaktı. "Her çocuğun otuzuncu doğum gününde ödenecek.

Ancak." Yüz hatlarında bir gölge dalgalandı ve zaten ufak tefek olan adam sandalyesinde büzüldü. "Şartlar, her bir çocuğun parası ödenmeden önce bir yıl evli gerektiriyor. Eğer o çocuk zaten gerekli bir yıl evli kaldıysa ya da bir süre sonra boşanırsa, para ikiye bölünecek. Evlilik öncesi anlaşmalardan muaftır."

. Evliydim. İşim sayılır mı? Sahip olduğum tek kız arkadaşım, nişanlım ya da metresimdi.

Büyükanнемin bakışları gerçeği içime işledi. Bu yılın sonunda yirmi dokuz yaşına basacaktım. Evlenip bu parayı almam mı bekleniyordu?

Bu nasıl işe yarayacaktı ki? Kimseyle görüşmüyordum. Gerçekten çıkmıyordum. bir çıkıyordum. Kıcımlı yırtarak çalışıyordum ama bazen ben de sevişmek istiyordum. Çıkmamın tek sebebi buydu. İşim hep-

Tüketiyordum. Annem öldüğünden beri bu iş için yetiştiriliyordum. Bu şirketi büyükannem ve büyükbabam kurmuştu. Babam ben doğduğumdan beri bu şirket için çalışıyordu.

Ben en büyükleriydim. Ailenin ayak izlerini devam ettirmek benim işimdi.

Büyükannem ve babam çiftliğin kaderinin benim omuzlarımda olduğunu ve kardeşlerimin beni örnek aldığını söylediklerinde annemin tabutu henüz toprağa indirilmemişti. Babamın endişelenmesi gereken bir şirket vardı.

Bunu ben yaptım. Üç küçük kardeşimi büyütmüş ve on üç yaşından on sekiz yaşında evden ayrılana kadar annemin yönettiği çiftliği işletmişim. Sonra kendimi şirkete verdim. Çünkü benden beklenen de buydu.

Şimdi buna evlenmek de dahil mi?

Bu fikre karşı değildim ama birkaç kez biriyle görüşmeye çalıştığımda hayal kırıklığına uğramıştım. Bir petrol imparatorluğunun prensi olan Aiden King'le çıkmak istiyorlardı. Aiden King, babasıyla birlikte reklam panolarını süsleyen yüz -sadece bir kez, ama bu fazlasıyla yeterliydi. Aiden King, o büyük maaş çekiyle büyük bir ev inşa eden adam.

Özel jeti duymuşlardı. Maaşımı duymuşlardı.

İnşa ettiğim özel evle ilgili yerel bir dergide çıkan haberi görmüşlerdi. Yellowstone Nehri boyunca kasabanın dışında. Onlar yaşam tarzını istiyorlardı. Beni değil. Ve kesinlikle benim programımı değil.

" kötü bu değil." Grams'in topuğu halıya saplandı. Eğer dikkatli olmazsa, halıda bir delik açacaktı.

Ellis'in kafası bir bobblehead'in fena olmayan bir taklidini yaptı. "Doğru. Şartlar yerine getirilmezse, vakıf Daniel Cartwright'a ya da Danny öldüyse kızı Bristol'a geçecek."

Para annemin ölümünden sorumlu komşuya mı gidecekti? "Bunu Sarah mı ?" Babamın kuşkulu ses tonu, bu işi yapanın ben açıkça ortaya koyuyordu.

aklını kaybeden tek kişi.

Ellis başını eğdi. "O yaptı. Ofisime girer girmez bana bir gizlilik sözleşmesi hazırlattı. Avukat-müvekkil ayrıcalığı onun için yeterli değildi. Doğruyu söylemek gerekirse, çok unuttum. Çocuklarınızın hepsi iyi birer genç adam oldu. Her birinin bir iş bulacağından hiç şüphem yoktu. ve evlen." Boğazını temizledi ve gözleri bana kayd, sonra kayarak uzaklaştı.

Hiçbirimiz evli değildik, hatta evliliğe yakın bile değildik. Kardeşim Beck'in altı aydan uzun süren bir ilişkisi olmamıştı. Biriyle görüşüyor muydu?

Şimdi biri mi? Bunu bilecek kadar onunla konuşmadım.

Xander dünyanın bir yerindeydi. Evli olabilirdi ama bundan şüpheliydim. Bu bağlılık gerektirirdi ve Xander hiçbir şeye, hele hiç kimseye bağlanmazdı.

Dawson en çok üniversitedeki kız arkadaşıyla yakınlaşmıştı ama neredeyse iki yıldır aile çiftliğini işletiyordu. Ve üniversitedeki kız arkadaşı çoktan gitmişti. Biriyle çıktı ve hepsi bu. Hiç bahsetmedi Özel biri.

"Evlenmen gerek, Aiden." Büyükanmem sanki beni dünyayı kurtarmakla görevlendirmiş gibi gözlerini dikmiş bana .

"Büyükanne." Köhne komşularımızın parayı almasını onun kadar ben de istemiyordum ama bahsettiği benim hayatımdı ve bir başkasının. Müstakbel eşimin.

"Emilia." Babamın sesinde sabır vardı. Büyükanmemle arası iyiydi. Lise mezuniyetinden hemen sonra annemle evlenmişti. Annem bana hamileydi ve nasıl olacağını planladıklarında büyükanmeme ve babama karşı gelmekten çok korkmuşlardı. Evlen. Anne, evde kal ve Çiftlik devam ediyor. Baba, petrol şirketinde işe başla. Tüm bunlardan dolayı, büyükanmem ve babamın bir geçmişi vardı. Onun huysuzluklarını idare edebilir ve öfkesini yönlendirebilirdi.

Başını iki yana salladı. "DB ve ben o para için çok çalıştık." Büyükbaba DB çoktan gitmişti, ki bu en iyisiydi. Büyükanmemden bile daha sinirliydi ve bu haber onu doğruca hastaneye götürebilirdi. "Biz

Sarah'ya o parayı emanet ettik. Bu bizim torunlarımıza bırakacağımız mirastı," diye tısladı. "Bununla ilgilenemeyecek kadar meşguldüm. Daha iyi bilmeliydim."

Annemin şefkatli bir kalbi olduğunu bilmeliydim.
alt satırda? Evet, büyükannem bilmeliydi. Ama bu güven mantıklı değildi.

Büyükannem parmağını bana doğru uzattı. "Sen en büyüklerisin, Aiden. Bunu yaparsan, kardeşlerine bu paranın onların hakkı olduğunu ve ailede kalması için ne gerekiyorsa yapmaları gerektiğini gösterebilirsin." Kadından iğrenmiş bir ses çıktı. "Ve onu lanet Cartwright'lardan uzak tut."

"Şimdi, bunun hakkında konuşalım." Babam yarı politikacı olmayı öğrenmişti. Ama

Büyükannemin istediğinden emin olduğum gibi beni ofisten dışarı sürüklemiyor, yanımızdan geçen ilk bekâr kadını yakalayıp bizi mihraba götürmüyordu. Babam Ellis'e baktı. "Yapabileceğimiz bir şey yok mu?"

"Her sözleşmede boşluklar vardır ama Sarah bunları en aza indirmek için fazladan para ödedi ve... zamanınız tükeniyor." Ellis'in bu kadar gergin olmasına şaşmamalı.

Büyükanne'nin parmakları sanki boynuna sıkmak istiyormuş gibi seğirdi. "Ayrıca, eğer Danny bunu duyarsa ve biz her şeyi harfiyen yapmazsak..."

Babamın ifadesi karardı.

Büyükannem öfke saçıyor, ellerini yumruk yapıyordu. Babamın çenesi sıkıştı ve omuzları gerildi. Kan basıncının yükseldiğini görebiliyordum. Bu haber onlar için çok zordu.

Büyükannem haklıydı. Ben en büyükleriydim. Örnek olmak bana düşerdi. Kardeşlerimin önünü açmak için, tıpkı benim şirkette yaptığım gibi.

Babam boğazını temizledi. "Yapmaya karar verdiğin şeyi tartışamam, Aiden

."

"Bu da bir eş bulmak olsa iyi olur," diye tersledi Grams.

"Kardeşlerinin emaneti nasıl idare edeceğini belirleyecek. Ama"-Baba vurdu

Grams'in sakinleştirici bakışını görmezden geldi: "Karar senin. Ne olursa olsun."

Ne olursa olsun.

Çiftliğin hayatta kalması. Her şey sana bağlı, Aiden.

Giderek yok olan babamız olmadan kardeşlerimi büyütme. Bu sana ,
Aiden.

Bu bir aile şirketi. Bu şekilde devam etmeliyiz. Bu sana bağlı, Aiden.

Bu sana bağlı, Aiden.

Fuuuuck.

Eğer evlenmeseydim, tüm ailem bana kızardı. Ben de kendime kızardım.
Danny Cartwright bırakın yüz milyon doları, evinin önündeki çamuru bile hak
etmiyordu. Annemi kaybetmemizin ve bu emanetle uğraşmak zorunda
kalmamızın sebebi oydu.

Peki ya evlenirsem? Sadece para için evlenseydim, kardeşlerim de böyle mi
yapardı? Kendi mutluluklarını feda edip milyonlarca dolar için kabul *ediyorum*
diyecek birini mi bulurlardı? Daha da kötüsü, ya halk bu güveni öğrenirse?
Kardeşlerimin peşine her türden servet avcısı takılırdı. Bir Kral olarak anlamlı
ilişkiler kurmak yeterince zordu.

Bu sana bağlı, Aiden.

"Ben hallederim." Ben de öyle yaptım. Üçünün de kafası bana doğru
döndü. Bir omzumu kaldırdım. "O para bizim. Ailede kalmasını
sağlayacağım." Ve güven haberinin de aile içinde kalmasını sağlayacağım.

"Sarah'nın istediği şeyin bu olduğunu düşünemiyorum." Babamın ses
tonundan hayal kırıklığı sızıyordu.

Ama öyleydi. Ellis'te bunun imzalı kanıtı vardı. Ve babam kararı bana
bırakıyordu - çünkü ben her zaman doğru verdim. . Yaptığım şey buydu. En
büyük bendim; örnek olmalıydım.

Göğsüm sıkıştı. "Annem emaneti bir sebepten dolayı verdi. "Annem bir
sebepten dolayı

Ona bir şey olursa ve bize parayı veremezse, Danny'nin parayı almasını
engellemek için mümkün olan her şeyi yapacağımızı biliyordu." Annem

Sorunlu komşumuza karşı hepimizden daha yumuşaktı ama kör değildi.
"Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Annem elimizden alınmıştı ve bu neredeyse ailemizi yok ediyordu. Bu güvenin kardeşlerimin mutluluk şansını yok etmesine izin vermeyecektim.

Kate

İKİ AY SONRA.

SESİ BENİ NEFESSİZ BIRAKTI, sanki otoparktan King Oil tur grubumuzun karşılandığı konferans salonuna kadar yürümek yerine üç mil koşmuş gibiydim.

Ben . Tempolu yürümeyi severdim ama biri beni koşarken görürse iyi ederdi çünkü bir şey yanıyor ya da beni kovalıyordu. Yine de kalbim herhangi bir sprinterinkinden daha fazla çarpıyordu.

Aiden King'in sesi hep böyle kalın mıydı? King Oil'in CFO'sunu daha önce hiç konuşurken duymuş muydum? Lisedeki güreş maçları sırasında kardeşime "iyi maçtı" diye mırıldanmıştı ama hiçbir zaman ilgi odağı olmamıştı.

Oh, o *benim* ilgi odağım olmuştu. Bakmak bir suç olsaydı, Montana'nın en çok arananlar listesinin başında olurdum.

Aiden King.

Başka bir konuşmacı konuşmaya başladı. Aiden'ın babası, Gentry. CEO'nun sesi de derindi ama olgun bir tınısı vardı, bize King Oil'in ne zaman kurulduğunu anlatırken

Genel Müdürlük, memleketi Montana'daki King's Creekten Billings'teki sofistike yeni ofis binasına taşınmıştı.

Not almalıyım. İş için iyi bir araştırma konusu olabilir. Bu konuda sunum yapabilirdim. Ama zaten tüm detayları biliyordum. Konu Aiden King olduğunda, dikkatimi vermiştim. Ağabeyimin lisede yaptığı güreş maçlarındaki o aşık genci henüz unutmamıştım.

Ben grubun en arkasındaydım. King Oil'in halk kütüphanesi çalışanlarını özel bir tur için davet ettiğini duyar duymaz, heyecanla beklemeye başlamıştım. Altı hafta boyunca Billings çevresindeki diğer sivil toplum kuruluşlarının da şahsen tura davet edildiğini duymuştum. İlk olarak, belediye meclisi.

Sonra şehir bakım departmanı. Şehir imar ve planlama. Doğrudan King Oil ile çalışan tüm departmanlar. Şirket

Her yıl kütüphaneye cömertçe bağışta bulunuyorduk ama davet alacağımızı düşünmüyordum. Ta ki King Oil İK, kütüphane müdürüyle temasa geçene kadar.

Kendime bir moral konuşması yapmıştım. Bu bir King Oil turuydu ama bu Aiden'in katılacağı anlamına gelmiyordu. Muhtemelen Cuma gecesi yapacak daha iyi işleri vardı. Ama Gentry ve insan kaynakları müdürüyle birlikte turu yönetmeye yardım ediyordu.

Yirmi sekiz yaşındaydım ve aşık olmuş on dört yaşında bir çocuk gibi davranmayacak kadar yaşlıydım. Onun yerine bu sabah kalkıp saçlarımı fnledim. nce lanet saçımı *nasıl* fnleyeceğimi öğrenmem gerekmişti. Ve tekrar yıkayıp tekrar denemek zorunda kaldım. İki kez. Sonra duvardaki delik dolabımın önünde durdum ve kıyafet seçimlerime baktım. Tura *bu eski şeyle* çıkarsam ne kadar belli olurdu? Banka hesabımı boğan yepyeni bir kıyafetle?

Hayır, elimdekilerle çalışacaktım, en azından yeni kabarmayan saçlarım göze çarpmayacaktı. Basmakalıp, sıradan olmayan neyim vardı? Kütüphaneci mi? İş arkadaşlarım iş kıyafetinin çeşitli yorumlarıyla giyiniyorlardı ve ben de farklı değildim. Genellikle pantolon ya da tayt giyerdim.

Büyük boy kazak. Yazın, eğer vahşi olmak istiyorsam desenli bir bluz giyerdim.

Düz siyah taytlarla çok hoş duracak fırfırlı bir gömleğe uzanırken kaşlarımı çattım ve durakladım. Elim kumaşın üzerinde gezindi. Üstünde belli belirsiz bir çiçek baskısı vardı. Hayatım boyunca bir duvar çiçeği olarak Kalabalığın arkasında gezinirken üstümde çiçekler vardı.

Ama annemin dumanlı sesi kafamın içinde dolaşıyordu. "Siktir et onları."

Ve işte buradaydım, lanet olası duvarın yanında dururken çiçekli gömleğimle onları beceriyordum. Grubun en arkasında dururken, normalde hayran olduğum ama şu anda biraz öfkeli olduğum iş arkadaşlarımın arasından Aiden'ı zar zor görebiliyordum. Yine de ön tarafa geçip Aiden'ın mükemmel yüzüne yakından bakacak kadar huysuz değildim. Ürkütücü arkadan bakabilirdim. Umarım.

Aiden yer değiştirdi ve ben de sağa döndüm. İşte. Bir boşluk.

Yine konuşuyordu ve karnım titriyordu. O ses. O yüz.

Koyu renk saçları acımasızca . Kime bakarsa baksın, dikkatinin yüzde bininin onun üzerinde olduğunu hissettiren hafif bir pırıltısı gözler. Bu bakıştan asla kurtulamazdım. Omuzları genişti. Hala güreşçi fiziğine sahip miydi?

Duh. Daha iyiydi. Rakibini bir saniyede devirebilecek güçlü kalçalara sahip, yığılmış ama kıvrımlı bir üst gövde. Bu tanımlama muhtemelen takım elbisesine işlenmişti. *Yığılmış ama kıvrımlı adam için iş dünyası.*

Bakışları kalabalığın içinde dolaşıyor, her bir kişiye görüldüğünü hissettirecek kadar uzun süre kalıyordu. Boyu 1.80'in üzerindeydi ama grubun arkasına sıkışmış beni göremiyordu.

Onu görebiliyordum ve önemli olan da buydu. Takım elbisenin ona bu kadar yakışması çok *yanlıştı*. Siyah takım elbise, siyah pantolon. Açık gri gömlek. Basit, güçlü bir ifadeyi paketliyordu, *seni fiziksel ya da finansal olarak ezebileceğimi ve buna sadece benim karar vereceğimi* söylüyordu. Bu şey özel olarak dikilmiş olmalı. O geniş

dar beline ve uzun bacaklarına doğru sivrilen göğsü, raftan satın alınamazdı.

Sessizce homurdandım. Bütün rafı satın alabilirdi. Bütün mağazayı. Krallar doluydu.

Başkaları onun söz konusu olduğunda para görebilirdi, ama ben her zaman inatçı bir kararlılık gördüm. Aiden King ne yapması gerektiğini biliyordu ve görevini tamamlayana kadar çalıştı. Kardeşimle güreş minderinde karşılaştığında böyleydi. Rakibin önemi yoktu. Aiden'ın gözlerindeki acımasız kararlılık, tribünlerde ona bayılan kızları düşünmediğini söylüyordu. Vereceği partiyi de düşünmüyordu.

o hafta sonu gidecekti. Kazanmayı planlıyordu. Hayal ediyordu. Ve bunu gerçekleştirecekti.

Şimdi o bakışı vardı.

Vücudum umursamadı. Kardeşim Jason'ı sıkıştırdıktan sonra geçip gittiği gibi dizlerim titriyordu. Bakışları üzerimden atlamıştı ama ergen zihnim oyalandığında ısrar ediyordu.

Aiden King hiçbir şeyle oyalanmadı, kesinlikle benimle değil.

Aiden ellerini birbirine vurduğunda sıçradım, gözlerinin kenarları gülümsüyormuş gibi kısılmıştı ama dudakları mesajı tam olarak almamıştı. Tanrım, bu çok seksiydi. Yoğunluğu heyecan vericiydi. Çıktığı kadınlar için nasıldı?

Kıskançlık beni parçaladı, ta ki annemin tater tot hotdish'i için hazır bir peynir tuğlasına dönüşene kadar. Hırlamamak için dudağımı ısırdım.

Bu adam benim değildi. Beni asla hatırlamayacaktı; ona hatırlaması için bir sebep vermemiştim. Jason'ı hatırlayabilirdi ama benim kim olduğumu bilemezdi.

Grubun geri kalanıyla birlikte tura katıldım. Kütüphaneciler olarak sessiz ve saygılı bir gruptuk. Çocukluğumun kaosundan sonra beni çağıran bir işti bu. Uyum sağlayabildiğim, dünyaya kendi gösterişsiz, inek yolumla katkıda bulunabildiğim bir işti. Milyarlarca dolarlık bir şirketin başında değildim ama bu benim için sorun değildi.

Aiden bizi geniş koridordan geçirip petrol kuyularıyla dolu dioramaların ve manzaraların olduğu bir odaya götürürken uzun boylu, dik sırtına baktım.

Mali işler müdürü olmaktan mutlu muydu? Hasta gibi para kazanmalıydı. Eve başarı duygusuyla gitmeliydi. Bu şirketin ayakta kalmasının nedeni oydu, o ve babası. Şaşırtıcı bir şekilde, babası organizasyonlarını anlatırken dikkatimi verebilmişim. Uzun bir başkan yardımcılar listesi bekliyordum ama onun ve Aiden'in dışında kimse yoktu.

Genel merkez bir sanat eseriymiş. Dışarıdan bakıldığında yapının neredeyse tamamını kaplayan cam, yağ gibi koyu kahverengi bir renkte parlıyordu. İçerisi açık ve ferahtı. Yaratıcılığı teşvik eden ve çalışanların Liderler bunu bastırmadığı sürece moraller yerindeydi. Konferans salonuna geri döndüğümüzde, alan çeşitli su seçenekleriyle - kaynak, köpüklü ve aromalı - ve gofret kurabiyeleri, et ve peynir gibi parmak atıştırmalıklarıyla dolmuştu ve aman tanrım, bunlar minyatür kekler miydi?

Muffinlere ciddi bir zaafım vardı ve bunu Aiden One Ounce of Body Fat King'in önünde ifşa edemezdim.

Kurabiye Canavarı'nın ikinci kuzeni Muffin Maniac'mışım gibi ikramlara bakmamaya çalışarak sıraya girdim. *Kekleri alma. Sakın almayın. Kekler.* Jumbo muffin değillerdi. Küçük bir ısırik buna değmezdi.

Tamam. *Bir tane muffin, ama hepsini ağzına tıkma.*

Bir şişe su ve biri yaban mersinli diğeri çikolatalı iki mini kek aldım.

İş arkadaşlarımdan azı almıştı. Kralların kötü bir seçim yaptıklarını düşünmelerine izin veremezdim. Muffinler asla kötü bir seçim değildi.

Döndüğümde Aiden'in ya da babasının nereye gittiğini göremedim. İş arkadaşlarımdan bekârdı ve günlerdir bu turne ve King erkeklerinin ne kadar seksi olduğu hakkında konuştuklarına göre, Aiden'a bir erkek grubunun solistiymiş gibi yapışmış olsalardı şaşırmazdım.

Kıskançlık, yakıcı bir endişeyle birlikte geri döndü. Birkaç bekâr iş arkadaşım vardı. Ya Aiden onlara asılırsa ve ben de işe gidip onun hoş tavlama cümlelerini duymak zorunda kalırsam? Cidden, Aiden'ın tek yapması gereken bir parmak sallamaktı. Daha da kötüsü, ya birinin onunla randevusu hakkında övgüler yağdırmasını dinlemek zorunda kalırsam? Ya *da daha fazlasını*? Aiden'ın bir oyuncu olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

İşte

Gentry hakkında söylentiler vardı ama umursamamıştım. Haberlerde Aiden'la ilgili her ayrıntıya takılmıştım, ama iyi ki haber klipleri yiyecek değildi, yoksa açlıktan ölürdüm.

Evlenmediğini biliyordum ama hepsi bu kadardı.

Evet. Aiden'a asılırken öylece durup garip bir şekilde göğüslerimdeki çörek kırıntılarını silmeyecektim.

Tam dışarı çıkıyordum ki arkamdan bir ısı duvarı çarptı. "Sen Jason'ın kız kardeşi misin?"

Dondum kaldım, bir kek elimde ezildi. Bu oydu. Benimle mi konuşuyordu? Jason adında bir kardeşim vardı. Oh, Tanrım. Aiden *benimle* mi konuşuyordu? Arkamı döndüm ve yukarı bakmak zorunda kaldım. O kadar yakındı. Tamamen sıcaktı ve beni daha yakına eğilip koklamaya teşvik edecek kadar parfümü vardı. Badem ve anason. Hangi erkek bu karışımı sürer ki?

Aiden yaptı. Ve bu sarhoş ediciydi.

Kalbim boğazıma düğümlendi. Yakından daha sıcaktı. Güreşten hatırladığım, bir maçtan sonra koruyucu başlığını iten sakalı, saçlarının tarak çizgileri arasında düzleşmişti. Kısa bir an için onu tekrar görebilmeyi diledim.

Gözleri isli kirpiklerle koyu kahverengiydi ama birkaç sarı parıltı yakaladım. Sakalları gibi hafıftı. Bana, sadece bana odaklanması... Dizlerim titredi.

"Jason? Evet." Kendimi tekmeleyebilirdim.

Nefesimi düzene soktum. Sakin ol, Kate. Kibar olmak istiyor. King Oil toplumun desteğini istiyor. Herkesle konuşmak onun işi.

Bekle! Jason'ın kardeşi olduğumu biliyordu. Kim olduğumu biliyor muydu?

Dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Dudakları kibirli bir eğime sahipti, oysa ondan güven dışında hiçbir şey sızılmıyordu. Gülümsemesi memnuniyet ve yırtıcılığın baş döndürücü bir karışımıydı ve kalbim köşeye sıkışmış ve umutsuzca parçalanmak istiyormuşum gibi çarpıyordu.

O dudaklar hareket ediyordu. Bir ağza hiç takılmamıştım. Belki de erkeklerin öpüşmek için yanaştığı o rahatsız randevularda, bir daha bir fiyaskoyla öpüşmektense bir denizanasıyla öpüşmeyi tercih ederim diye düşünmüştüm. "Dünya ne kadar küçük. Kate, değil mi?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. *Adımı biliyor muydu?* "Evet?"

Ona soru soruyormuşum gibi konuşmayı bırakmalıydım.

Gülümsemesi daha da genişledi, bakışları daha da yoğunlaştı. "Jason'ın her zaman yanında olman çok güzeldi." Daha yakına eğildi ve nefesim kesildi. Aiden King'e birkaç santim . İnçler. Sıcaklığı bir okşayış kadar nazik bir şekilde etrafımda kıvrıldı. "İtiraf etmeliyim ki, Jason'la olan ilişkiyi izlediğim için biraz endişelendim.

ve ona tüm sırlarımı anlattırdım."

Jason'ın güreşi, hakkında konuşmayı özlediğim rahat bir konuydu. "Yani çift bacaklı takedownları tek bacağa tercih etmen gibi mi? Ve eğer rakibini tuş edemeyeceğini , onun yerine mümkün olduğunca çok puan toplamayı mı?"

Bir elini cebine soktu ve takım elbisesini kıvamında kırıştırdı. Etrafta bir fotoğrafçı olsaydı, onun etrafını sarar ve fotoğraflarını çekerlerdi. dergiler binlerce dolara satın alırdı. "Biliyordum."

Onun yanında nefes almak nefis bir işkenceydi. Onunla konuşmanın bu kadar kolay olacağını tahmin etmemiştim. "Yakalandım."

"Jason nasıl?"

"Aslında senin için çalışıyorum." Bir omzumu kaldırdım. "Dolambaçlı bir şekilde.

Rafineride."

"Orayı seviyor mu?"

Havadan sudan konuşmanın ötesinde gerçek bir endişe sezdim. Bu adam nasıl bu kadar mükemmel olabiliyordu? "Evet. Ve iki küçük oğlu var.

zaten güreşiyor."

"Peki ya sen? Sen nasılsın?"

Bu an on yılının en önemli anıydı, peki nasıl cevap verdim? "Bilirsin işte. İŞle meŐgulüm. Sen?"

"Aynen." Başını eğdiğinde kendimi kaÇınılmaz olan *geri dönsem iyi olur* ya da başka bir kibar fırçaya hazırlıyordum. Dünya sadece ben ve ondan ibaretti. "Bir ara dışarı çıkmak ister misin?"

Dudaklarım aralandı. Onu doğru mu duymuştum? Etrafıma bakındım. İŞ arkadaşlarım küçük gruplar halinde kendi aralarında konuŐuyorlardı ve birkaçı Gentry'nin etrafında toplanmıştı. Aiden başka birine çıkma teklif etmemişti. Bana sormuştu. "Evet?"

Ağzının köşesi kalktı. Kahverengi gözlerinin derinliklerinde bir zafer ritmi mi vardı? "Güzel. Numaranızı alabilir miyim?"

Hayatımın en güzel rüyasından uyanamadan bir çırpıda söyledim. Yazmadı.

miydi? Yoksa o bir oyuncu muydu? Ayaklarına kapanmamı sağlayabileceğini bilmek yeterli miydi?

Umurumda değildi. Haftalarca bu yüksekte y zebilirdim.

"Seni arayacağım, Kate." Sesindeki söz dizlerimin titremesine neden oldu. Bu adam güçlüydü.

"Elbette." Sesim acınacak derecede nefessiz çıkıyordu.

İki kişi ayrılmak için etrafımızdan dolanıyordu ve onlara turları hakkında soru sormak için döndü. Onun sıcaklığını kaybetmesi altımdan bir halının çekilip gibiydi. Başım dönüyordu ama dik durmayı baŐarıyordum.

EzilmiŐ   reğimi en yakındaki çöpe attım ve ambalajını soydum. Ağzıma atmak için koridora kadar bekledim. Tat tomurcuklarım tatlılıkla yıkandı. Muffinler, eski dostlarım. Bu etki, iliklerime kadar iŐleyen heyecanın yanında çok küçük kalıyordu.

Aiden King beni arayacaktı.

Numaranı alabilir miyim?

Her şeyi isteyebilirdi ve ben de ona verirdim. Onun çekiciliğine kendimi kaptırmıştım. Hep öyleydim. Eğer böyle bir adam benimle birlikte olmak isteseydi, ondan asla vazgeçmezdim.

Hayatımın son iki ayı gerçek olamazdı. Bunlar benim başıma gelmedi.

Bu hafta sonu, Aiden beni Broadway'deki bir gösteriye götürmek için uçurmuştu.

Lanet Broadway.

Annem hep Broadway'de bir gösteriye gitmek istemişti. Ama babam fazla parasını metresleri için kullanmayı tercih etmişti. Üvey babam Randall onu götürmeyi çok isterdi ama üç çocuk büyütürken ve uzun saatler çalışırken sinemaya gitmek yeterince zordu.

Aiden bunu benim için gerçekleştirmişti. Çıkmaya başlayalı iki ay olmuştu ve Times Meydanı'nda yürüyor, annemin hayalini yaşıyorduk. New York Halk Kütüphanesi'ni ziyaret etmek dışında benim de hayalimdi. Dokuz bölüm ve bunların sekizi özel koleksiyonlardı. İçerideki materyalleri unuttun -ki unutamazdım- sadece mimarisi bile büyüleyici olurdu. Ben kütüphanenin raflarını ve içindekileri öve öve bitiremezken Aiden sıkılabilirdi ama ne de olsa ben bir kütüphaneciye dim.

Ama kütüphanede değildik. Şu anda, ben onun randevusuydum ve Times Meydanı. Mümkün olduğunca sofistike olmaya çalışacaktım. Güneş batmıştı ama insanlar kaldırıma dolmuş, etrafımızda kornalar ve sirenler çalışıyordu. Beton bir orman. Elim onun elinin içindeydi. Kalabalık benim gibi aval aval bakanlarla ve sanki hayat yavaşlamak ve yukarıda demirlemiş TV ekranlarının tadını çıkarmak için çok yoğunmuş gibi yürüyen yerlilerle doluydu-

Benim apartmanımdan daha uzun monitörler.

New York'taydım. Disney prensi olabilecek bir adamla.

Üniversitede iyi bir erkek arkadaşım vardı. Bana iyi davranmıştı. İyi arkadaş olmaktan öteye gidememiştik ve sonra yollarımızı ayırmıştık. Yüksek lisansımı tamamladıktan ve kütüphanedeki işime sonra biriyle çıkmayı denedim.

Tanıştığım bir avuç adamdan ikisinin potansiyeli olabilirdi. Birinin ailesinin bodrumunda yaşamasının bir nedeni olduğunu öğrenmeme yetecek kadar ciddileşmiştik; o kadar büyük bir mali düşmüştü ki, arabası haczedildiği için onunla bile yaşayamıyordu. Boşanmadan önce annem ve babamınkine benzeyen bir gelecek hayal ettiğimde ilişkimizi bitirmiştım.

Diğeri, anne babamız boşandıktan sonra en büyük kardeşim Matt gibi davranmaya başlamıştı. Küstah, öfkeli ve kendini kontrol edemeyen biriydi. Zehirli bir karışım. Mattie olgunlaşıp iyi bir adam olabilirdi ama benim çıktığım adam değişmekle ilgilenmiyor gibiydi.

Bir erkeğin değişmesini bekleyen kız olmayı reddettim.

Şimdi Aiden vardı. Kontrollü. Sorumlu. Kendini adanmış.

Çalışkan. İki aydır çıkıyorduk. Beni

Billings'de doğup büyümüş olmama rağmen hiç gitmediğim restoranlar. Gerçek Wagyu bifteğini denemek istediğimi söylediğimde bizi şirket jetiyle Seattle'a uçurmuştu. Geçen hafta da bizi Chicago'ya uçurdu. Basit siyah bir elbiseyle az giyindiğim restoranlarda yemek yedik. Etrafımdaki kadınlar tüm üniversite diplomalarımın toplamı kadar pahalı pırlantalar takmışlardı ve annemden daha eski şaraplar içmiştik.

Anneme kızdığımda, sigara içerkenki gürültüsüyle beni uyarmıştı: "*Onun gerçek bir elmas mı yoksa bir kömür yığını mı olduğunu çok geç olmadan öğrensen iyi olur, Katie-bear.*"

Eğer geç kalmak onunla yatağa atlamak anlamına geliyorsa, o gemi çoktan kalkmıştı. Hem de uzun ve sert bir şekilde.

İlk buluşmamızda beni kapısının eşiğinde öpmüştü. Uzun, tutkulu bir öpücük. Kelimenin tam anlamıyla ayaklarımı yerden kesti. Hatta homurdandı

Beni omzuna alıp yatak odama giden üç kat merdivenden yukarı çıkaracakmış gibi çekip gittiğinde.

İkinci buluşma sadece bir öpücükle sona ermişti, ama *bu kapıya yapışmış bir öpücüktü ve lanet olsun bu onun ereksiyonu muydu?*

Üçüncü randevuda hamlesini yapmıştı, umduğum gibi. Saygılı davranmıştı ve bir yanım daha sonra ondan haber almayı beklemiyordu. Çok mu sıkıcıydım? Maceracı değil miydim? Kıvrımlarım onu korkutur muydu? Hayatımın en iyi seks onun en kötüsü olabilirdi.

Ertesi gün işe çiçek göndermişti. İki düzine kırmızı gül.

Ben bir zambak kıızıydım ama iki düzine kırmızı gül çok güzel ve hoş kokuluydu ve bana kendimi en az bu gezi kadar prenses gibi hissettirdi.

Aiden bir kömür parçası değildi. O ham petroldü. Zengin ve karmaşık. Ham petrol birkaç farklı ürüne ayrılabilirdi ve Aiden'in kişiliği de benzerdi. İş söz konusu olduğunda ciddiydi. Hiçbir şey işinden önce gelirdi, özel hayatında kesinlikle hiçbir şey. Benimleyken, *benimle birlikteydi*. Rahattı ve ince ve öngörülemez bir mizah anlayışı vardı. Varsayılan hali ciddiydi ama bunun doğuştan geldiğini düşünmüyordum. Bence kendini bu hale getirmişti ve annesini nasıl kaybettiğini ve hayatını ailesinin mirasına nasıl adadığını düşününce onu suçlayamazdım.

Topuklarım ayaklarımı sıkıyordu ama fazla yürümeyecektik. Yarın öğlen çalışmam gerekiyordu ve Aiden programımın farkındaydı. Takdire şayan bir özellik daha. İşyerinde sahip olduğum en büyük mali sorumluluk, bütçemizi kütüphane için referans materyallere harcamaktı. Aiden kontrol etti milyarlarca dolar ve yüzlerce işçinin geçim kaynağı. İş rollerimiz arasındaki farka rağmen, hiçbir zaman üstünlük taslamadı.

Times Meydanı'nın ortasında, beni turuncu erkek şortu giymiş ve göğüslerinde pastil olan bir kadının yanından geçirdi. Kadın bir gitarı tıngırdatıyor, yanında da turuncu bir mayo giymiş bir adam başka bir gitarı tutuyordu.

Aiden beni çekti. Uzun paltosu sarmıştı ama sıcaklığı hâlâ içime sızıyordu. "Bu gece hoşuna gidiyor mu?"

"şaka mı yapıyorsun? Burası Broadway." Gülümsemem genişti, ama saf cesaret yüzümü buruşturmamı engelledi. Bu ayakkabılar. Onları üçüncü kez giyiyordum. Stiletto giymeyen tek kadın olduğum bir restorandaki üçüncü buluşmamızdan sonra bana tekrar çıkma teklif etmişti ve ben de alışverişe gitmiştim. Aiden'la çıkmak, daha az hırka, daha çok A kesim etek ve topuklu ayakkabı içeren yeni bir gardırop anlamına geliyordu. Vücudumda zerre kadar yetenek olduğunu gösteren herhangi bir şey. "Bu inanılmaz."

Durdu ve yüzüme baktı, sanki bahsetmediğim su toplamalarını hissetmiş gibi bakışlarımı inceledi. Pahalı topuklular mı daha rahattı yoksa ayaklarım topuklara tahammülsüz müydü?

İnsanlar üşüştü. Farklı renklerdeki floresan ışıkları, koyu parlak saç telleri tarafından emilmemeyi başararak saçlarının üzerine saçıldı.

İki elimi de içine aldı. "Kate, seninle birlikte olmaktan gerçekten keyif aldım."

Birinin çıkıp bana bunun yalan olduğunu söylemesini bekledim. Son iki aydır hissettiğim şey buydu. Aiden'ın adı telefonumda belirliyordu. Aiden beni işten ya da alıyordu. Aiden'ın beni muhteşem evine götürmesi, bir kütüphanecinin maaşıyla mümkün olsaydı hayalimdeki ev olacak bir yer.

Ellerimi sıktı. Cevap vermem mi gerekiyordu? Ben de onu tekrarladım. "Seninle olmaktan keyif aldım." Yüzyılın yetersiz ifadesi.

Sanki karavan parkında büyümüş sade kütüphanecinin, çiftçilik yaparak büyümüş seksi, zengin petrol yöneticisini geri çevireceğinden ve onu inanılmaz derecede daha çekici kılacağından endişe ediyormuş gibi bakışlarından rahatlama geçti. "Çok erken olabilir ama seni seviyorum Kate."

Küçük soluğum şehrin gürültüsü arasında kayboldu. "Aiden." Beni seviyor muydu?
Ben mi?

Onu seviyor muydum?

Hayatımın yarısında ona aşık olmuştum. Turne gecesi King Oil'in merkezine adımımı attığımda bile bunun bir kısmı liseli bir kızın aşkı olmuştu. Şimdi buna ne diyecektim?

Bütün gün, her gün onu düşündüm. Onu tekrar göreceğim an için yaşadım. Düşünceli, iyi değerlere sahip ve ailesini seven biriydi. Kardeşleriyle tanışmamıştım ve babasını da sadece tur sırasında görmüştüm ama Aiden onlardan bahsederdi. Onlara olan sevgisi ve bağlılığı, sesinin sıcaklığından ve genellikle yoğun olan bakışlarının gevşemesinden belliydi. Bana mizah, sevgi ve saygıdan kesitler gösterdi.

Kimi kandırıyordum ki? Bana çıkma teklif ettiğinden beri ona aşıkım. İş arkadaşlarımdan arasından beni seçtiğinden ve beni son görüşünden on yıl sonra hatırladığından beri.

"Ben de seni seviyorum. Sen benim istediğim her şeysin. Annem için ne kadar kötü olduğunu duyarak büyüdüm, babamla ve nasıl yalan söylediğini-" Aiden'in ifadesi titredi ve kaşlarını ikiye ayıran küçük bir çatık oluştu. Oh, kahretsin. Onu sevdiğimi itiraf ettiğim anda saçmalamaya ve ailemin başarısız evliliğinden bahsetmeye başlamıştım. Romantizmin fişini çekmenin yolu, Katie. "Özür dilerim. Bizimle ilgisi olan tek şey, bir ilişkiden ne istediğimi biliyor olmam ve o da sensin."

Vücudundaki gerginlik azaldı ve yüzüne bir gülümseme yayıldı. Ellerimi tuttuğu için minnettardım. Yakışıklı, yontulmuş yüzündeki dolu dolu bir gülümseme yıkıcıydı. Üzerimizdeki üç katlı ekrandan daha parlaktı.

"Ben de bir ilişkiden ne istediğimi biliyorum Kate. Ve o sensin."

Filmlerde prensesler baygın gösterilmezdi. Dürüst olmak gerekirse, Pamuk Prens uzanıyordu. Takım elbise ceketinin göğüs cebine uzanmadan önce kendimi toparlamak için bir saniyem vardı.

"Daha önce hiç aşık olmadığımı söylediğimde bana inan Kate. Ve hayatıma seninle başlamak için beklemek istemiyorum." Bir yüzük çıkardı.

İğrenç derecede büyük bir elmas. Önümde diz çöktüğünde birçok fasetasından ışık . "Benimle evlenir misin, Kate McDonough?"

Elim ağzıma gitti. Gözlerimin arkasına yaşlar doldu. Bu bir rüyaydı. Bir fanteziydi.

Ben de o kızdım. Kate King'i defterlerime yazmıştım. yurttaşlık bilgisi sınavına çalışıyor olmam gerekiyordu. Geceleri yastığıma sarılır ve onun güçlü kollarını hissetmenin nasıl bir şey olacağını merak ederdim. Ve üniversitede bekâretimi kaybettiğimde, uygunsuz bir şekilde Aiden'ı düşünmüştüm. İlk seferim onunla olsaydı, bu kadar cansız mı olurdu, yoksa tamamen muhteşem mi?

Bazı insanların cevabımı beklemek için durduğunun belli belirsiz farkındaydım. Kusursuz siyah takım elbisesi içinde yakışıklı bir prens, açık elbisem ve affetmeyen topuklu ayakkabılarımla önümde diz çökmüştü.

Aşk romanlarından bir sahne gibiydi. Belirli bir kitabın adını hatırlamaya çalıştım ama yapamadım. Yakışıklı bir adamın genç kızın ayaklarının dibinde diz çöktüğü herhangi bir şey olabilir. O genç kızın topukları muhtemelen spor değildi.

üç yeni kabarcık. Pamuk Prenses değildim, ormanda da değildim. New York'ta bir güvercin evimi temizlemeden önce üzerime pislerdi.

Cevabım ne olursa olsun aynıydı. "Oh, Aiden. Evet." Elimi uzatırken titriyordu.

Yüzüğü taktı. Mükemmel oturmuştu. Bunu nasıl yapmıştı?

Soğuk taşın parmağımdaki ağırlığı olağandışıydı. Tanrım, bu şey çok büyüktü. Pırlantalar hakkında paramın yetmeyeceği dışında pek bir şey bilmiyordum ama bu yüzük bir petrol yöneticisinin karısının takacağı türdendi.

O eş olacaktım. Bu devasa yüzüğü takacak ve büyük bir evde yaşayacaktım ama bunların hiçbirinin önemi yoktu. Hayallerimin erkeği bana evlenme teklif etmişti. Ve o, olmasını umduğum her şey ve daha fazlasıydı.

Son iki ayda yaşadıklarımın sonra birlikte geçireceğimiz hayat için sabırsızlanıyordum.

BÖLÜM 2

A kimlik

GÜNÜMÜZ...

Bir parmağımı kravatıma , on bininci kez gevşetebilmeyi diledim. Gerginlik omuzlarımda dalgalanıyor, kaslarım sıkılıyor ve bu kısıtlayıcı beyaz düğmeli gömlekten kurtulmak için çığlık atıyordu.

Ancak herkesin kendini özgür hissettiği küçük bir toplulukta gelişigüzel görünme riskini göze alamazdım. King Oil'in finans müdürü olarak şirketin yüzü değildim ama belkemiğiymdim. Milyar dolarlık bir organizasyonu yönetebilecekmişim gibi görünmeliydim.

Bir takım elbise ve blue jean ve kovboy çizmeleriyle değiştirmeyi tercih edeceğim ayakkabılarla gelse bile.

Başka bir bildirim daha pingledi. Bir e-posta. IM'im için hızlı bir zil sesi duydum. Çalışanların kullandığı grup sohbet programı için bir zil sesi. Ve telefonumdaki bir uygulamada bir bildirim olduğunda bilgisayar ekranımda akan görsel bir uyarı.

Bir ping daha. Ve bir tane daha.

Çoğu gün onları görmezden gelebilir ve boş bir dakikam olduğunda cevap verebilirdim. Öncelik belirleme konusunda çok başarılıydım. Bugün olduğu gibi bazı günler, elektronik cihazlarım mutlu bir sessizliğe bürünene kadar tüm hesaplarımı kapatmayı hayal ettim. Ama sonra o İnsanlar benim peşime düşerdi ve ben de işleri halledebilmek için insanları ofisimden uzak tutmayı tercih ederdim.

Teşekkürler, Grams. King Oil'in yönetim kurulu başkanı olarak Grams ne isterse onu alırdı ve parlak beyazlatılmış dişlerinden bin dolarlık timsah derisi botlarına kadar her şeyiyle tam bir mikro yöneticiydi. O

Babam ve benim şirketi aynı şekilde yönetmemizi bekliyordu. Bizim deyimimizle iç ofiste bir asistan vardı ve bu asistanın saha işlerinden başka bir şeye ayıracak vakti yoktu.

telefon görüşmeleri ve toplantıların planlanması. Kendall vardı ama o babamın yönetici asistanıydı. Babamın yükünü benden çok o alıyordu. Gözleri kapalı benim işimin yarısını yapabiliirdi, ama bu programı en kötü düşmanıma bile dilemezdim, hele babamın ikinci karısına, onu birlikte büyüdüğüm babama dönüştüren kadına. Annem ölmeden önceki babama.

Bir ping daha.

Kapı çalındı. Phillip kapıyı açtı ve kafasını içeri uzattı. "Kate seni görmeye geldi."

Kate istediği zaman içeri girebilirdi ama girmezdi. Karım işime çok saygılıydı. Çalışma saatlerime katlandığı için o bir azizdi.

"Onu içeri al." Kürek kemiklerimin arasındaki baskıyı hafifleterek sandalyemde geriye yaslandım. Beklenti içimi kemiriyordu. Dirseğimi kolçağın üzerine koydum ve çenemi elime yasladım.

Kate içeri süzüldü ve Phillip'e bir an gülümsedi. Phillip kapıyı arkasından kapattı. Onu gördüğümde gerginliğim kayboldu ve kalçalarının sallanma şekli, bu işi siktir et dememe ve onu dışarı taşımama neden oldu.

Sade siyah bir pantolon ve bol bir örme kazak giymişti. Koyu mavi, ela gözlerindeki kehribar rengini daha da belirginleştiriyordu. Açık kahverengi saçları

Omuzlarını okşadım ve ellerimi saçlarının yumuşak tellerine gömmek için onu masanın üzerinden kucağıma çekmemek için kendimi zor tuttum. Dolgun dudaklarını her öptüğümde onu terk eden o nefesi yakalamak için.

Profesyonel olmayan bir ahmak gibi pantolonumu çekiştirmeden önce pozisyonumu değiştirdim. Karımı masamın üzerine yaymak ve kendimi onun yumuşak bedeninde kaybetmek gibi istediğim tüm fantezilere sahip olabilirdim, ama asla şımarmayacaktım. Bu iş çok önemliydi. Çok fazla insan bana güveniyordu.

Oturdu, ürkek bir fare gibi oturuyordu. Onu bir şahin gibi izliyordum ama değildi. Sabahları o uyurken evden çıkıyordum ve çoğu zaman ben eve geldiğimde o çoktan uyumuş oluyordu.

Kaşları birbirine düğümlendi. Endişe gözlerini sıkıştırdı. Onu kontrol etmekle o kadar meşguldüm ki bir şeylerin onu rahatsız ettiğini fark edemedim.

Daha dik oturdum. "Her şey yolunda mı?"

Elinde bir zarf tutuyordu. Bir elini zarfın koydu ve gözlerindeki duygu yoğunlaştı. Endişe mi? Korku mu? Hüzün mü?

"Konuşmamız gerek."

"Pekâlâ." Saati kontrol ettim. "On dakika içinde bir toplantım var." . Kate benden neredeyse hiçbir şey istememişti, yani evet, geç kalacaktım.

Yüzünde kızgınlık ifadesi belirdi ama kapatarak ifadesini . Dirseklerimi masama yasladım. Bir şeyler ters gidiyordu.

Elindeki zarfa baktı, tanımlayamadığım derin bir duygu gözlerine gömülmüştü. Karımı tanıyordum ama bu yabancı bir bölgeydi. İfadesini okuyamıyor, ne düşündüğünü anlayamıyordum. Bu değişiklik hoşuma gitmemiştir.

Sakin bir nefes verdi ve bakışlarımla buluştu. "Bu güven de neyin nesi?"

Buz damarlarımda dolaştı. *Kahretsin.*

Güven. Ona söylemem gereken ama söylemediğim şartlarla dolu. Kardeşlerim de bunu hissetmediler, bu yüzden onlar da bir şey söylemediler. Eşleri de öyle. Yıllar geçmesine rağmen Kate'in güvenden haberi olmamıştı ve ben de ona söylememek üzerine kumar oynamaya devam etmişim.

Kate zekiydi. saçmalamayacak kadar saygı duyuyordum. İronikti, çünkü ona güvenden bahsederek en büyük saygıyı göstermeliydim. Evlenme teklif etmeden önce.

Ben sayılarla uğraşan, gerçeğin içinde , başkalarının veremeyeceği zor kararları veren bir adamdım. Kate'in bunu öğrenmesi kaçınılmazdı ama ben kaderi kıskırtmışım ve şimdi kader beni tersliyordu.

"Annem kurdu." Omuzlarıma bir gerginlik çöktü. gevşemesi günler sürecektir. "Onu alabilmemiz için bazı kurallar koydu."

"Otuz yaşına gelmeden evlenmek gibi mi?" Sesi bir fısıltıdan öte değildi ama aramızda yankılandı.

"Evet." Kelimeler boğazımda düğümlendi. *En büyük ; başarısız olamazdım. Her şey bana bağlıydı. Sana nasıl söyleyebilirdim ki Evlenme teklif etmek için yüz milyon nedenim olduğunu? Ve sen bana babanın annene söylediği gibi sana yalan söylemediğimi söyledikten sonra bunu yaptığımı?* Her zaman yaptığım gibi onları bastırdım. Söylemediklerimle Kate'i yeterince incitmişim.

"Peki başka ne var?"

"Bir yıl evli kalmak zorundaydık." Sertçe yutkundum. Kuralları karıma yüksek sesle söylemek dilimde ekşi bir leke bıraktı. "Dört yıldır evli olmamıza rağmen," diye belirttim. *Ezikçe.*

Yüz ifadesinden acı okunuyordu. "Ve eğer evlenmemiş olsaydın, onu kaybedecek miydin?"

"Cartwright'lara, evet." Ailemin nesiller boyu kan davalı olduğu komşulara. Bristol Cartwright bir ay önce en küçük kardeşim Dawson'la evlenene kadar.

"Neden bana söylemedin?"

"Önemli değildi." Bu sözleri toplantı odasında da aynı kesinlikte söylemişim ama kulağıma tuhaf gelmişti.

Başını eğdi ve o zeki gözleri beni olduğum yerde sabitledi. Maaşımı ve yaşam tarzımı gören gözler. Her zaman gerçek beni gören gözler. "Tonlarca para kaybetmeden önce benimle evlenmenin bir önemi olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Dört yıldır evliyiz." Sanki bunu tekrarlamak her şeyi daha iyi yapacakmış gibi. Evlilik sözleşmesinde bir yıl yazıyordu ama ben Kate'e daha uzun süre tutunmuştum.

Bir kahkaha olabilecek bir hava üfledi. "Dört yıl. Seni zar zor görüyorum ve aynı evde yaşıyoruz."

Başka bir ping. Başka bir e-posta. Bildirimlerin eşimle geçirdiğim zamanı nasıl böldüğünü görmezden gelmeye çalıştım. "Saatlerim-"

"Ve biz milyoner miyiz? Bir keresinde bir tröstten bahsetmiştin, sanki önemsizmiş gibi davranmıştın." Başını salladı ve elinin tersini ağzına bastırdı.

"Bu önemsiz. Önemli değil." Güveni ilk öğrendiğimde çok önemli gibi görünmüştü. Artık hiçbir şeydi. Kardeşlerim mutlu bir evlilikleri vardı ve tüm doğru sebepler için.

Bir zil sesi. Lanet olası mesajlar.

"Bunu söyleyip duruyorsun," diye tersledi ve ben gözümü kırptım. Kate tanıdığım en sakin kadındı. Etrafındaki drama eksikliği onu benim vaham yapıyordu, uçsuz bucaksız iş çölümde zorlukla gördüğüm bir vaha. "Ama önemli. Önemli çünkü bunu ailenin bir parçası bile olmayan birinden duymak berbat bir şey. Hem de çok berbat." Gözlerinden acı fışkırıyordu. "Ve herkes

biliyor musun?"

İşim sayesinde zor sorulara her zaman cevap verebiliyordum. "Evet."

Bir hıçkırık bıraktı ve tekrar içine çekti, sırtı dimdikti. "Çok aptalım."

"Kate, sen-"

"Benimle evlenmeden hemen önce-" Gözlerini sıkarak kapattı ve burnunu çekti. Ne demek istediğini biliyordum. Yirmi dokuz yaşına girmeden hemen önce evlenmiştik. Güveni öğrendim ve iki ay sonra ona çıkma teklif ettim,

Ondan iki ay sonra evlenme teklif etti ve kısa bir süre sonra evlendik. Yirmi dokuz yaşına önce.

Ayağa kalktı ve dosyayı bana doğru itti.

Kaşlarımı çattım. O şeyin içinde ne olduğunu sevmezdim. Hem de hiç. Bıraktı. "Boşanma davası açtım." Her iki gözünden de birer damla yaş döküldü.

"Montana'da posta yoluyla başvuru yapabiliriz. Sadece her şeyi notere onaylatmamız gerekiyor." Sesi dalgalandı ama o sakın bir nefes alırken benim

Dünya kulaklarımın dibine çöktü. "Evlilik sözleşmesi imzaladığıma göre, bu oldukça açık olmalı. Ben kazandığımı alacağım. Geri kalan her şey sende. Ev senin tabii ki. Kütüphanede iyi bir maaş alıyorum ve bir emeklilik planım var, bu yüzden seninle savaşıcağım için endişelenmene gerek yok.

herhangi bir şey."

"Yarısını alırsın," diye mırıldandım. Bunu neden söyledim ki? Gitmesini istemiyordum ama ayrıntıları ondan yeterince saklamıştım. Her şeyi bilmesi gerekiyordu. Bir ping daha. E-postam kendini becerebilirdi. "Güvenin. Bir yılı aşkın süredir evliyiz. Yarısını alırsın. Elli milyon."

Miktar benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Güvenin hiçbir anlamı yoktu. Bunu ona söyleme dürtüsü beni neredeyse boğuyordu ama o zaman nedenini açıklamam gerekecekti. Bana kızgın olabilirdi ama zavallı olduğum için beni terk etmesine izin .

"Elli milyon-" Gözlerini kırıştırdı ve yanağından bir damla gözyaşı daha süzüldü. "Dört yıldır evli olmamız iyi bir şey o zaman."

Acı alaycılığı çaresizliğimi körükledi. Boşanmak mı? Hayır. Bu mümkün değildi. "Kate-"

"Güle güle, Aiden."

Panik tırmaladı. "Bunun hakkında konuşmayacak mıyız?"

"Eğer bu konuda konuşmak isteseydin, şimdiye kadar konuşmuş olurdun." Benden uzaklaştı.

Kate'e her şeyi anlatmak için çok zamanım vardı. Ama anlatmamıştım. Konuşmak beni hiçbir yere götürmemişti ve konuşmamak için her zaman bir nedenim vardı. Yanlış zaman. İş. Kardeşlerim. Şimdi... dört yıl, gitti. Aynen böyle.

Ayağa kalktım. Ona kaç kez söylemek istediğimi bilemezdi. Kendimi onun kollarına gömmek ve her şeyi anlatmak. Daha fazla zamana ihtiyacım vardı. "Kate."

Karım kapıyı usulca arkasından kapatarak kapıdan çıktı ve hayatımdan çıktı.

Hayır. Bu benim hayatım değildi. Ben planladım. Araştırdım. Düşündüm. Eve, Kate'in yanına gittim. Ama boşanma evraklarını masama bırakıp ortadan kayboldu.

"Kate!" Uzun zamandır sesimi yükseltmemiştim, sonunda çatladı. Dünya ofisin içinde sessizce patlarken cevap gelmedi. benim hapishanem oldu.

Peşinden gidebilirdim ama Kate böyle bir dramın merkezi olmaktan nefret ederdi. Ayaklarım yere sabitlenmişti. "Kate!"

Bir ping daha, ardından bir ding.

İçimden bir kükreme koptu, duvarlara çarparken boğazımı yaktı. Ekranımı masadan çektim ve odanın diğer ucuna fırlattım. Duvara çarptı ama takırtının uçan plastik parçalardan mı yoksa kalbimden mi geldiğini anlayamadım.

Kate

BAYAT SIGARA DUMANI ETRAFIMI SARMIŞTI. Annem on yıl önce karavanda sigara içmeyi bırakmıştı ama hava soğukken bitişikteki tek arabalık garajda sigara içmek pek havalandırma sağlamıyordu. Koku evin içine sinmişti. Garip bir şekilde rahatlatıcı buldum. Bana evi ve daha basit zamanları hatırlatan eski bir koku.

Benden daha yaşlı çiçekli kanepenin üzerinde hıçkıra hıçkıra ağlarken annem sırtımı sıvazladı. *Artık böyle şeyler* , sert sesi

ona yeni bir oturma odası takımı almayı her teklif ettiğimde söyledi. Hala ona bir oturma odası takımı alabilecek param var. Güven olmasa bile.

Elli milyon.

Titreyen bir nefes aldım ve bir hıçkırık iniltisinin daha duvarlarda yankılanmasına izin verdim.

"Ah, , Katie." Annemin vücudunda besleyici bir kemik yoktu ama sırtımı ovdu. Eğer evime geri dönemezsem, olmak istediğim tek yer burasıydı.

Ailem karavan çöplüğünün tanımıydı, ama ne kadar kaba ve küfürlerle süslü olursa olsun gerçeği söylediler. Birkaç "ain'ts" kimseyi incitmezdi.

En azından Aiden'la olan boş evliliğim bana annemle babamın ve kardeşlerimin birbirlerine gösterdikleri gürültülü, kaba sevgiyi ne kadar özlediğimi göstermişti.

"Neden ondan boşanmak zorunda olduğunu anlamıyorum," dedi annem. "Anne!" Kolumla gözlerimi sildim ve doğruldum. "Yalan söyledi."

Mor terli bir bacağına diğerinin üzerine attı. "Bu çok para."

Burnumu çektim ve bir mendil aldım. "Bana bok gibi davranıyor," diye burnumu silerken.

Gözlerini kıstı ve bana doğru eğildi. "Ne?" "Bana bok gibi davranıyor."

"Bana bundan hiç bahsetmemiştin."

Evliliğim hakkında kimseyle konuşmadım. Aksi takdirde başarısız olduğunu kabul etmek zorunda kalabilirdim. Kendi kişisel Beyaz Atlı Prensimin nasıl Wall Street Kurduna dönüştüğünü yeniden değerlendirmek zorunda kalabilirdim. Filmi hiç izlememiştim. Doğru bir paralellik olup olmadığını bilmiyordum ama kahretsin. Aiden King'le evlenmiştim!

Ve ondan boşanıyordum.

"Peşinden Mattie'yi göndermeme gerek var mı?" Annemin sesi tehditkârdı, sanki bir vuruş siparişi vermesi gerekip gerekmediğini soruyordu. En büyük kardeşim Matt ile,

aynı şey olabilir. "Hayır, Aiden kötü davranmıyordu." "O zaman ne?"

"Beni görmezden geldi." Dışarı çıktığımızda ben unutulmuş bir aksesuardım. Ben oradaydım, ama başka biri onunla konuşuyorsa, onlara odaklanırdı - dikkatinin yüzde yüzünü kaybeden karısı dışında herkes için sevimli bir özellik.

Annem kaşlarını kaldırdı. Bana detaylandırmamı söyleme şekli. Zıt kutbu olan bir kıza sahip olmanın bir etkisi.

"Eğer dışarı çıkarsak ve başka bir kadın onunla sohbet ederse, o kadınla konuşurdu. Ben de orada öylece otururdum." Çakma bir tasarımcı çantası gibi.

Herkes benim gerçeğine benzemeyen ucuz taklit olduğumu biliyordu. "Siktir. Onu."

"Değil mi?" İşte bu yüzden eve geldim. Kimse bir McDonough'un üstüne sışamazdı. "Ve çalışıyordu. Bununla yaşayabileceğimi düşünmüştüm ama sonra tröstü öğrendim. Eğer bu yeterince kötü değilse, yarısını almamı engellemek için benimle evli kaldığını öğrenmek..." Başka bir dalga Gözlerimde yaşlar birikti.

"Ona dört yıl verdin. Para için onunla savaş, Katie."

"Evlilik sözleşmesi imzaladım." Israr etmişim. Kimsenin bir petrol kralıyla parası için evlendiğini düşünmesini istememişim. Aiden'ı seviyordum. İşini ya da parasını değil. Şaka benim üzerimdeydi. "Güvenin yarısının benim olması gerekiyor ama ben istemiyorum."

Elimi tuttu. "Tatlım, onun için hayatını askıya aldın. Hiçbir şey almadan gitme. Eğer kabul etmezsen, hem Mattie'yi hem *de* Jason."

Keşke güven konusunu hiç açmasaydım. Evliliğimizin gerçek olmasını istemişim ama sonunda sadece kendimi kandırmıştım. "Aiden eyalet güreşinde Jason'ı yenmişti, hatırladın mı?"

"Pfft. O yıllar önceydi. Jason bütün gün ağır fiziksel işler yapıyor. Aiden masa başında oturuyor."

Aiden'in hala daha fazla kası vardı. Daha fazla karın kası. Çok fazla karın kası. Her sabah spor yapıyordu, hafta sonları da. Ve çoğu gün başka bir antrenman sığdırdı. Kocam spor salonunda kendini cezalandırırdı.

Benimle vakit geçirmekten daha iyi olmalı.

Ne kadar aptal olabilirdim ? King Oil'in kütüphane personeline verdiği tur sırasında beni , çünkü ülkenin en çok aranan bekarlarından biri için bu kadar çekici olduğumu gerçekten düşünmüş müydüm?

Sarmal güç. Sessiz güç. Eyalet şampiyonluğu için gelecek vaat eden kardeşime hükmettiğinde böbürlenmemişti. Aiden, güreş zamanı gelene kadar onu değerlendirmişti. Sonra metodik olarak kardeşimi yıpratmış ve kazandı.

Bittiğinde, el sıkışmış ve uzaklaşmıştı. Övünmek yok. Kibirli bir sırıtış yoktu. Yapmak için geldiği şeyi yapmıştı. Bu, onun tamamen iş adamı olduğunu ve karısı gibi sıradan insanlara ayıracak zamanı olmadığını gösteren ilk işaret olmalıydı.

Geriye doğru diğer kolçağın üzerine yığıldım. "Aptallık ettim."

"Kızım, sen hayatında bir gün bile aptallık etmedin." Annem parmaklarını dizine vurdu. Bir sigara daha içmek için can atıyordu.

Parayı almalıyım. Ömür boyu sigara içme alışkanlığı onu hastanelik ettiğinde sağlık masraflarını karşılayabilmeliydim. Jason ve Matt'in bakmaları gereken çocukları vardı.

Kimsem yoktu.

Otuz üç yaşındaydım. Uğruna çalıştığım bir kariyerim vardı. Ama uzun zamandır zihnimde taşıdığım koca ve çocuk imajım, King's Creek'teki kafesinde Taya ile sohbet ettiğim ve tröstü öğrendiğim gün pikseli bir karmaşaya dönüşmüştü. O gün pembe gözlüklerimi çıkarmış ve evliliğimin gerçek yüzünü görmüştüm.

Hiçbir şey.

"Aiden için aptallık ettim. Bütün ailesi biliyordu anne."

"Siktir et onları." O kadar otomatik bir şekilde söylüyordu ki, bu kelimelerin ağzından çıktığının farkında şüpheliyim. Bu McDonough ailesinin sloganıydı.

"Ben onları..." Kayınvalidem harikaydı. Düşünceli. Esprili. Her biri ilginç hayatlar sürmüştür.

"Mükemmel olan pırıl pırıl yeni aileniz mi?"

Anneme kaşlarımı çattım. Evlenir evlenmez onları görmezden geldiğimi mi sanıyordu?

Yapmış mıydım?

Çocukken, yürüyen bir fakir ve stereotipi olmadığını kanıtlamak istemişim. Daha çok öğretmenlerim gibi konuşmaya çalışırdım - ki onlar da aynı karavan parkında yaşıyorlardı. Bayan Vance'i idol edinmişim. Güzel konuşur ve benimle klasikler hakkında mutlu bir şekilde tartışır - ve birçoğunu ne kadar sevmediğimizi de. Bayan Vance, annem gibi sürekli sinirliymiş gibi kasabada tepinmezdi. Yüzer, renkli hırkalar ve esprili sözler içeren tişörtler giyerdi. Çalkantılı ev hayatımda huzurlu bir göl gibiydi.

Bir de Aiden ve ailesi vardı. Krallar benim yetiştirilme tarzımın tersiydi. Zengin, geniş ve açık alanlı. Aiden'ın kardeşlerinin hepsi iyi insanlardı. Eşlerini arkadaş olarak görürdüm. Ama asla uyum sağlayamadım. Belki de onların yanındayken sudan çıkmış balık gibi bocalamama neden olan şey, benden sakladıkları sırdı.

"Onları severdim anne. Ama asla onlardan biri olamadım." "Sen de onlar kadar iyisin."

Annem bunu bana kaç kez söylemişti? *Senden daha iyi değiller Katie.*

Ailem esprili karşılıklar değil, vücut çarpmaları ve yarım nelson'lar verirdi, ama duygu aynıydı. Bu bana sınıftaki zeki, kimsenin partisine davet etmediği inek olma güvenini vermişti. Ne kadar farklı olmaya çalışırsam çalışayım, görgüsüz ailemde her zaman bir yerim vardı.

"Sen de onlar kadar iyisin," diye cevap verdim. Annem ve üvey babam Randall, Krallar kadar çok çalışmışlardı. Muhtemelen daha çok. Ve getirisi daha az oldu. Çok daha az, ama rahat bir hayat sürmüşlerdi. Billings'in kenarındaki bu çift kişilik evde bir niş.

Annem kalemle çizilmiş bir kaşını daha kaldırdı. "Bu yüzden mi *deb-o-nair* kocası bu kadar sık geliyor mu?"

Aiden ailemin evindeki tam bir Şükran Günü'ne katılmıştı ve zamanının çoğunu telefonunda çalışarak geçirmişti. Dizüstü bilgisayarını da getirebilirdi ama kardeşlerimin lisedeki güreş günlerinden kalma ünlerini biliyordu ve iki yeğenim ile tek yeğenimin de aynı şekilde yaramaz tahmin ediyordu.

King's Creek'e gitmediğimiz tatillerde onu evimizde ağırladım. *Onun* Ev. "Matt'in Aiden'ın sürekli çalışmasıyla ilgili saçmalıklarına maruz kalmak istemedim."

O adamın aklını işten uzaklaştırmak için ne yapman gerektiğini düşünmek istemiyorum, Katie-bear.

Aiden'ın akli hiç çalışmıyordu, bu yüzden ne teklif ettiysem yeterli olmadı.

"Sadece çalışıyor mu?" Annem dikkatle sordu, ses tonu Aiden'ın beni aldatıp aldatmadığını soruyordu. Eğer cevap hayırsa, annem Jason ya da Matt'le uğraşmayacaktı. Eşofmanlarını giyer ve King Oil'in merkez binasına kendisi giderdi.

Parmaklarımı birbirine geçirdim. "Sanırım öyle, ama onu gerçekten tanıyormuşum gibi değil." sanmıştım. Onu anladığımı ve nasıl biri olduğunu kabullenmeye hazır olduğumu sanmıştım. Ama kafedeki o sabahtan sonra, kocamın kendini ailesine o kadar adadığını, parasını korumak için neredeyse yabancı biriyle evlendiğini öğrendiğimde, onu gerçekten ne kadar tanıdığımdan emin değildim.

Uzun saatler. İş seyahatleri. Ona ulaşamayan toplantılar.

Midem çalkalandı. Bir metresi ya da tamamen başka bir ailesi olup olmadığını bilebilir miydim? Ona güvenmiştim. Ve yanılmıştım.

Annem dilini dişlerine karşı emdi. "Erkeklerin yanlış kafayla düşündükleri bilinir. Onunla senin nasıl olduğun hakkında konuştun mu? hissediyor musun?"

Onunla ne zaman konuşacaktım? O umursar mıydı? "Onun iyi bir adam olduğunu düşünmüştüm. Tek istediğim buydu. Senin gibi iyi bir adam bulmak.

Randall." Üvey babam annemle evlenmiş ve ben iki yaşındayken bizi tek gözlü harap bir karavandan bu iki gözlü karavana taşımıştı. Randall sessiz, içe dönük ve sözünün eri bir adamdı. "Ama belki de daha çok babama benziyordur."

"O senin baban gibi değil." Annem homurdandı ve bacak bacak üstüne atma şeklini değiştirdi. "Sen benden daha iyi bilirsin."

Yapar mıydım? Yakışıklı. Gerektiğinde çekici. Daha tecrübeli. Tıpkı annem gibi sert düşmüştüm. Sadece babam daha açıktı. Annemle babam boşandığında ben daha yeni yürümeye başlamıştım. Jason benden sadece on ay, Mattie ise dört yaş büyüktü. Mattie kavgaları hatırlıyordu. Annemin ağlamasını. O ve Jason Randall'a hayrandı, ben de öyle, ama Randall'ın yaptığı gibi annemin duygularını korumayı benimsemişlerdi. Bu yüzden benim babamla bir ilişkim vardı ama kardeşlerimin yoktu.

Babamı severdim ama tüm hatalarını duymuştum. Şehirdeyken benimle iletişime geçtiğini ve kardeşlerimi dışarıda bıraktığını biliyordum. Babam, evlilikle ilgili sorunlarının bir parçası olan kolay sevgiyi tercih ederdi. Bunun için çalışması gerekirdi. Aiden babam gibi değildi. Ama ihmal ederek yalan söylemek yine de yalandı. Ve benimle tartışmaması arkamdan iş çevirmediği anlamına gelmiyordu.

İçim burkuldu. Aiden'ı başka bir kadınla düşünmek beni ikiye böldü. Onun için zor olmazdı. Görünüşü. Giyinişi. Ondan sızan güven.

Annemin dediği gibi, *"Bu çocuk onları bok yığınınına atılan sinek kağıdı gibi çekecek.*

Burnumu çektim ve mendili burnumun üzerinde gezdirdim. "Randall'a benim için söyler misin? Ve çocuklara? Onlara Aiden'a sataşmamalarını söyler misin?" Kardeşlerimi bir uçurumun kenarından aşağıya atacak duygusal bant genişliğine sahip değildim.

Randall kardeşlerim gibi uçarı değildi, ama konu ben ve kardeşlerim olduğunda koruyucu bir çizgisi vardı.

Aileme Aiden'la evleneceğimi söylediğimde Randall beni bir kenara çekmiş ve Aiden'ın bana nasıl davrandığı konusunda beni sorguya çekmişti. Düğünde, zamanını bana gülümsemek ve Aiden'ı incelemek arasında bölmüştü.

"Evet, bunu yapabilirim. Düşünmek için zamana ihtiyacın var ve o çocuklar bunu zorlaştırabilir." Annem boğazındaki balgamı temizledi. "Peki nerede kalıyorsun?"

Düşünmek için yeterince zamanım vardı ama annem Aiden'ı ve onun yemeklerini yiyip bitirmesini zaman sevmişti. Mendilimle oynadım. "Bir süre burada kalabilir miyim?"

"Burada mı? Her yere gidebilirsin."

"Ona parasını istemediğimi söyledim." Maaşım, artık geçinmeyi öğrenmek zorunda olduğum bir tasarruf hesabına aktarılıyordu.

"Gurur olmasaydı bir McDonough'un neyi olurdu?" Öne doğru oturdu ve ellerini dizlerine vurdu. ". Ekstra odayı hazırlayacağım ama Katie, burada uzun süre kalmanı istemiyorum. Hayır.

Çünkü etrafımda olmanı sevmiyorum, ama boşandıktan sonra ne kadar dibe vurduğunu biliyorum. Orada sıkışıp kalmaya izin vermeyeceğim."

Buraya gelmemin bir başka nedeni daha. "Tamam, ben de odayı hazırlayayım." Zaten benim eski yatak odamdı. Yeğenim yatıya kaldığında orada kalıyordu. "Bu bana yapacak bir şey verir."

İşten bir gün izin almıştım. İş arkadaşlarım uzun bir hafta sonu planladığımı düşündüler. Avukat ve annem dışında kimsenin boşanmadan haberi yoktu. Eninde sonunda iş arkadaşlarıma söylemem gerekecekti. En azından yüzüğümü çıkarmam sorun olmamıştı. Evlendikten bir yıl sonra yüzüğümü takmayı bırakmıştım. İş yerinde dikkatimi dağıtıyor, müşterilerin yorumlarını topluyordu. Aiden'a yüzüğümü çıkarırsam

Gerçek şu ki, bir kez daha sırtmaya zorlamak istemedim ve

Birisi bu kadar büyük bir elmasın ne kadar ağır olması gerektiği hakkında yorum yaptığında güldü. Yalan söylemekten suçlu olan tek kişi Aiden değildi; sadece bunu ilk o yapmıştı. Ben de bugün eski yatak odamda yatıyor ve çocukluğumda okuduğum tüm masalların neden gerçek olamayacağını merak ediyordum.

BÖLÜM 3

A kimlik

DÖRT YIL ÖNCE.

Geliştirme harcamaları hakkında bilgi vermek ve genellikle hafta sonu için hazırlandığımız yönetim kurulu toplantısını planlamak için babamın ofisindeydim. Ama bu hafta sonu evleniyordum.

Sinirlerim mideme yayıldı. Ben hiç gerilmezdim. Her zaman hazırlıklıydım. Ama bu düğün benim konfor alanımın dışındaydı. Kate'in "evet" demesine çok şey ve bu sadece para değildi. Büyükannem ne kadar heyecanlanmış olsa da onu hayal kırıklığına uğratamazdım. Son altı ayda beni hayatımın önceki yıllarının toplamından daha fazla aramıştı.

Bir de kardeşlerim vardı. Annemin bize bıraktığı emaneti koruyamamama nasıl tepki verirlerdi? Haber yayılırdı ve King's Creek'teki yaygın dedikodularla uğraşmak zorunda kalırdık. Lanet olsun, tüm

Montana'da. Bu da Danny parayı alırsa yaratacağı cehennem fırtınasının yanında sönük kalır.

Ve babam. Benim evlenmemin onun stresini azaltması gerekiyordu ama Dawson'ın evi törene hazırlamasına yardım etmek için Kate'le birlikte bu gece King's Creek'e gideceğimi söylediğinden beri kaşlarının çatıklığı geri gelmişti. Kate'e evlenme teklif ettiğimi ve onun da evet dediğini söylediğinden beri babamın bana attığı onaylamayan bakışlar sabrımın sınırlarını zorluyordu.

"Söyle baba."

Şaşırmış gibi davranmadı ya da pek de ince olmayan kaşlarını çatıldığını fark ettiğim için utanmadı. "Sadece para, Aiden. Evliliğine bir yalanla başlama."

Kate'e güvenden bahsetmediğimi varsaydı. Haklı olmasından nefret ediyordum. Kate hakkında hissettiklerimi kimseye anlatmayı reddediyordum. Babamla, büyükannemle ya da kardeşlerimle bu konuyu konuşamazdım. Onlarla hiçbir şey hakkında konuşamazdım, gerçekten. Annemin ölümünden beri. O zaman konuşmama izin verilmemişti, şimdi de kelimeler ağzımdan çıkmıyordu.

Büyükbaba DB'nin sesi sık sık yaptığı gibi kafamın içinde yankılandı. *Tanrım, Aiden. Sen en büyüklerisin. Kardeşlerin seni burada ağlarken görselerdi ne yaparlardı sence? Kendini topla.*

Ve babam sürekli çalışıyordu. Çalışmadığı zamanlarda, dışarıda iyi vakit geçiriyordu. Başarı ve kadınların içinde kayboluyordu. Hiçbirimizin nasıl hissettiği, annemin ölümüyle nasıl başa çıktığımız umurunda değildi.

Kardeşlerime Kate'den bahsetmek ister miydim? Onunla nasıl tanıştığımı ve bu düğün hakkında ne düşündüğümü? Elbette. Ve şöyle bir şey olurdu, *Bak, bir kız var. Her yönüyle çok hoş biri. Bir karavan parkında büyüdü, ben de onu umurumda olmayan yerlere götürdüm ama onu çok etkiledim, böylece ona çıkma teklif ettikten haftalar sonra soruyu sorduğumda şöyle diyecekti Evet. Not alın. Yakında hepiniz yirmi dokuz yaşına .*

"Evliliğim, benim işim. *Param*, benim işim." Benim bu şirkete hizmet etmektir. İşim halkın gözü önündeydi.

medya, iş arkadaşlarım, büyükannem ve kardeşlerim. Kate benim işimdi ve kimsenin girmesine izin vermiyordum.

"Büyükannenin bu işi yapmasına izin verdin."

Alay ettim. "Büyükannem bile beni evlenmeye zorlayamaz." Zorlamak mı? Hayır. Zorlamak mı? Belki, ama onun yüz milyon nedeninin hepsini anlıyordum. "Kate iyi bir kız. Neden şikayet ediyorsun ki?"

"Aynen öyle. O iyi bir kız. Onu sevdiğin için onunla birlikte olmadığını bilse ne hisseder sence?"

Bu nasihat babamdan gelince çok zengin oldu. İyi kızları çiğner ve arkalarına bile bakmadan tükürürdü. Beni tanıımıyordu ama onu sevmediğimi mi varsayıyordu? Sorma zahmetine bile girmemişti.

Söyleseydi de, zaten ona söylemezdim. Özel hayatıma dahil olma şansını kaybetmişti. "Kadınlar istediğimizi elde etmemize yardımcı olan bir araçtır. Bize hep bunu öğretilmedi mi?"

Sözlerim karşısında geri çekilmesi tatmin ediciydi. "Annemi seviyordum ve o öldüğünde-"

"Öyle mi ? Yoksa hamile kaldıktan sonra milyonlarca dolarlık bir işe ve evliliğe adım attığın için mi? Çünkü o öldükten sonra en iyi arkadaşının yatağına hemen atladın. Ve sonra herkes başkasının." Yıllardır bastırılmış öfke patlamak üzereydi. Babam üzüntülerini işine ve başka kadınlara gömerken, ben çiftlikte üç kederli erkek kardeşle geride bırakılmıştım. Kate'e nasıl davranacağıma onun karar vermesine izin veremezdim. "Kadınlar kederini atlatmanı sağladı. Kadınlar orta yaş krizini atlatmanı sağlar. Kadınlar işinizin stresini atlatmanızı sağlar. Yani Kate istediğimi elde etmeme yardım edecek ve eğer onun incindiğini görmek istemiyorsan, o zaman ona söyleme."

Kelimeler soğuk ve duygusuzdu. Eğer bu onu benden uzak tutmaya ve sırlarımı Kate'den saklamaya yarayacaksa, o zaman bununla yaşayabilirdim. Bu, dilimin ucuna başka sözcüklerin gelmesini engellemedi. Babama her şeyi anlatmak için. Korkularını hafifletmek için. Kate'in benim için bir ton paradan daha önemli olduğunu açıklamak için,

ama güvenin kısıtlamaları beni babasından biraz daha iyi yaptı. Fakat kelimeler söylenmedi. Konuşmanın zaman kaybı olduğunu uzun zaman önce öğrenmiştim.

GÜNÜMÜZ...

Telefonum kapımda birinin olduğunu haber vermek için çalarken kapı zili evin içinde çaldı. Başka bir gün olsa, bu sadece ofiste alacağım birçok bildirimden biri olurdu.

Çoğu hafta sonu çalışıyordum ama Kate bana Cuma günü hizmet etmişti. Monitörü kırdığımdan beri ofise gitmemiştim. Babam, kulağa daha çok emir gibi gelen bir şekilde eve gitmemi ve ortalığı temizlerken olanları düşünmemi ve özel hayatımı gizli tutmamı önermişti.

Boşanma davası açtım.

Sessizce boşanmamıza izin veren birkaç eyaletten birinde yaşıyor olmam ne kadar da uygun. Posta ile.

Benim evimde servis yapılırsa daha mı iyi olurdu?

İçimi çektim ve ön kapının kilidini açmak için düğmeye bastım. Kimin beni ziyarete geldiğini görmek için zahmet etmedim. Konuşacak durumda değildim. Ayrıca Kate zili çalmazdı.

Yapar ?

İki gün önce eve geldiğimde yatak her zamanki gibi yapılmıştı. Ama çamaşır sepetinde sadece benim giysilerim vardı ve dolabın onun bölümü temizlenmişti. Banyo malzemeleri banyodan gitmişti. Diş fırçası artık benimkinin karşısındaki tutucuda durmuyordu.

Diş fırçasını asla benimkinin yanındaki yuvaya koymazdı. Her zaman karşısına. Mikropları değiş tokuş etmekten korktuğu için onunla alay etmek istemişim. Ama hiç yapmadım.

Kate söz konusu olduğunda kaçırılmış pek çok fırsat vardı.

Ön kapı açıldı ve kapandı. Gözlerimi televizyondan ayırıp, bana arkadaşlık edeceğini düşünen zavallı piçin kim olduğunu görmeye çalıştım.

Kardeşim Beck merdivenlerden çıktı, başını ön kapı ile merdivenleri ayıran yarım duvardan kaldırdı. İnek yaka kazağı ve kot pantolonu bana kasabaya iş için gelmediğini söyledi. Buraya Benim yüzümden.

Bakışları hemen beni buldu ve buruşuk siyah gözlerimden aşağı süzüldü. pantolon ve düğmelerinin yarısı kopmuş, açık duran düğmeli gömlek. Üstteki iki düğmeyi açmaya çalışmışım ama parmaklarım beceriksizce hareket etmiş ve lanet olası şeyi yırtıp açmışım.

"Aiden? Kahretsin."

Dikkatimi tekrar televizyona çevirdim. Bir program seçmişim. karakterler benden daha boktan zaman . Sanırım adı *Shameless*'. Ayrıca çift haneli sezonları vardı, bu yüzden başka bir şey bulmak için beyin gücü harcamak zorunda kalmadım. Sonsuz *Shameless*.

Beck merdivenin tepesinden kıpırdamadı. Bakışları beni sıkıyordu. "O kadar kötü mü?" Kuru bir sesle sordum.

"İyi değil."

Ayaklarımın dibindeki boş bira şişelerine baktığını anlamak için ona bakmama gerek yoktu. Onlar dünden kalmaydı. Sehpanın üzerindeki boş votka şişesi Cuma gecesinden, hayır, Cuma öğleden sonrasından kalmaydı. Babam için sakladığım Ararat konyacı Cumartesi sabahı bitmişti. Cumartesi gününün geri kalanında da bütün biraları içmişim. İyi ki evde fazla alkol bulundurmuyordum. Kardeşlerim bira içerdi ve pek sık gelmezlerdi.

Bu yüzden bugün, akşamdan kalmalığın beni acıya boğmasına izin verdim. İnsan içine çıkmaya uygun değildim.

"Son yirmi dört saat içinde en azından bir şeyler yedin mi?"

Yüzümü yukarı kaldırdım ama başım zonkluyordu. "Belki mi?" Bir noktada, yemeğe gittiğimde ağzıma artık lo mein ve yumurtalı ekmek tıktırmışım.

Yeni bir bira için buzdolabına.

Beck sinirli bir şekilde iç geçirdi ve mutfağa gitti. Dolapları açıp tabakları vurarak etrafı karıştırdı. Her ses kafamın içinde sekiyordu.

Mikrodalga fırın çalıştı ve sehpanın üzerinde dolu bir su şişesi duruyordu. Beck kanepenin arkasına doğru eğildi ve elini uzattı. Avucunda iki beyaz hap duruyordu.

Onları kabul ettim, ağzıma attım ve birkaç firt çektim. buzlu su. Ne oldukları umurumda değildi ama alkol bulmak için uğraşmak zorunda kaldığıma göre haplar muhtemelen Motrin'di. "Teşekkürler."

"Bir içki dükkânı kendisiyle kavga etmiş ve kaybetmiş gibi kokuyorsun."

"Bu nasıl bir koku böyle?"

"O zamandan beri aynı kıyafetleri mi giyiyorsun..."

"Kate beni terk ettiğinden beri mi?" Göğsüm sıkıştı. "Evet."

Mikrodalga çaldı ve adam ortadan kayboldu. Programda bir seks sahnesi vardı. Bir minibüsün arkasında yapıyorlardı.

Kate ile bir aracın arkasında seks yapmamıştım. Yapmak istemiştim. King's Creek'e giderken birkaç kez, yan yollardan birine çekip bir yaklaşım bulmak ve pikabımın renkli arka camlarından yararlanmak istedim. Soyunmasına gerek kalmazdı. Arka koltuğa onun arkasına doluşur, pantolonunu indirir ve buğulanana kadar onu arkadan becerirdim-

Beck kumandayı buldu ve programı kapattı. tabakta jambonlu ve peynirli bir sandviç belirdi. Peyniri eritecek ve Kate'in sevdiği ekşi mayalı ekmeği yumuşatacak kadar ısıtmıştı.

"Seni babam mı gönderdi?" Bir ısırık aldım. İki dilim çamurun arasında toz da olabilirdi ve ben bunu anlayamazdım.

"Telefonuna cevap vermiyordun. Ona seni kontrol edeceğimi söyledim."

Çünkü benim yapmam gereken tüm işleri babam yapıyordu. Ve her şeyden sonra

Bunca yıldır onunla özel hayatım hakkında biliyordu.

Beck solumdaki yüksek arkalıklı sandalyenin önündeki sedirin üzerine oturdu. "Yemeğini bitirdikten sonra duş alacaksın ve kıyafetlerini değiştireceksin."

Duş almak istemedim. Ama ihtiyacım . Sandviçi yedim, her seferinde bir ısırık. Beck beni izliyordu. Midem hem minnettar hem de yemek saldırısından rahatsızdı.

"Babam bana neler olduğunu anlattı," dedi sessizce. Tabağı bir kenara koydum. "Evet."

"Gerçekten üzgünsün."

Ona ters ters baktım. "Neden olmayayım ki?" Bana baktı, ben de üsteledim. "Eva seni terk etseydi berbat olmaz mıydın?"

"Evlenmeden önce beni terk etti. durumdaydım ve sen gözünü bile kırpmadın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bana 'Eva ile yürümediği için üzgünüm' diye bir mesaj gönderdin, hepsi bu."

Ağrıyan şakaklarımı ovuşturdum. Haplar yeterince çabuk etkisini gösterememişti. "Daha fazlasını yaptım." Öyle değil mi? Kardeşlerime iyi bakıldığından, ödevlerini yaptıklarından ve akşam yemeklerini yediklerinden emin olmuştum. Bir angarya çizelgesi bile hazırlamıştım. Sonra mezun oldum ve evden ayrıldım. Hayattaki bir sonraki rolüme geçtim. Aile şirketinin vârisi.

Ama yine de acı çekip çekmediklerini önemsiyordum. Beck'in Eva'ya ne kadar aşık olduğu belliydi. Yavan bir mesajdan daha fazlasını göndermiş olmalıydım.

"Hayır." Parmaklarını birleştirdi. "Ama senden bir şey beklemiyordum. O kadar uzun zamandır robotsun ki, hâlâ gerçek duyguların olduğunu neredeyse unutuyordum."

Kaşlarımı çattım ve yüzümü buruşturdum. Duyguların bana hayatta zerre kadar faydası olmamıştı.

"Babam onun telefonlarına bile cevap vermediğini ve ofisini dağıttığını söylediğinde ne kadar yanıldığımı anladım."

Midem yediğim sandviğin etrafında sıkıştı. Bu benim ilk akşamdan kalmalığım olabilirdi ama kusmayacaktım. Ancak bu kadar acınası olabilirdim ve zaten terazinin kefelerini çok fazla eğmiştim. İşte bu yüzden hiç içki içmedim.

Kontrolü kaybetmek bana hiçbir zaman iyi gelmemişti ve zaten kimsenin de umurunda değildi. "Onu seviyorsun." Bunu sanki hiç bilmediği bir gerçekmiş gibi söyledi.

daha önce duymuştum.

"Neden bu kadar şaşırmış gibisin?"

"Robot."

Biz büyürken ailenin yalakası olduğu için ona taktığı eski lakabı söyledim. "Daha iyi."

"Çok geç değil, Aiden. Eğer onu seviyorsan, çok geç değil."

"Elli milyonun onda değil bende kalmasını istediğimi düşünecek." "O zaman onu sevdiğini kanıtla."

Ayaklarımı kanepenin önünde duran sehpanın üzerine attım. Umudun içime sızmasına izin vermeyi reddettim. Bahsettiğimiz kişi Kate'ti.

Düşüncesiz değildi. Ölçülüydü. Sakin. Acele etmemişti.

boşanmayı. Bunu düşünmüştü. Düşünmüştü. Kararsız olsaydı kağıtları hazır.

"Kate'i tanımıyorsun," dedim.

"Öyle mi?" Bu ona bir bakış daha kazandırdı ama o . "Bak, üniversiteye gittiğinden beri pek yakın olmadığımızı biliyorum, ama uzun yıllardır kendi küçük dünyanda sıkışıp kaldın, sanırım Etrafınızdaki insanların size ihtiyacı olduğunu unuttunuz." Öne doğru eğildi. "Sana. Onlar için ne yapabileceğine değil. Sen."

Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamak istiyordu ama onlar için yapabileceklerime ihtiyacı olan insanlardan birinin de kendisi olduğunu unutuyordu. O bile

Başarılı olduğumu fark ettim. Kârlı teknoloji şirketi mi? King Oil'de dizginleri ele almasaydım, bu bir hayal, en fazla bir yan uğraş olurdu.

Eva'ya aşık olmak mı? Evet, hızlı bir şekilde

onunla sahte evlilik anlaşması yaptığında. Ama o yapmazdı

Eğer halk tröstü öğrenseydi, ki Kate'i zamanında evlenmeye ikna edemeseydim öğreneceklerdi. Komşumuz hikayesini sevinçle basına satardı. Danny Cartwright bile bu hikayeyi bedavaya verebilirdi. Ama Danny hiçbir şeyden habersiz mezara gitti. Beck ise kendisiyle konuşan her kadının kafasında dolar işaretleri dans edip etmediğini merak etmek yerine acele etmemiş ve doğru kızla yoluna devam edebilmişti.

Bu yüzden kendi küçük dünyamda olduğum için bana kızabilirdi ama faydasını gördü. Hepsi yararlandı. Xander'ın seyahatleri petrol şirketinin onu gönderdiği yere bağlı değildi. Dawson'ın çiftlikte kalması Bristol'la yeniden bağlantı kurmasına yardımcı oldu. Kederiyle kendi yöntemleriyle ve kendi zamanında başa çıkma lüksüne sahip olan babam bile. Ben Ödemeyi yapan kişi.

Sadece, Kate benimle birlikte acı çekmişti.

BÖLÜM 4

A kimlik

Maun konferans masasının çizgileri, yüzey boyunca düzensiz dalgalar halinde genişleyip daralıyordu. Masa, konferans salonundaki elektrikli şöminenin etrafındaki şömine rafına uyuyordu. Şömine rafı da masayla aynı damar çizgilerine mi sahipti?

"Bay King?"

Ya da daha rafine bir maun levhası mı seçmişlerdi? Şömineler mi? Bunları eşleşen setler olarak mı satıyorlardı? İşte bir toplantı masası ve eğer lüks konferans salonunuzda bir şömine varsa, o zaman biz de sizin için bir masa var-

"Bay King?"

"Aiden." Babamın sesi dalgınlığımı böldü ve bakışlarımı zaten karanlık olan ahşaptaki koyu çizgilerden kaldırdım.

Kahretsin. Gelecek yılın öngörülen harcamalarıyla ilgili bir toplantının ortasındaydım. Katılmam gereken önemli bir toplantı vardı ve ben kendimi . Şöminenin üzerine yerleştirilmiş monitör Wyoming, Kuzey Dakota ve diğer bölgelerdeki uydu ofislerimizden yöneticilerin yüzleriyle doluydu.

Montana'da. Konferans odasında babam, Kendall, Phillip ve altı bölüm başkanımız daha beni bekliyordu.

"Doğru," dedim ne diyeceğimi bulmaya çalışırken.

Kendall kurtarmak için atladı. "Neden bilgileri derleyip dağıtmıyorum? Yarın gelen kutunuzda bulabilirsiniz."

Babam masasına ulaşmasını beklediği bilgiler hakkında daha fazla talimat verdi - benden gelmesi gereken bilgiler, ama dosyalarımı bakıp ne söyleyeceğimi bile bulamayacak kadar kaybolmuştum.

Tam bir hafta aldıktan sonra döndüğüm ikinci gündü. Babamı ve Kendall'ı arkamı toplamaları için daha fazla bırakamazdım. Karımı kaybetmişim. Bu işi kaybedemezdim yoksa hiçbir şeyim olmazdı. Ayrıca başka kimsenin işine de mal olamazdım. Bunu yapmak için ofisimde, önümde dosyalar, her zaman yaptığım gibi çalışıyor olmalıydım.

"Pekâlâ millet. İyi bir hafta sonu geçirin." Babam aramızdaki masaya iki kez vurdu. Geride kalmamı istiyordu.

Kendall tabletini ve telefonunu topladı ve dışarı çıktıklarında Phillip ile sohbet etti.

Oda boşalırken babam mırıldandı: "Seninle ofisinde konuşabilir miyim?"

Başımı eğdim ve kimseye bakmaktan kaçındım. Babam beni bizim kata kadar takip etti ve ofisime girdi.

Kapıyı kapattı. "Nasıl gidiyor?"

Masamın arkasına oturdum. "Oh. Biliyorsun." Eğer odun tanelerini Önemli toplantılar sırasında ofis mobilyaları sorun olmazdı, ona iyi olduğuma dair güvence verirdim.

İyi değildim.

Endişeli bakışları üzerimde gezindi. Kirli sakallarım tam teşekküllü bir sakala dönüşüyordu, saçlarım günlerdir parmak tıraşından fazlasını görmemişti ve dünyam altüst olmadan bir gün önce giydiğim buruşuk takım elbiseyi giyiyordum. Çamaşırlarım bitmek üzereydi ve kuru temizleme son bir haftadır aklıma bile gelmemişti.

sandalyeye oturdu. "Son zamanlarda Kate'le konuştun mu?" "Mesajlaştık." Başını eğdi. "Ve?"

Sert bir nefes aldım. Yaklaşan boşanma sürecimi tartışmak işimi yapmama yardımcı olmayacaktı. "Ve ne, baba? Ne zaman buluşup belgeleri imzalayacağımızı bilmek istiyor."

Babamın iç çekişi sessizdi ama benim ofisim de öyleydi. Bir kasırğa kadar gürültülüydü.

Suçluluk duygusu içime işledi. Bunun için, sadece benim yapabileceğim işlere dikkatimi vermediğim için zamanı yoktu. Çok yoğun olmalıydı, hem o hem de Kendall gece yarısı yağını yakıyor, uykuyu ve birlikte geçirilecek zamanı feda ediyorlardı, ben ise kanepemde işe yaramaz bir halde oturmuş, tüm lanet dizileri izliyordum.

Utanmaz.

Babamı aşırıya kaçmaktan korumak beni ofiste tutmak için yeterli motivasyondur, özellikle de kalp krizinden sonra. Ama bu boşanma beni gafil avladı.

"Siz ikiniz gerçekten konuştunuz mu?" diye sordu. "Korkarım o noktayı geçtik."

"Hâlâ vaktin var."

Cevap vermedim. Önce Beck. Şimdi de babam. Ama ikisi de karımı tanımıyordu.

"Nerede kalıyor?"

Omuz silktim ve bilgisayarımın siyah ekranına baktım. BT yeni monitörümü kurarken Kendall görsel bildirimlerin bile susturulmasını istemişti. "Bilmiyorum. Ailesinin evi olabilir. Bir otel."

"Ona sordun mu?"

"Görünüşe göre beni hiç ilgilendirmiyor," dedim acı acı. Benim aksime Kate normalde hayatında neler olup bittiğini paylaşırdı. Eğer bana anlatmadıysa, benim bilmemi de istemiyordu.

Babam uzun bir nefes verdi ve burnunun kenarını sıktı. "Lanet olsun, Aiden. Hayatın boyunca yaptığın her şeyde ustalaştın."

Güreşte eyalet şampiyonu oldun. Üniversitede Magna cum laude. İşinde berbat olsaydın King Oil şu an olduğu yerde olmazdı. Buradasın çünkü sen en iyisisin. Bu enerjinin ve kararlılığının bir kısmını evliliğine yönlendir."

İşimle ilgili kısmı görmezden geldim. Bulunduğum yerdeydim çünkü bir kraldım. Aksi takdirde yıllar önce kovulmuş olurdum. Bakışlarımı ona çevirdim ve yavaşça konuştum. "Evrakları çoktan ." Hiç evde olmadığım için arkamdan iş çevirmek kolaydı.

"Sadık mıydın?"

Birden öne doğru sallandım, babam irkildi. "Elbette öyle." İşine geldiği zaman hayatımdan çıkıp, Kate söz konusu olduğunda tekrar hayatıma girip hakkımda en kötüsünü düşünemezdi.

"Bunu biliyor mu?"

Hiç yoldan çıkmamıştım. *Asla*. "Öyle olmalı."

"Tek bildiği senin ona söylemediğin bir şey var. onunla evlenmek için tek motivasyonunuzun bu olduğunu düşünüyor. Tek bildiği, ona yarısını alacağını söylemediğin ve bu yüzden hala evli olduğunuzu varsayıyor. Annenin evlilik yüzüğünü ona vermediğini biliyor mu?"

İrkildim. O yüzükler annemindi. Büyürken sahip olduğum hakları kötüye kullanmamdan hiç hoşlanmazdı. Bu yüzden ironik bir şekilde Kate'e dev bir yüzük almıştım. Sanki dişleri çıkacak ve onu ısıracakmış gibi baktığı bir yüzük. "Ona kendine ait bir yüzük aldım."

Babamın sinir bozucu, sabit bakışları sorusuna cevap vermediğimi söylüyordu. "Her şeyi sorgulayacak. Geç saatlere kadar süren geceleri. İş seyahatlerini. Onun yanında telefonunla ya da dizüstü bilgisayarınla geçirdiğin saatleri."

"Sen de Kendall'ın yanında aynısını yapıyorsun."

Parmağıyla işaret . "Birincisi, Kendall şirkette çalışıyor. Ne yaptığımı herkesten daha iyi biliyor." Bir parmak daha. "İki, başımın üzerinde şartlarla asılı duran bir emanet yoktu." Bakışları yoğunlaşırken üçüncü bir parmak daha kalktı. "Üç, ve bu en önemlisi, *konusuyoruz*. Nasıl hissettiğimiz hakkında konuşuruz, iş hakkında konuşuruz ve *kendimiz* hakkında konuşuruz."

Çenemi sıktım. Üç noktada da kaybetmiştim. Evliliğimin küçük bir dedikodu yüzünden yıkılmasına şaşmamalı.

"Asıl önemli olan konuşmak, Aiden. Annen öldüğünde, her şeyi içime attım. İyi hissettiren ve acıyı dindiren şeyi yaptım. Boşluğu geçici bir arkadaşla doldurdum ve her şeyi kendime sakladım ve sen gelene kadar-" Şakaklarını ovuşturdu. "Kate'le para için evlendiğin ortaya çıkana kadar çok kötü erkek örneği olduğumu fark etmemiştim."

Babam ilk kez, en azından bana, rastgele davranışlarının kederle, annemin gidişiyle ve tek başına büyütmesi gereken dört çocuğuyla nasıl başa çıkacağını bilememesiyle bağlantılı olduğunu kabul etmişti. Babam kaçma, biriyle teselli bulma lüksüne sahiptim. Ben buna sahip değildim.

Kızgınlığının en keskin tarafı köreldi. O acı çekiyordu ve ben de ona o kadar uzun süredir kızgındım ki, o kadar öfkeliydim ki, doğrudan bakamamıştım. Bunun yerine başka bir şeye odaklanmıştım: King'e ait her şeyin mali geleceğini güvence altına almak için tek bir kararlılık.

Çok yorulmuştum.

Kendimi savunmaya o kadar uzun süre direnmişim ki kelimeleri dilime dökmekte zorlanıyordum. "Kate'le para için evlenmedim." Düz ve inandırıcılıktan yoksun çıktı ama hiçbir şey söylememekten daha iyiydi. Acaba Bana inanıyor musun?

Babam koltuğunun kenarına kaydı ve bir yönetim kurulu toplantısındaymiş gibi parmak uçlarını birbirine bastırdı. Beck'in yaptığı hareketin aynısını yaptı. "Boşanmayı durdurmak istiyorsanız, eşinizle konuşmanız gerekir. Ama önce sen Nasıl bir koca olmak istediğinizi ve onun nasıl bir koca isteyeceğini düşünmeniz gerekiyor."

Nasıl bir koca olmak istiyordum? Ben sağladım. Ona istediği her şeyi verebilirdim. Kate'in bazı şeyleri bir kadın olmaması dışında. Öyle olsaydı, para gözünü korkutmazdı.

Hayatındaki insanlara değer verirdi. Ailesine. Arkadaşlarına. İş arkadaşlarına.

Kütüphanedeki müşteriler. Aile hazinesini ele geçirmek için onu ve sonra da onu hafife almıştım. Onunla konuşmayı erteledim, bunu daha sonra yapacağıma, yalanlarımın daha az acı vermesini sağlayacak daha iyi bir zaman olacağına inandım.

Daha sonra buradaydı ve o gitmişti.

Güveni ve şirketi güvence altına almayı başarmıştım. Kate ile bir gelecek sağlayabilir miydim?

Hayır, asıl soru şuydu: Kate ile gerçek beni tanıyacağı bir gelecek kurabilir miydim?

Gerçek benim kim olduğunu biliyor muydum?

Kate

Alışılmadık derecede sıcak bir sonbahar günüydü. İki hafta boyunca çalışmayı başarmıştım ve bunu iş arkadaşlarıma boşanacağımı söylemeden yapmıştım. Aiden'la buluşup boşanma şartlarını konuşmak için bir zaman belirlemediğimden kimseye söyleyememiştim, böylece ikimiz de imzalayabilecektik.

Onu en son gördüğümünden ya da onunla konuştuğumdan bu yana iki hafta geçmişti. Mesajlarımız kısa ve seyrekti.

Ona boşanmak istediğimi söylediğimde bakışlarındaki şaşkınlık aklımdan çıkmıyordu. Giderken arkamdan bağırmaması. Sesini hiç yükseltmedi. Aiden kararlı ve ölçülüydü. Sinir bozucu bir şekilde.

"Katie bunu yapabilir," diye alay etti Jason.

Randall'ın evin arka kapısına yaptırdığı verandada uzandığım çim sandalyede doğrulup başımı kaldırdım. Küçük bahçenin dörtte birini kaplıyordu ama hava güzel olduğunda ailem burayı başka bir oturma odası gibi kullanıyordu. Jason kahverengi çimenlerin üzerinde en büyük oğlu Caleb'in etrafında dönüyordu. Biz de

Ekim ayının başlarında bir miktar kar yağmış ancak son kar iki hafta önce erimişti.

Onlar daire çizerken çimenler çıtırdıyordu. On iki yaşındaki sırık gibi Caleb elleriyle saldırıyor, babasının bacaklarını yakalayıp yere düşürmeye ya da boynunu tutmaya çalışıyordu. Jason dans ederek onun yolundan çekiliyordu.

"Oyalıyor," diye seslendim.

Jason Caleb'a, "Sana söylemiştim," dedi. "O neden biliyor. Mattie ve benim çalıştığımızı sanıyorsun?" Caleb bana inanmayan bir bakış fırlattı.

Mattie'yle olsaydım, yüzümü halıya gömdürmeye demezdim. Annem ona bağırdığında bahanesi buydu.

Beni yalnız bırak. Jason spor konusunda ciddiydi ve yaşça ve boyca kendisine benzeyen biriyle -büyüme atağı geçirene kadar- çalışmak istiyordu. günün herhangi bir saatinde takedown yapmak uygun oldu.

Randall güvertenin diğer tarafından kıkırdadı. Kıvırcık siyah saçları kısa kesilmişti ve aralarında gri filizler vardı. "Caleb inanmıyor Sen." Bana yan gözle baktı. "Onun yanıldığını kanıtlamalısın. O hareketlerin tozunu attır."

Kardeşlerimle arka bahçede oynaşmayalı ne kadar olmuştu? Caleb'in on iki yaşından daha büyüktüm, ama üniversiteye gittiğimde, tüm kabadayılıkları geride bırakmıştım. Tatillerde, benim Yeğenlerim genellikle anneleri ya da ben peşlerine düşene kadar güreşirlerdi. Ben hep dışarıda kalırdım. Sonra evlendim ve düşünmek istemediğim kadar çok tatili kaçırdım.

Ayağa kalktım ve kanvas terliklerimi çıkardım. "On iki yaşında bir çocukla karşı karşıya gelen bir yetişkin olmadığında bu hareketler daha etkileyiciydi."

"Katie Teyze?" Caleb babasını unutarak doğruldu. Bunu yapacağımı düşünmemişti.

Gümüş kapüşonumu çıkardım ve Under Armour tişörtümü siyah yoga pantolonumun içine soktum. "Eğer yetişkin bir kadınla güreşebiliyorsan

Sizin sıkletinizde susuz biriyle karşılaştığınızda gözleriniz dolar."

"Söylemiştim," diye tekrarladı Jason geri , elleri teslimiyet içindeydi.

Caleb'e doğru ilerlerken kollarımı salladım. Serin, kuru çimler ayak altında çıtırdıyordu. Randall'ın sağlıklı bir çimenliği vardı. Çim lekeleri olmasa yazın üzerinde pratik yapmak için mükemmel olurdu. Bundan sonra tek olacağım şey kum olacaktı.

Caleb ile aynı duruşu benimsedim, dizlerimi ve kollarımı büküm ve onun etrafında döndüm.

Evin kapısı çarparak kapandı. Diğer yeğenim Corbin, "anasını," diye bağırdı. O da on yaşındaydı ve en az onun kadar şaşkındı.

"Kapı." Randall'ın azarlaması dalgıncaydı. Ne de olsa yirmi yılı aşkın bir süredir üç farklı kapı için bunu söylüyordu. "Cam bugünlerde kırılacak."

"Üzgünüm, büyükbaba." Corbin çimenlere doğru yürüdü ve babasının yanında bekledi. "Katie Teyze güreşiyor mu? Ben sadece Aiden Amca güreşiyor sanıyordum."

"Katie Teyze güreşiyor." Jason'ın ağzı buruştu.

Paravan kapı yine gıcırdadı. Omzumun üzerinden bakmadım ama Matt, "Katie, Aiden Amca'yla daha çok güreşseydi belki de burada olmazdı," dedi.

Ona ters ters baktım ve neredeyse yeniden çocukmuşuz gibi tersleyecektim, ama sırtışı hiç pişmanlık duymuyordu. Caleb bana doğru hamle yaptığında, Matt'in niyetinin de bu olduğunu biliyordum: beni uzaklaştırmak. Boşanma davamda Matt'in desteğini almıştım.

-Ama yine de benim ahmak kardeşimdi.

Caleb'in cılız kollarından uzaklaştım, Randall'ın bana öğrettiği gibi bir açıklık ararken ulaşamayacağım bir yerde durdum.

İki kardeşim de etrafımda toplanmıştı. Jason'ın karısı Sophie bana birkaç porsiyon dondurma getirmiş ve anneminkine benzer tavsiyelerde bulunmuştu. *Siktir et onu.* Matt'in kız arkadaşı beni güldürmek için her gün capsler gönderiyordu.

Caleb ve ben yüzleşmeye döndüğümüzde Randall, "İki çocuk da seni güreşirken görmedi Katie," dedi. Çocuk cidden bana karşı ilerliyor muydu? "Yani on iki yıldan fazla oldu. Kendine zarar verme." Derin kıkırdaması Matt'le aynı şeyi yaptığını gösteriyordu: Beni korkutmaya çalışıyordu.

Caleb benim yarı boyumdaydı ve muhtemelen babası kadar kirli güreşmiyordu. Onu yenebilirdim.

Ben büyürken Billings'te kızların güreştiği pek bir yer yoktu. Resmi olarak minderlere çıkmak isteseydim annem güreş kulübüyle kafa kafaya verecekti ama ben zaten garip bir ördek olmuştum. Erkeklerle güreşen bir kız olamazdım. Bu artık alışılmadık bir şey değildi, yedi yaşındaki yeğenim de güreşiyordu, ama ben bir öncü olmamıştım.

Caleb gönülsüzce bacaklarımdan birine uzandı. Bunu ciddiye almasını sağlamalıydım. *Beni* ciddiye almasını.

Kollarımı uzatarak onu bir bacağının arkasından yakaladım. Kas hafızam devreye girdi ve kusursuz bir tek bacakla yere indiriş gerçekleştirdim. Sırtı yere çarptı ve ben üzerine gelmeden önce kendini savunacak zamanı olmadı.

Eğitimi devreye girdi. Köprü kurdu ve büküldü, hafif ağırlığı tutuşuma karşı zorlanıyordu. Ona iyi davranmak için bolca zamanım olacaktı. Önce bir derse ihtiyacı vardı.

Boyumu haksız bir avantaj olarak kullanarak onun üzerinden yuvarlandım. Ne de olsa, tek deneyimim kardeşlerimle olmuştu ve söz konusu kardeşler olduğunda adalet sayılmazdı.

Jason dizlerinin üzerinde yere çöktü ve elini yere vurdu. "Bu Katie için bir iğne." Güldü.

Caleb'ın kalkmasına izin verdim. Ayağa ve tozunu aldı. "Bu adil değildi. O benden daha büyük."

"Ama beni yine hafife , değil mi?" Caleb uzun perçemlerini yüzüne doğru kabarttı. "Hafife almadım."

Ayağa kalktım ve omzuna vurdum. "Sen de öyle yaptın. 'Bu yaşlı kadının beni alt etmesine imkân yok' diye düşünüyordun. Ona zarar verebilirim.' "

Pembe yanaklarına süründü. "Yapmadım."

"Ben de." Gömleğimin çekilip çıkarılmadığından emin olmak için elimi belimde gezdirdim. "Yine mi?"

Küçük çocuk sırtışı kalbimi ısıttı. "Sana karşı yumuşak davranmayacağım."

Yeğenlerimle vakit geçirmeyi çok seviyordum. Maçlarını ve oyunlarını izlemenin, oyunlara ve müzik gösterilerine gitmenin ötesinde bunu yeterince yapmamıştım. Son iki yıldır, boşladım. Kaçınılmaz olan "Aiden nerede?" sorusuyla yüzleşmek, değdiğiinden daha fazla endişeye neden olmuştu. Onlardan ne kadar farklı olmaya çalışsam da her zaman arkamı kollayan ailemden uzak durdum.

Bir daha asla.

Caleb ile boğuştu. Güçlü bir çocuktı ama henüz büyüme atağına geçmemişti. Vücudum tüm hareketleri hatırlıyordu. Yorulmamak için nasıl nefes alacağımı. Onu incitmeyecek ama buna değecek kadar deneyim kazandıracak şekilde nasıl yuvarlanacağımı ve döneceğimi.

"Sırada ben varım. Sırada ben varım." Corbin etrafımızda dans etti.

Çocuklar arasında sırayla dolaştım. Vücudumdaki kasların yarısını çektikten sonra yarın yürüyemeyecektim. Şimdiye kadar yaptığım antrenmanlar evliliğim kadar anlamsız ve yalnızdı. Evimizdeki -Aiden'in evindeki- spor salonunda her şey vardı, diğer insanlar dışında her şey. Aynı aletlerin hepsi çatımın altındayken ve yayınlayabildiğim herhangi bir grup fitness dersine yirmi dört-yedi erişimim varken bir spor salonuna katılmak bana boşuna gibi gelmişti. Yüzmeye başlamayı düşünmüştüm, sırf diğer insanlarla bir arada olabilmek için katlanmaktan bu maliyeti haklı çıkarabilmek için.

Spor salonuna gitmeyi bütçeme ve zamanıma dahil etmek zorundayım. Ailemle birlikte olmak da aynı şekilde.

Dikkatimin dağılması bana pahalıya patladı. Corbin babasına çekmiş ve bir turda beni gıdıkladı.

"Seni küçük karides," diye kıkırdamalarım arasında nefes nefese kaldım.
Jason eskiden

Çalışmaktan yorulduğunda da aynı şeyi söyledi. "Bunu sana ödeteceğim."

"Seni kurtaracağım, Corb!" Caleb atladı ve ben de tüm gücümü toplayıp ikisi tarafından sıkıştırılmaktan ve gıdıklanmaktan korunmak için paslı bilgi.

Paravan kapı gıcırdadı. Annem izlemeye gelmiş miydi? Yeğenim Violet?

"Çocuklar," dedi Jason. "Bu kadar yeter." Neden onları kışkırtmıyordu?
Bu tam ona göreydi.

Beni dinlemediler. Corbin sanki hafif ağırlığı beni sıkıştırabilirmiş gibi yuvarlanmaya çalışınca bir kahkaha attım.

"Çocuklar," diye bağırdı Jason.

Babasının sesindeki uyarı tonunu duyan Caleb önce üzerimden kalktı. Corbin son bir koltuk altı gıdıklaması yapmaya çalıştı ama ben kolumu boynuna doladım ve kolunu eğerek onu yasadışı bir baş kilidine soktum. havada hareketsiz.

Jason'ın "Katie?" deyişi beni durdurduğunda, parmak uçlarımı kafa derisinin üzerinde gezdiriyordum.

Saçlarımı yüzümden çektim ve etrafımda döndüm. Kalbim bir kez çarptı. İki kez. Jason'ın yanında duran adam hayatımda gördüğüm en ateşli, en seksi, en ağız sulandırıcı adamdı. Uzun boylu. yapılıydı. Uzun kollu Henley'i sanki pazularına ve karın kaslarına yontulmuş gibi gövdesini sarıyordu. Güçlü bacakları yıpranmış mavi kot pantolonunu dolduruyordu. Beni sarsan şey, jöleyle acımasızca yerine oturtulmamış asi saçları değil, güçlü, kare çenesini kaplayan sert saçlarıydı.

Her şeyiyle erkeksiydi. sızıyordu. Ve bana sanki hiç kuru ot giymiş, buruşuk bir teyze görmemiş gibi baktı.

kırpıntıları ve karnına dolanmış bir gömlek.

Ciğerlerimden hava fişkırdı. "Aiden."

BÖLÜM 5

A kimlik

Zihnim gördüklerimi algılamakta zorlanıyordu. İkisi çocuk, biri yetişkin üç kırmızı yüzlü ve terli insan, annem ölmeden önce duymadığım kaygısız bir şekilde gülüyorlardı. Yeğenlerim Kate'i kahverengi çimenlerin ortasında bırakarak uzaklaştılar. Saçları karmakarışık ve tişörtü yoga pantolonunun üstündeki krem rengi teni ortaya çıkaracak şekilde yukarı kalkmıştı.

Geniş gülümsemesi kayboldu ve yaramaz ışıltısını da beraberinde götürdü. Sanki hayatı geri sarabilirmişim gibi adımlarımı geri geri atıp, sırf gözlerindeki o ışıltıyı geri getirmek için geri çekilmek istedim. Seksi. Canlı. Çekinmeden.

Kate berbat durumdaydı. Onu hiç bu halde görmemiştim. gütmek için King's Creek'e gittiğimizde, kenarda durur ve kahve içmeye giderdi. İçimizde en temiz çıkan oydu. Ama Billings'deki bir karavan parkında, çimlerin ortasında, güreştikten sonra -ve ne yaptığını bildiğini görece kadar uzun süredir buradaydım- hepimizin en kirlisiydi. Ve ben buna bayılmışım.

Ayağa kalktı ve tozunu aldı. Randall ayağa kalktı, her zamanki gibi üzerimde yükseliyordu. Babamdan birkaç yaş büyüktü ama yaşı belini bükmemişti.

"Jason," dedi Randall. "Neden gidip annenin masayı hazırlamasına yardım etmiyoruz?" Omzuma kocaman bir el attı ama bakışlarımı büyüleyici Kate'den alamadım. "Bir şeyler atıştırmak için mi kalıyorsun?"

Benden bunu isteyip istemediğini ses tonundan anlayamıyordum. Randall kibarlık olsun diye teklif ederdi ama Kate isterse beni kapı ederdi. "Sadece Kate'le konuşmak ."

Kate benden üvey babasına baktı ve başını salladı. Bir dakikadan kısa bir süre içinde karımla yalnız kalmıştım. Ben verandada dururken o çimlerin üzerindeki yerinden kıpırdamadı.

"Merhaba," dedim.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ama yarısı yine gözünün üzerine düştü. "Neler oluyor?"

"Konuşmalıyız."

Kollarını kavuşturdu. Tipik Kate tarzında, bir gram bile göğüs dekoltesi yoktu, ama bakışlarım yine de göğüslerine çekildi. Bu Onu ilk gördüğüm andan beri hep göğüslerine çekilmiştim. Her zaman göğüslerine çekilmiştim ve o çıplakken ve altımdayken onlara bakmaktan başka bir şey yapmamak için beynimi yeterince güçlü tutmak zordu.

"Evraklara bakma şansın oldu mu?" Boş ver kağıtları. "Henüz bakmadım."

Gözlerini kırıştırdı ve saçlarını kulaklarının arkasına itti. Normalde fazla makyaj yapmazdı ama bugün bir gram bile makyaj yapmamıştı. Kalabalığın içinde onu öne çıkaran doğal güzelliği beni kendine hayran bıraktı.

"O zaman sorun ne?" diye sordu.

Çimento sahanlığa inen basamakları çıktım ve spor ayakkabılarım çimenlerde çıtırdıyarak ona ulaşana kadar devam ettim. "Zamanlamanın kötü görüldüğünü biliyorum ve hayır, o paranın bankaya gitmesine izin vermeyecektim.

Annem bize bıraktığında komşular, ama biz -sen ve ben- bununla ilgili değildik."

Eğer kollarıma düşmesini bekliyorsam, bu işe yaramıyordu. Bakışları temkinli bir hal aldı. "Elli milyon dolar boşanmaya bağlıyken beni buna ikna etmekte zorlanacaksın. İstemediğimi söyledim sana."

"Ben de istemiyorum. Seni tercih ederim."

Bir adım geri çekilerek daha fazla mesafe yarattı. "Benimle birlikte olmak istediğini bana göstermek için dört yılın vardı. Benimle olmak dışında her şeyi yaptın."

"Değişebilirim."

Alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve aramızdaki yere baktı. Ne düşünüyordu acaba?

"Lütfen bana inan Kate." Başka ne soracağımı bilemedim. Bilmiyordum. başka *nasıl* sorabilirim. *Lütfen bana seni ilk gördüğümünden beri olduğun gibi bak. Sadece senin baktığın gibi.*

çok yabancıydım. Dağınık duygularımı çocukluğumda bırakmamın bir nedeni vardı.

"Peki sonra ne olacak?" Soru meydan okumayla dolup taşıyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Aynı işi yapacaksın. Büyükannem başka kimseye güvenmez. iç ofis. Denklemde güveni çıkarırsak, sen hala işinle evlisin, benimle değil."

"Üzerinde çalışacağım." *Kendim üzerinde çalışacağım.*

Başını eğdi ve bana şüpheli bir bakış attı. Bu Kate'in daha önce görmediğim bir yanıydı. Tıpkı yeğenlerini Kafa kilidi. Onun bilmediğim daha kaç yönü vardı? Benim yanımdayken kaç kez gerçek duygularını saklamıştı?

Bunu yapan tek kişinin ben olduğumu sanıyordum. "çalışacağım," dedim daha otoriter bir şekilde.

Gözlerini kısarak, büyümüş yabancı otların eski, çarpık bir metal salıncak setine tecavüz ettiği komşunun bahçesine baktı. Bana bakmadı. "Elli milyon için mi?"

"Kate, mesele para değil." Ona bir adım daha yaklaştım. Yüzünü avuçlamak, dolgun dudaklarını yakalamak ve altımda eriyene kadar onu öpmek istedim. Ama ellerimi iki yanımda tuttum. "Bunu kanıtlamak için bir şansım olabilir mi?"

" dolaşıp aynı yere geleceğiz. İşin, para. Artık sana güvenmiyorum. Güvenmeli miydin bilmiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

Bana daha önce hiç görmediğim başka bir bakış attı. Beni hedef alan hayal kırıklığı ve şaşırtıcı bir güvensizlikle dolu bir bakış.

Bu güvensizlik neden? Babamın ofisimde söylediği sert sözler beynimde dolaşıyordu. Bir keresinde bana tam bir ebeveyn gibi davranmış ve haklı çıkmıştı. Eğer benimle konuşmasaydı, şimdi sorduğu şeyi anlayabilir miydim?

Kaşlarım birbirine çatıldı. "Başka biriyle birlikte olduğumu mu düşünüyorsun?" Kate'den önce, flört hayatım kasvetliydi. Bana yeterince asılmışlardı,

ve eğer biriyle yatmak isteseydim, bu zor olmazdı. Ama üniversiteyi bitirdiğimde, havadan sudan konuşmalardan bıkmıştım. İkimiz de geçici olduğunu kanıtlayacak biriyle zaman kaybetmek istemediğimiz için çok derine inmeyen sığ tanışma aşaması. O zamanlar yeterince büyüktüm.

Annem, babamla aralarının nasıl olduğunu bilmek için öldü. Onlar en iyi arkadaşlardı ve ben de aynısını istiyordum.

Kate'le aramızdaki şeyin bu olduğunu sanıyordum ama bugünden sonra onu çok iyi tanımadığımın korkunç bir şekilde farkına . Ve onun beni tanımaması benim hatamdı.

"Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum." Gözlerinde çıplak bir kırılganlık parlıyordu. "Yakandaki ruj dışında tüm işaretleri gösterdin."

Kafam karışmıştı ama babam da aynı şeyi sormamış mıydı? Soru? "Başka hiç kimse olmadı. *Asla*." Sadıktım. Başka kimseyi istemedim. Bunu söylememe gerek yok.

Başını salladı ama yüz ifadesinde inançsızlık vardı. Yapmamalıydım ona sadık söylemek zorundaydım, ama açıkça görülüyor ki

Bunun bir olasılık olduğunu düşünmesini engelledi. "Beck'in Eva'yı eve ilk getirdiği ve nişan partisi verdikleri zamanı hatırlıyor musun?"

"Öyle mi?" Derim dehşetle dalgalandı.

"Okula birlikte bir kız seninle konuşmak için oturana kadar hep telefonunla uğraştın. Bütün gece beni görmezden geldin."

"Seni asla görmezden gelmem."

Bir kahkaha attı. "Öyle yapıyorsun. Her zaman. Bu kabalık. Saygısızca ve ne var biliyor musun? Artık buna katlanmak zorunda değilim. Bahananin iş ya da bir parça kış olması umurumda değil, benden bu kadar."

"Benim mazeretim asla bir kış parçası olmadı. Ben sadece bir şirkette çalışmıyorum. Bu benim ailemin şirketi. Şirket *benim*. Küçük bir şehirde, etrafım kırsal kasabalarla çevrili, bundan kopamam. Böyle bir lüksüm yok. Kimseyi görmezden gelemem, çünkü ileride olmak zorunda kalacağım bir kişi olabilirler."

"Ama karınızı görmezden gelmenizde bir sorun yok mu?"

Ağzımı . Yaptığım şey buydu. Onu görmezden istememiştim ama aramızda güven vardı. Benim işim. Her kardeş evlendiğinde, bekledim. Kate'in ne yaptığını öğrenmesini bekledim. Onu aldatmamıştım ama babasından daha iyi değildim.

" çıkan kulağın duysun, Aiden. Buraya ne için geldin? Geri dönmemi istemeye mi? Söylediğim her şey hakkında tartışıyorsun. Anlamaya bile çalışmıyorsun." dolandı. "Bunun ilk tartışmamız olduğunun farkında mısın? Dört yılı aşkın süredir birlikteyiz ve daha yeni tartışıyoruz. İlişkimiz sağlıklı değildi."

"Şu anda konuşuyoruz. Kendimiz üzerinde çalışabiliriz."

"Seninle olduğum halden hoşlanmıyorum." Kelimeleri geri sokmak ister gibi parmaklarını dudaklarına götürdü.

İkimiz de söylediklerini düşünürken aramıza bir sessizlik çöktü.

Bugün gördüğüm Kate, evli Kate değildi. Bilmediği şey, bu Kate'in benim istediğim Kate olduğuydu. Evleneceğimi düşündüğüm

Evliydi. Yine de onun değiştiğini fark edemeyecek kadar cahildim.

"Bu kadar mutsuz olduğunu fark etmemiştim," dedim sonunda.

Yapmalıydım. I

Gölümsemesinin bir kılıf olduğunu bilecek kadar karımı iyi tanımalıydım.

"Ben de bilmiyordum," diye cevap verdi yumuşak bir sesle. "Bence sen de öylesin."

Mutsuzluk, sefil olmaktan daha iyiydi. Bu duyguyu içine tıkıştırarak kadar büyük bir zihinsel kutu yoktu. "Nerede kalıyorsun?"

"Al."

Kendi evini satın alabilir ve bir günde taşınabilirdi. Paramız vardı. Ama o zaman yalnız kalacaktı ve az önce bana aramızdaki sorunun bir parçası olduğunu söylediği şey de bu değil miydi?

"Ne kadar süre için?"

"Ne kadar sürerse."

Gölgeler pencerenin önünden geçiyordu. Çocuklar bizi izliyordu. Büyükler muhtemelen onlardan haber alıyorlardı. Paravan kapı çarparak açıldı ve Matt'in kızı Violet dışarı fırladı. Kate'in yanından koşarak geçti ve kollarıma atladı. Onu pek sık görmüyordum ama ne zaman etrafta olsam, o benim

Gölge, milyonlarca soru soruyor.

"Aiden Amca, tahmin et ne ?" diye sordu, sanki hayatımın en önemli konuşmasını bölmemiş gibi.

"Ne?"

"Tavuk kıcı." Kıkırdadı, yedi yaşındaki küçük yüzü aydınlandı.

İçimde olduğunu düşünmediğim bir kıkırdama kaçtı. Onu yere bıraktım. Onu son gördüğümünden bu yana nasıl iki kat büyümüştü? "Eskiden kardeşler her zaman bununla."

"Jason Amca öğretti." Gururlu gülümsemesi üstteki iki dişinin uzadığını gösteriyordu. "İçeri gel. Yemek vakti geldi."

Keşke elini tutup onu içeri kadar takip edebilseydim. Ama bu sadece büyük bir aile toplantısını garipleştirirdi. Kate'in ailesi onu desteklemek için buradaydı, ben değil. "Kalamam, ufaklık. İçeri gir."

Sırıttı ve içeri atladı.

Bakışlarım Kate'e döndüğünde göğsüm sıkışmaya başladı. Gözlerini doldurmuştu. Sebebi bendim.

düzelteceğime çalışmaktan vazgeçemiyordum. "Bana biraz zaman verebilir misin? Bunu aceleyle getirmek istemiyorum." Bir adım daha yaklaştım. "Bu benim için çok önemli."

Sen benim için çok önemlisin. Onu kaybetmekten, peri masalındaki kötü adam olmaktan korkmuştum. Sessizliğim tam olarak bunu yapmıştı. Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Yine de denemem gerektiğini bilerek buraya gelmiştim.

Yalan kokusu alan bir tazı gibi beni inceledi. Bakışlarımdaki samimiyeti görecekti miydi? Başka ne diyeceğimi bilemedim. Onun için savaştım.

Kelimeler, ama orada değillerdi. Konuşmadığım, duygularımı bastırdığım onca yıl kuyunun kurumasına neden olmuştu. Pratik yapmak mükemmelleştirirdi ve ben bu becerileri uzun zaman önce bırakmıştım.

"Evet, tamam."

Rahatlama beni neredeyse sarkıtiyordu. Elimden geleni yapardım.

"Tamam." Bir şansım vardı ve bugün elde edeceğim tek şey buydu. "Hoşça kal o zaman."

Bana küçük bir gülümseme verdi. Sokağa park ettiğim pikabıma ulaşmak için evin yan tarafındaki kapıya doğru döndüm. Ama kapıya ulaşmadan paravan kapı tekrar açıldı. Kayınvalidem elinde plastik bir kapla dışarı çıktı. Veranda korkuluğunun üzerinden uzattı. "Daha fazlasını yaptım yeterli."

Midem bana son iki haftadır sandviç ve biradan başka bir şey yemediğimi hatırlatmak için o anı seçti. Dawson'a gittiğim zamanlar dışında nadiren ev yemeği yiyordum. Babam ve ben ofisi doldururduk, ve yemek için eve zor yetiştim. Yemeği kabul ettim. Kabı geri vermek bana uğramak için bir bahane daha verecekti. "Teşekkür ederim, Sharon."

"Mm-hmm." Arkasını döndü.

Düzeltilmeden önce Kate'in şaşkın ifadesini yakaladım. Bunu çok yapardı. Gerçekte ne düşündüğünü saklardı. Benden. Bunu başka herkese de yapar mıydı? Yanında Kate McDonough olarak rahat olduğu tek insanlar ailesi ve kardeşleri miydi? Benim, ailemin ve kasabanın geri kalanının yanında Kate King'di.

Bunu görmeliydim. Toplantı odasında, birilerinin duymak istediğimi düşündüğü şeyleri söylerken yeterince sık karşılaştım. Bunu kendi evimde, karımın yanında bulmayı beklemiyordum. Ama artık biliyordum ve unutmuyacaktım. Ofiste geçirdiğim onca saat bir işe yarayacaktı.

Kate

Elimde anahtarlarla işten çıktım. Güneş alçalıyordu. Bu akşam sadece beşe kadar çalışmışım ama yılın bu zamanında güneş erken batıyordu. İş arkadaşlarımla arabalarının yanından geçip kendi arabama doğru yürüdüm. Arka taraftaki hareket dikkatimi çekti ve kalbim yerinden fırladı, sonra da düştü. Aiden ailemin yanında ortaya çıktıktan sonra, geçen hafta boyunca her yerde onu aramıştım.

Kendall bana belli belirsiz bir gülümseme verdi, benim asla ulaşamayacağım bir şekilde genç ve sofistike görünüyordu. Elleri, dolgu topuk çizmeleriyle uyumlu uzun bej örgü paltosunun içine sokulmuştu. Saçlarını uzun, şık bir at kuyruğu yapmıştı. "Sana mesaj atmalıydım ama bizden ne kadar nefret ettiğinden emin değildim."

"Senden nefret etmiyorum." Yalnızlığıma ve kalp kırıklığıma sürekli eşlik eden yankılanan hayal kırıklığını inkâr edemezdim. "Ama incindim."

"Benimle bir içki içip konuşmak ister misin?"

Pek sayılmaz. Kendall ile sohbet etmeyi özlemiştim. Yeterince sık görüşemediğim bir arkadaşım olmuştu ama güveni öğrendikten sonra arkamda bıraktığı ihaneti görmezden gelemezdim. Yine de bundan kaçınmanın bana bir faydası olmayacaktı. "Elbette. Uzun bir gün oldu. Sakin bir yere gidebilir miyiz?"

Sır saklayabilenler sadece Krallar değildi. Hiç kimse Ailemin dışındakiler henüz boşandığımı bilmiyordu. Ama bu hafta bir kez daha İrlanda barına gidersem, insanlar konuşmaya başlayacaktı.

"Yolun aşağısında bir bira ve hamburger yiyebiliriz. Sessiz olmaz ama daha az kulak misafiri." Kendall da kimsenin işine kulak misafiri olmasını istemiyordu.

"Orada buluşuruz."

Sokakta kolayca park yeri buldum. Perşembe geceleri kalabalık ama henüz erkendi.

Köşedeki bir masaya yönlendirildiğimizde bar ve ızgaradaki gürültü düşük bir uğultuydu. Birayı atlayıp hamburger ve su sipariş ettim. Kendall da aynısını yaptı.

"İşimin ne zaman biteceğini nereden bildin?" Sunucu gittiğinde sordum.

Kendall küçük bir gülümsemeyle parladı. "Aiden."

Nasıl olduğunu sormamak için dudağımın ısırdım. Zaman istemişti. Onu rahatsız etmemiştim. Bir hafta sonra evrakları imzalamaya hazır olduğunu duymaktan korkuyordum. Ekranımda onun adının yanıp sönmesini beklediğim kadar korkuyordum.

"O ilk haftadan sonra işe geri döndü," dedi. "Ne demek istiyorsun?"

Kaşları kalktı. "Bir hafta izin aldı. Sonra çekip gitti..." Dudaklarını büzdü. "Yürüyüp gitti demek doğru olmaz. Gentry, bilgisayar ekranını ofise fırlattıktan sonra eve gitmesini 'önerdi'. Bunu bilmiyor muydun?"

Neden ki? "Son birkaç haftadır onunla hiç konuşmadım."

Bakışlarını sempati doldurdu. "Nasıl hissettiğinizi hayal bile edemiyorum." Ellerini masanın üzerinde düzleştirdi. "Hepimiz çok kötü hissediyoruz. Bunun sizi karanlıkta tutmak için büyük bir komplo olmadığını bilmek size yardımcı olur mu bilmiyorum. Sadece... ayrı ayrı çiftler olarak, hepimiz senin bir şey yapmadığından şüpheleniyorduk. Hiç bahsetmediğin için biliyorum. Hiçbirimiz ağzındaki baklayı çıkaran kişi olmak istemedik."

"Nihayetinde öyle olmadığını biliyorum. Aiden bana söylemeliydi." Bir omzumu kaldırdım. "Haklısın. Bir komplo gibi hissettim."

"Aiden güveni öğrendiğinde ne oldu bilmiyorum. I Sizinle daha sonra tanıştığını biliyorum ve önce nasıl biriydi bilmiyorum ama insanları kullanacak bir tipe benzemiyor."

"Daha sonra iş için iyi olabilecek ilişkileri teşvik ediyor." *Her zaman bir gündemi vardır. Tıpkı babam gibi.* Hayır, bu adil değildi. Aiden aldatmadıysa, hayır, babam gibi değildi. Ama babam hakkındaki tüm hikâyeleri duyduktan sonra bile onu hayatımda tutmuştum. O benim babamdı. İşine geldiğinde benimle konuşan, işine gelmediğinde beni düşünmeyen başka bir adam istemiyordum.

Kendall öne doğru eğildi, bakışları ciddiydi. "Ama para, Kate. Sen ve ben onlar gibi büyümedik. Çok sayıda çocuğa bakmak zorunda olan bir ailenin mücadelesini biliyoruz. Para onları bizi etkilediği gibi etkilemiyor. Danny hayattayken Cartwright'ların parayı alacağı gerçeği idi."

"Yine de çok para. Yarisını kaybedeceğini ama ben istemiyorum. o."

Kendall'ın bakışları karıştı ve yanağının içini çiğnedi. "Eğer durum , neden şey yapmadı? Neden üzerine oturdu? Sadece bir yıl evli kalması gerekiyordu. Dört yıl oldu ama dokunmadı. Yarisını kaybetmekten korksa bile, onunla ne yapacak? Neden hala yapmadı?"

Bunlar cevaplanması gereken sorulardan sadece ama onun cevaplarına güvenilebileceğimden emin değildim. "Bilmiyorum."

"Seni kaybetmekten korkmuş olabilir. Çünkü o zaman her şeyi sana anlatmak zorunda kalacaktı."

"Neden düşündüğünü anlamıyorum."

Kendall bir süre sessiz kaldıktan sonra şöyle dedi: "Üzgünüm. Hepimiz üzgünüz."

Sadece gerçekten boktan oldu."

"Anlaştık." Ayrıntıya girmedim. Evliliğim bir süredir bok gibiydi. Nedenini anlamak için Taya ile konuşmam gerekti.

Yemeğimiz geldi ve Kendall büyük bir ısırık alır almaz, "Gerçekten bir hafta boyunca çalışmadı mı?" diye ağzımdan kaçırdım. Kendall'ı çiğnerken garip bir sessizlikten kurtarmak için devam ettim, "Onu geçen Cuma gördüm ve..." Ateşli. Seksi. Boşanmak ona uygunmuş gibi. "Güzel."

"Beck onu bir hafta sonra gördü..." Yüzünü buruşturdu. "Aiden akşamdan kalmaydı. Günlerce sıvı diyet yaptı, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Aiden pek içki içmez." Kardeşleriyle bir araya geldiğinde birkaç bira içerdi ve diğer yöneticilerle sohbet ederken belki bir kadeh içerdi.

"O hafta sonu yaptı. Hem de çok."

Restoranı taradım. Birlikte yemek yiyen mutlu çiftler. Büyük bir bebekleri olan bir aile. Anne küçük çocuğa patates kızartması yedirmeye çalışıyordu ama çocuk onu sopa gibi sallamak istiyordu. Aiden'in isteği üzerine beklemeye aldığım şeyi düşünmeye başlamadan önce bakışlarımı başka yöne kaydırdım.

Aiden hakkındaki bilgileri nasıl yorumlamam gerekiyordu? Aiden kontrolünü kaybetmedi. Aiden'in kontrolünü kaybettiği tek an geldiği andı.

Vücuduma sıcaklık yayıldı ve . Kendi akıl sağlığım için onunla cinsel bir şey düşünemezdim.

"Her neyse," diye devam etti Kendall, "Gentry üzerimizdeki baskıyı azaltmak için bazı projelerin yerini değiştirdi ve Büyükanne'nin işine karışıyor."

"O biliyor mu?"

"Ona söylemedik. Şu anda ikinizin de buna ihtiyacı yok."

"Teşekkürler." Bütün bir hafta işten izin mi? Ve Aiden öylece çekip gitmiş miydi? "Gerçekten bilgisayar ekranını mı fırlattı?"

"Sen hemen sonra. Gentry her şeyi ama Aiden işe gelmemeye devam etti. Gentry onu en son ne zaman eşofmanla gördüğünü hatırlamıyordu. Zor durumda ve haddimi aştıysam özür dilerim ama bunun para yüzünden olduğunu sanmıyorum. Senin yanıdayken daha hafif." Bir kızartma ile oynadı. "Bunu söylememeliyim, beni ilgilendirmeyen yeterince şeye karıştım ama Gentry, Aiden'ın senin ve kardeşlerinin yanıdayken Sarah ölmeden önceki halini daha çok gördüğünü söylüyor. Aiden'ın gerçek bir ana ."

Ciğerlerim söndü. Bu güven karmaşası Sarah'nın ölümüyle başlamıştı. Neden noktaları biraz daha geriye doğru birleştirmemiştin? Annesini kaybetmişti ve onun hakkında nadiren konuşurdu. Ama bazen King's Creek'teyken, kalbimi sızlatan o uzak bakışı atardı. O da Kendini toparlar ve kimsenin onu görmediğini umuyormuş gibi etrafına bakınırdı. Bakışlarını yakalamışım gibi davranır, gülümser ve öylece bırakırdım.

"Ve Gentry'nin daha sonra bununla başa çıkma şekli" -Kendall sanki geçmişe bir göz atabilirmiş gibi elini salladı- "iyi değildi. Fiziksel olarak çocukların yanıdaydı ama duygusal olarak değil. Daha önce bunun erkekleri etkilemesinden korktuğunu söylemişti. Demek istediğim, Sarah bunları yapmasaydı

Her bir çocuk için güven söz konusu olsa da, hepsi hâlâ yalnız olabilir."

Başımı salladım ve yemeğime yumuldum. Konuşmanın geri kalanında boşanmamdan uzak durdum ve eğer fark ettiyse, herhangi bir şey yapmadı. geri dönmeye çalıştım. Bir buçuk saat sonra yollarımızı ayırdık ve ben annemle Randall'ın evine gittim.

Üç haftadır onlarla kalıyordum. Sorun olmadığını söylediler ama yetişkin kızlarının birlikte geçirdikleri zamanı bölmesini istediklerinden şüpheliydim. Her ikisi de tam zamanlı çalışıyordu ve bir de ben vardım, akşamlarını işgal ediyor ve sabahları banyo zamanlarını alıyordum.

Kendi evimi bulmak yeterince kolay olacaktı. Apartman hayatına geri dönebilirdim. Evimizin garajına sığacak bir yerde yaşayabilirdim. *Onun* . İçim sıkıştı. Bulduğum dairenin şu anda uyuduğumdan daha büyük bir yatak odası olacağına şüphe yoktu.

Karavanın önüne çıktım. Ailemin evinin önündeki sokak lambası yanmıyordu. Sokağın geri kalanı sessizdi. Mahallenin sessizliğinin ve yakın gelecekte kar vaat eden havadaki soğuk ısırığının tadını çıkardım, kapıya gitmek için acele etmedim. Kendall ile yaptığım konuşma aklımdaydı ama bana söylediği her şeyi düşünmeden önce pijamalarımı giyip yatağa girene kadar beklemek istedim. Hava karardığında daha net düşünebiliyordum.

Kendime söylediğim buydu.

İçeride, girişte paltomu çıkarıyordum ki annem köşede belirdi, elleri birbirine kenetlenmişti.

Bez çantamı çamaşır makinesinin üzerine koydum. "Kusura bakma anne. Akşam yemeği için zamanında evde olamayacağımı sana haber vermeyi düşünmedim. Ben çoktan yedim."

"Sorun değil. Misafirlerimiz var, o yüzden çok fazla yemek kalmayacak."

Cadde araçlarla doluydu ama ben dikkat etmemiştim. "Kim?" Onu yemek odasına kadar takip ederken sordum.

Aiden masadan kalktı. İş kıyafetlerini giymişti ama takım elbise ceketini ve kravatını çıkarmıştı. Gömleğinin üst düğmesi açıktı. Zorla Bakışlarını geniş omuzlarında gezdirmek ve belirgin göğsünün beline doğru nasıl daraldığına hayran olmak yerine yüzünde tuttu. Eğer arkasını dönerse, bütün bahisler kapanırdı. Kıçı adil değildi.

"Annenin konteynerini geri getirdim ve sen evde olmadığın için beni kalmaya davet etti."

Annem homurdandı ve servis tabaklarını masanın üzerinden aldı. Randall ona yardım etmek için ayağa kalktı. Domuz pirzolası dolması. Lanet olsun. Hamburgerim iyiydi ama annemin domuz pirzolası dolması iyi değildi.

"Bencil olduğumu kabul ediyorum," dedi annem. "Sanki kasabanın en iyisine parası yetmiyormuş gibi benim yemeğimi yiyor."

Ağzının kenarı seğirdi. "Seninki şehirdeki en iyisi."

Annem gözlerini devirdi ama biz onun gülümsemesini göremeden arkasını döndü. Randall çenesini koridora doğru kaldırdı. "Gidin ve odanızda falan konuşun. Korkarım başka hiçbir yerde fazla mahremiyet yok."

"Ve dışarısı çok soğuk," diye ekledi annem. Sırtları bize dönüktü. Beni ve Aiden'ı birlikte mi itiyorlardı?

Bakışlarımı Aiden'a çevirdim. Gözlerini benden ayırmamıştı. Onu kovabilirdim ama az önceki konuşmamızdan sonra belki de Aiden'la birkaç kelime daha konuşmamız gerekiyordu. "Sakıncası var mı?" diye sordum.

Omuzları gevşedi. "Hayır."

Ofisi seçmeliydim ama sadece bir sandalye vardı. Aiden'ın ofis koltuğunda oturma şekli günahkârcaydı. Bir dirseğini kolçağa dayayarak o eğilme hareketini yaptı. Telefonu düşürdüğümde de öyle oturuyordu. ve tekrar görürsem sinirlerim bozulabilirdi. Ama ben ona kişisel sorular sorarken onun tepemde dikilmesi de çözüm değildi.

Geriye yatak odam kalmıştı. İkiz yataklı küçük odam.

BÖLÜM 6

A kimlik

Kate kapıyı kapattı. Oturacak bir yataktan başka hiçbir şeyin olmadığı küçücük bir alana kapatılmıştık.

Kollarını kavuşturdu ve yatağın kenarına oturdu. "Demek annemin domuz pirzolası dolmasını aldın, ha?"

biraz boşluk bırakarak ortayı tuttum. "Kimin daha iyi olduğu konusunda o ve Dawson arasında seçim yapmamı isteme benden."

Siyah taytının üzerine giydiği siyah eteğinin kenarlarını karıştırdı. "Evde değildim çünkü Kendall beni işten sonra yakaladı."

Konuşmanın nasıl geçtiğine dair bir ipucu bulmaya çalışarak yüzünü inceledim. "Düzenli bir programın olup olmadığını sordu ama bugün sana atlamayı planladığını söylemedi."

Gülümsemesi kısaydı. "Üzerime atlamadı. Ama aslında tüm kardeşlerin ve eşleri adına özür diledi."

"Daha iyi hissetmeni sağladı mı?"

Bir an için düşündü. "Evet. Yardımı oldu."

"Güzel. Ciddiyim Kate. Seni asla incitmek istemedim." Bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra kapattı.

"Devam et." Daha yakına eğildim ve gerildi ama benden uzaklaşmak için yataktan düşmedi. "Benim yanımdayken kendini sansürlüyorsun."

Yüz ifadesi titredi. "İkimiz de olmamız gerektiği kadar açık değildik. Neden benimle annen hakkında hiç konuşmadın?"

İçim uyuştı. Annem hakkında kimseyle konuşmadım. Kardeşlerim ve ben, çoğunlukla güzel zamanlara dair hikayeler paylaştık ve bazen de onun bizden nasıl çalındığına dair öfkemizi paylaştık. Bunun beni nasıl etkilediği hakkında hiç konuşmadım. Boğazım düğümlendi ve bakışlarımı yere indirdim. "Bunun hiçbir faydası olmaz."

Kate yaklaştı ve elini kalçama koydu. "Yapmalısın. Birine. Babana. Kardeşlerine. Bir profesyonele. Bunun senin üzerinde bir etkisi oldu."

"*Babam.*" Gülüşüm soğuktu ve Kate elini kalçamdan çekti. Yıllardır zihinsel bir kutudan çıkmasına izin vermediğim duygular göğüs kafesimin arkasında birikmişti. Onu her gün görüyordum ama onunla konuşmaktan yıllar önce vazgeçmiştim. "Babam rutinimizi sürdürdü, ilerlememizi sağladı ama zihinsel olarak kontrolden çıktı. Ben daha liseye bile gitmemişken onun gibi yatıp kalkamazdım. Bunu yapabileceğim yaşa geldiğimde sorumluluklarım vardı. Yükümlülükler. Sporu haklı çıkarmak için yapabileceğim tek şey buydu. Ve babamın davranış şekli..." Nefesim kesildi. O yıllarda neler hissettiğimi kimseye anlatmamıştım. Tıpkı onun gibi ben de ayrılmıştım.

Kate'e doğru eğildim ve alnımı omzuna yasladım. Temasa ihtiyacım vardı. Ve onun bakışları üzerimde olmadan kelimeleri dökmek daha kolaydı. "Bir keresinde babamla konuşmuştum. "Babamla bir kez konuştum, biliyorsun.

davrandı." Düğünümünden önce ofisinde geçirdiğim o gün aklımdan çıkmıyordu. Sonunda onu davranışları konusunda uyarmıştım ve o da beni dinlemişti ama bunu Kate konusunda beni rahat diye yapmıştım. Küstahça bir duygusal patlama bana mal olmamıştı ama onu incitmişti.

Kolunu sırtıma doladı ve sümbül kokusunun tanıdık rahatlığı içindeydim.
"Ne oldu?"

"O değışti. Anında. Ve neredeyse Kendall'la olan ilişkimi engelleyerek bana babamı geri verdi."

"Bu onun kararıydı, senin değil," dedi sessizce. "Belki de ona verdiği o ara Kendall'la neler yapabileceğini görmesini sağlamıştır. O Kendini adamayı ve kalbini tekrar riske atmayı reddettiği için bazı anlamlı, sağlıklı ilişkileri kaçırmış olabilir. Ama sen ona düşünmesi için zaman verdin." Çenesi başımın üst kısmına değdi.

şekilde düşünmemiştim. Tek bildiğim sonunda bir şey söylediğim ve bunun beni kıcımdan ısırdığıydı. "Sana hiç bahsetmedim Büyükbaba DB."

"Hiçbiriniz onun hakkında konuşmuyorsunuz."

"Steroidli Grams gibiydi. Eski kafalıydı. Dik kafalı. Acımasız. Babamın ailesi King's Creek'ten ayrıldı ve bir daha arkalarına bakmadılar. Doğum günü kartı dedesi ve ninesi oldular."

Kate başını sallamadan önce başını eğdi. "Doğru. Onlardan sadece doğum günü kartları geldiğinde haber alırsın. Tıpkı babam gibi."

"Babam şirkete bağlıyken, büyükannem elinden geleni yaptı. Dawson için biraz yumuşadı. Sanırım büyükbabamın bana söylediği gibi ona erkek gibi davranmasını söyleyemedi."

"Bunu sana o mu söyledi? Annen yeni öldükten sonra mı?"

"Kardeşlerimle aram bozulmuştu ve çekip gitmiştim. Sabah işleri henüz bitmemişti. Her sabah ve öğleden sonra üç depresif kardeşime yük olmaktan bıkmıştım, bu yüzden siktir et dedim ve saklandım. Büyükbabam beni ahırda, köşede bir kovanın üzerine oturmuş ağlarken buldu."

"Ve sana erkek söyledi." "Diğer şeylerin yanı sıra."

Sen Dawson gibi bir bebek değilsin. Neyin tehlikede olduğunu bilecek kadar büyüksün. Biraz aklın varmış gibi davranacak kadar büyüksün. Burada oturup

İki yüz sığır yemek için sana bel bağlamışken ağlamak mı? Lanet olsun, evlat. Baban gibi yüzlerce çalışanı olan bir petrol şirketini yönetmiyorsun. Ev işlerin ve okulun var. Sence çok şey mi istiyoruz?

"Bu korkunç." Kolları sıkılaştı ve bana sarılmaktan başka bir şey yapmadı. Onun serin ateşi kalbimin etrafındaki öfkeli yanığı yatıştırdı. "Sen daha çocuktun. Kardeşlerinle de böyle mi konuşuyordu?"

Ona bir sebep vermemiştim. kalktım, kovayı tekmeledim ve ev işlerimi yaptım. Kardeşlerimin payına düşeni bile yapmıştım. Kısmen eve bu kadar erken dönmek zorunda kalmamak için. Ama aynı zamanda DB'nin onları yalnız bırakması ve benim izin vermediğim yas tutma zamanına sahip olabilmeleri için. "O kadar sert değil. Eski kafalıydı. En büyükleri ailenin geri kalanını taşır. İşte böyle.

onun zamanında yapıldı."

"Tanrım, Aiden. Özür dilerim." Ben de öyle.

"Baban DB'nin tüm bunları söylediğini biliyor mu?" "Büyükbabam ondan birkaç yıl sonra öldü." "Ama onunla hala konuşabilirsin-"

"O artık mutlu Kate," dedim usulca. "Sağlıklı. Geçmiş hakkında stres yapmasını istemiyorum." Geçirdiği kalp krizi beni ve hepimizi çok korkutmuştu. Onca yıl uzak durduğu için çok kızmıştım ve sonra neredeyse sonsuza dek gitmişti.

"İznin var, biliyorsun."

Parmaklarımın tersiyle yüzünü okşadım. "Babanla, seninle konuşmadığı için ona ne kadar kızgın olduğunu konuşmayı planlıyorsun.

Kardeşlerin mi? Ya da bir doğum günü kartı babasından daha fazlası olmasını dilediğinizi?" "Sana bunu verebilirim. Ama konuşabileceğin başka insanlar da var."

Ondan başka kimseyle konuşmak istemiyordum. Yüzü benimkinden bir santim uzaktaydı. Bir öpücük yakalamak çok kolay olurdu ama çok erkendi. Küçük bir öpücük bana kaçırdığım her şeyi gösterirken, o artık aynı

benim gibi çatı. "Seninle evlendiğimde seni sevdiğimi bilmelisin. Bu konuda yalan söylemiyordum."

"Güven konusunu öğrenmek pek çok sorunun altını çizdi."

Ona dokunmaktan vazgeçmek istemeyerek çenesini okşadım. "Bana zaman veriyorsun. Bana biraz daha verebilir misin?"

Gözlerimin içine bakarken bir elimle yüzünü kavradım.

Kendimi saklamadım. İçimden akıp giden duyguları o kullanışlı zihinsel kutuya tıktırma dürtüsüne direndim ve onun içimi görmesine izin verdim. Beni ve içimdeki her çalkantılı duyguyu yeniden görmesine izin verdim.

"Mesele para değil mi?" Sesi düzensizdi, yeni kurduğumuz temelle ilgili endişesi belirgindi.

"İstersen yarın her kuruşunu dağıtırım. Sadece değerli bir amaca gittiğinden emin olmamızı istiyorum."

Başını salladı ve yutkundu. "Sanırım ikimizin de biraz daha zamana ihtiyacı var."

Rahatlama göğsümde güçlü bir şekilde yükseldi. Gülümsemek yerine direndim ve ona bir öpücük kondurdum. Sıçradı ama geri çekilmedi, ben de onu daha fazla itmedim.

Birkaç saniye sonra ayrıldım. "İyi geceler, Kate."

Ereksiyon olmadan ve onunla kaydettiğim ilerlemeyi mahvetmeden önce ayağa kalktım. Kapıdan çıkmadan önce, "Aiden?" dedi.

Arkama baktım. Saçları odanın zayıf ışığı altında altın sarısı parlıyordu. Giydiği çok renkli örgü kazak göğüslerini kavırıyor ve yuvarlak kalçalarının üzerinde genişliyordu. Yumuşak güzelliği büyüleyiciydi. Her zaman öyleydi.

"Violet güreş turnuvasına gelip gelemeyeceğini sordu. Birkaç hafta içinde."

Ağzımın kenarı çarpıldı. Violet ona ne kadar borçlu olduğum hakkında hiçbir fikre sahip değildi. "Çok isterim. Ayrıntıları bana gönderir misin?"

Kate

ŞAMATALI KAHKAHALAR ETRAFIMI SARMIŞTI. Annem masa için yaprakları ve çocuklar için kart masasını çıkarmıştı. Onun evindeki Şükran Günü en sevdiğim günlerden biriydi, ama bugün gülümsemem sahteydi ve grupla birlikte oturdum ama sohbetin kıyısında kaldım.

Karnım tıka basa doluydu. Hindi, dolma ve tüm diğer aromaları havada asılı kalmıştı. Geleneksel günümüzün bir bölümündeydik. Bulaşıklar temizlenmişti ve tüm futbol severleri televizyona kaptırmıştık, bağırışları kahkahaları kesiyordu. Mattie bir küfür savurur, Jason da kasketiyle ona vururdu. Turta bir saat sonra, karnımıza daha fazla yemek tıktırabileceğimiz zaman olacaktı.

Bulaşık makinesini çalıştırdım ve döndüm. Yengem Sophie arkamda duruyordu. "Güzel bir gün. Yürüyüşe çıkmak ister misin?"

Bugün sıcaklık kırk dereceye ulaşmıştı ama güneş ve rüzgâr azalmıştı. Altmış derecelik bir gün kadar iyi hissettirdi. "Kulağa güzel."

İkimiz de botlarımızı ve ceketlerimizi giyip dışarı çıktık. Hava yüzüme çarptı ama güneş şakaklarımdaki ağrıyı hafifletti.

Yürümeye başladık. Hafta başında yağan kar, öğleden sonra güneşinde hızla eriyen birkaç buzlu bölge bırakmıştı. Dışarının ne kadar güzel olduğuna ve yemeklerin ne kadar iyi olduğuna dair birkaç neşeli yorum dışında ilk gün pek konuşmadık. birkaç blok.

Sonra Sophie bana baktı. "Bir ile on arasında bir ölçekte, bugün senin için ne kadar kötü?"

Sophie boşanmıştı. Anladığım kadarıyla, kısa ve tutkulu bir aşk yaşamışlar ve bu aşk da aynı şekilde dramatik bir şekilde sona ermişti.

başlamıştı ve ikisi de gençti. Sonra Jason'ı bulmuş ve onun huysuz dış görünüşüne ve oyuncak ayı iç dünyasına olmuştu.

"Beş. Belki altı," diye cevap verdim.

Sanki cevabımı daha sormadan tahmin etmiş gibi başını salladı. "Yalnız geçirdiğim ilk yıl çok zordu. Ailemle birlikte yaşarken, bir anda Freddie her zaman, sadece bana."

"Buna alışmış olmalıyım." Aiden'la evlendiğimde yirmi sekiz yaşındaydım. Üniversitede bir yurt arkadaşım, mezun olduktan sonra birlikte kalmayı düşündüğüm uzun süreli bir erkek arkadaşım ve yüksek lisansımı tamamladığımda bir oda arkadaşım olmuştu. Aiden'la tanışmadan önce eve taşınmış ve birkaç yıl bekâr kalmıştım. "Ama tatillerde, Billings'e döndükten ve sizlerle, sonra da Aiden'ın ailesiyle birlikte olduktan sonra, bu... berbat bir şey."

"bizim yanımızda pek bulunmuyordun. Aiden yüzünden mi?" "Sizden utanmıyordum çocuklar." Ona bir göz attım.

Sophie bakışlarına karşılık verdi. "Bazen öyle hissediyordum."

Öyle değildim... Öyle miydim? "Belki de bir parçam daha metanetli bir Kral ve daha az kabadayı bir McDonough gerektiğini düşünüyordu."

Sophie kıkırdadı. "Kate. Sen bir McDonough'sun ama kabadayı değilsin."

"Artık pek kabadayı sayılmazlar, değil mi? Hepimiz büyüdük." "Futbol maçının olduğu birkaç saat hariç, evet."

Ona bir gülümseme gönderdim ama konuşmayı orada bırakamazdım. Onlardan utandığım için konuyu burada bırakmak kolay olurdu. Ama kendime yeterince yalan söylemiştim. "Aiden her gün her dakika çalışıyor. King's Creek'e gittiğimizde bile bilgisayar, tableti ve telefonu yanında oluyor. Birçok ofiste kaldığı zamanlar." Yüzümü birkaç dakikalığına güneşe doğru çevirdim. "Bu çok zor. Herkes Aiden'ın nerede olduğunu soruyor ve bunu sadece önemsedikleri için yapıyorlar. Ama *benimle birlikte olmak istemiyor* yazılı bir tabela asmam gerektiğini hissetmem uzun sürmedi, *tamam mı?*"

"Ah." Beni dürttü. "Soranlardan biri olduğum için özür dilerim."

"Ben de öyle anladım. Sormamış olsaydın muhtemelen daha yalnız hissederdim.

, değil mi?"

"İşte size insanlar." Karavan parkının yanındaki ana yol boyunca uzanan yürüyüş yoluna saptık. "Bizim hakkımızda ne düşündüğünden hiç emin olamadım.

Ondan her korktuğumda kendime onun da çocukken inek bokuyla oynadığını hatırlattım."

"Hâlâ inek bokunun içinde oynuyor. Ve o gerçekten olmak istemiyor korkutucu." O kadar sıkı sarılmıştı ki hiçbirimizin onu çözemeyeceğinden korkuyordum.

Sophie, "Onu bizimle tanıştırmaya ilk getirdiğinde kibirli bir herif olduğunu düşünmüştüm," diye açıkladı.

Aiden'la bir aydır görüşüyordum ve tüm ailemi yemeğe davet etmiş, şehirdeki en pahalı yerde bizim için bir oda ayırtmıştı. "Öyle görünüyor."

"Kibirli yüzünü dinlendiriyor."

"RAF?"

"Jason'ın tam tersi gibi. Çekingen, kültürlü, sessiz. Onu Bunun senin gibi birine nasıl çekici geleceğini. Tam olarak zıt kutuplar birbirini çekmiyor ama birlikte büyüdüğü erkeklerin tam tersi. Randall hariç."

Randall da Aiden kadar yumuşak başlıydı ama duygusal olarak hazırды. "Babamı seviyorum. Ama Aiden ona hiç benzemiyor, yani evet. Cazibenin bir parçası." Dikkatimi engebeli kaldırıma verdim. Aiden ilk başta Brandt McDonough'ya hiç benzemiyordu. Aiden güvenilir, sadık ve dürüst biriydi. Dürüstlük kısmı test ediliyordu ama güven konusundaki iddialarının gerçek olduğunu düşünüyordum. Ama bu muydu? Aiden onu tanıdığımdan beri ağgözlü bir izlenim ama elli milyon omuz silkmek için çok fazlaydı. Ve bana çıkma teklif ettikten sonraki romantizmimiz hafif ve havadar bir kasırğa gibiydi. Geriye dönüp baktığımda, kahramanın kısa bir süre içinde çok fazla para için istemediği bir kızla evlenmek zorunda kalması durumunda genel bir romantik komediden bekleyeceğim şeydi.

Yatak odamdaki konuşma çok acemiceydi. Ve anlayışlıydı. Acı çekiyordu, yıllardır çekiyordu ve pek çok nedenden ötürü bu konuda konuşmayı reddediyordu. Ta ki şimdiye kadar. Başkalarının duygularını mı yoksa kendini mi koruyordu?

Konuştukça aramızdaki sorunun parayla değil, onun nasıl ilgili olduğunu anlamıştım. Ona nasıl davranıldığı. Dünya görüşünün nasıl şekillendiği.

Paranın ailede kalması için savaşmak, ona benziyordu. Güvenilir, sadık ve dürüst. Beni cezbeden özellikler.

Onunla evlenme fırsatını kaçırmamın bir nedeni de babama hiç benzememesiydi. Sonra güveni öğrendiğimde, ona çok fazla benziyordu. Babam da sürekli ortalıkta yoktu. Sevgisini kısıtlıyordu. Ama buna katlanmak zorunda değildim çünkü o ailemdendi ve artıkların hiç yoktan iyi olduğuna karar vermiştim.

"Yine de sana büyük saygı duyuyorum," dedi Sophie.

"Neden?"

"Milyoner bir CEO'dan çekinmediniz." "CFO."

"Adamın ailesi lanet şirketin sahibi. Bir fark var mı?" Kaşlarını kaldırdı ve benim de itirazım olmadı. "Sen o bokla evlendin. Evet, Aiden King benim karavan parkı kıcımla evlenmek istiyor."

kaçtı. Aklımdan geçen tam olarak bu değildi. Bunu sorgulamaktan çok korkuyordum.

"Sonra," diye devam etti, "benim karavan parkı kığım daha iyisini hak ediyor ve senin paramı almayacağım. Kütüphaneci prensi terk ediyor. Baller, bayan. Baller." "Çocuklar artık bunu söylüyor mu bilmiyorum" diye fısıldadı.

"Muhtemelen hayır." Boşanmam hakkında pek konuşmamıştım ve bu Sophie'yle sohbet etmek için bulduğumuz ilk fırsattı. Boşanmanın askıya alındığını bilmiyordu. "Biraz zaman ayırmaya karar verdik."

Bana baktı. "Tüm belgeleri ."

Bakışlarından kaçındım. "Konuşuyorduk. Daha önce hiç konuşmadığımız şeyler hakkında."

Bir kavşağa vardık ve aynı anda sağa döndük.

"Kate." Kaşları çatılmıştı. "Karışmak istemiyorum. Sadece ilk kocam ve ben bu işi çözmeye çalıştık. Birkaç kez. Her seferinde çok umutluydum ama aslında tek yaptığım mutluluğumu askıya almak oldu. Neredeyse bunu tekrar yapıyordum ve eğer yapsaydım Jason'la olan şansımı kaçıracaktım." Kolumu sıkı. "Aranızı düzeltmenizi çok isterim ama onunla birlikte olduğundan beri eskisi gibi olmadığını da biliyorum."

Durdum. "Ne demek istiyorsun?" Aiden geçen gece de benzer bir şey söylemişti. Onun yanında gerçekten ne hissettiğimi sakladığımı söylemişti.

Durdu ve mahalleyi taradı ama yüz ifadesi tereddütlüydü. "Yani... her zaman işe gitmeye hazır gibi giyiniyorsun. Düzenli olarak makyaj yapıyorsun. Kıyafetlerin güzel, yani senin yaşam tarzına sahip olsaydım benimkiler de güzel olurdu ama artık saçlarını " -doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi elini evirip çevirdi- "artık saçlarını salmıyorsun. Aiden etrafta yokken bile."

Kaşlarım birbirine çarptı. Neden bahsettiğini tam olarak bilmemden nefret ediyordum.

Daha yakına eğildi. "Sen kusarken hiç saçını tuttu mu?" Yüz ifadem en az hissettiğim kadar dehşete düşmüş gibi görünüyormuş olmalıydı. "Aynen öyle. Chanel No. 5 ya da onun gibi süslü bir şey olmayan bir vücut kokusunu koklamasına izin vermeden önce muhtemelen banyonun kapısını kilitler ve ölürdün."

"O kadar da kötü değilim," diye mırıldandım.

"Caleb'a hamileyken Jason benim için ne yaptı biliyor musun? Doğum öncesi vitaminler midemi bulandırıyor. Bunu da kahvaltıda bir tane aldıktan sonra işe giderken öğrendim. Tişörtünüzün içine kusarken otobandan çıktığınızı düşünün."

"Aman Tanrım."

"Ve emniyet kemerine. Sonra dışarı çıkarsınız ve emniyet kemeri tekrar takılır.

."

"Anladım."

"Ve sonra arabadan inmek zorunda ve her yere sızıntı yapıyor çünkü
Bir kase mısır gevreği yedin-"

"Sophie."

Kollarını kavuşturdu ve bana meydan okuyan bir bakış fırlattı. "Jason .
Hepsini. Ben içeride ağlayıp duş alırken, o çamaşır makinesini çalıştırdı ve
arabamın her yerini temizledi. İki sorum var.

Aiden sizin için bunu yapabilecek erkek mi ve siz ona izin verir misiniz?
Eğer ikisine de cevabınız hayırsa, aşkın gerçekte ne olduğunu yeniden
düşünmek isteyebilirsiniz.
anlamına gelir."

"Aşk kismet temizlemek mi demek?"

Gözlerini devirdi ve dudakları seğirdi. "Aiden'ın aptal bir zengin
olduğunu ve arabanın temizlenmesi için para ödeyebileceğini ya da sana yeni
bir tane alabileceğini biliyorum, ama ne demek istediğimi anlıyorsun."
Kolunu tekrar benimkine doladı ve beni ailemin evine doğru sürükledi.
"Sadece düşünmen gereken bir şey var. İyiye, kötüye ve kokuyu bilen biriyle
birlikte olmak gibisi yoktur. Evlilik gerçekten kötü kokabilir." Burnunu
kırıştırdı. "Annelik daha kötü kokar."

Onunla birlikte güldüm ama zihnim dönüp duruyordu. Mutsuzluğumdan
olduğumu sanıyordum ama birlikte yeterince zaman geçirmediğim ailem bunu
görmüştü. Bu Aiden'ın suçu değildi.

Bunu ona söyledin mi? Annemin basit sorusu, ona kağıtları tebliğ ettiğim
gün.

Güvene ve benimle ne kadar az zaman geçirdiğine takılıp kalmıştım.
Aiden'ın babamdan ne kadar farklı ya da ona ne kadar benzediğini düşündüm.
Ama gerçek şu ki, kocam hakkında şimdiye kadar bilmem gerektiği kadar
çok şey bilmiyordum. Ve bu başarısız evlilikte benim de bazı
sorumluluklarım vardı.

BÖLÜM 7

A kimlik

Randall'ın turnuva için kullandığı spor salonuna girdim. Kulüp merkezi, spor salonunun hemen dışında, daha büyük bir toplum merkezinin parçası olan bir odadaydı. Güreş kulübünü yıllar önce kurmuştu. Kate dedi ki Annesiyle böyle tanışmıştı. Sharon eskiden merkezi temizlerdi. Evlendikten sonra Jason'ı ilk dersi için getirmişti ve gerisi tarih oldu.

Bu hafta sonundaki turnuva diğerlerinden daha küçüktü. Şehre sadece iki kulüp daha gelmişti. Randall sezonu

Daha kısa turnuvalar, çocukların daha fazla güreşmesi ve daha az güreşmek için minderde oturması anlamına geliyordu.

İş kıyafetlerimle göze çarpıyordum ama buna alışmıştım. Yine de üzerimi değiştirmek için bir şeyler getirmeliydim. Takım elbise ceketim kamyonetteydi ama çelik grisi gömleğim ve siyah pantolonum diğerlerinin kot pantolonları ve sweatshirt'leriyle karışmıyordu. Normalde bu tür şeyleri düşünerek enerji harcamazdım ama bugün uyum sağlamak istiyordum. CFO değil, Aiden Amca olmak istiyordum.

Kapıya doğru giderken benim yaşlarımda bir adam yanımdan geçti. Bir kolunda iki yaşlarında küçük bir kız çocuğu vardı, diğer elini de turnuvaya katılmış olması gereken genç bir çocuk tutuyordu.

İki kez baktı. "Aiden?" Elini uzatacakmış gibi bir hareket yaptı ama ikisine de sahip . "Uzun zaman oldu."

Adı aklıma on altı yıl önceki görüntüsüyle birlikte geldi. Gözlerinde kararlılık ve kulaklarını koruyan başlığıyla kaslı bir genç. "Craig, nasılsın?"

Omuz silkti ve başını bana çocuklara doğru eğdi, gülümsemesi hüzünlüydü.

"Kim o?" diye sordu küçük kız.

"Babamın eski bir güreş arkadaşı," diye yanıtladı Craig. "Turnuvada bir çocuğun mu var?"

Midemin nasıl takla attığını tanımlayamıyordum. İş dışındaki tartışmalarımın çoğu King Oil hakkında hafif sohbetlerden ibaretti ve eğer O zaman konuştuğum kişi çocuğum olmadığını biliyordu. "Hayır. Yeğenim güreşiyor."

"Kim o?"

"Matt McDonough'un kızı. Onu hatırlıyor musun? Bizden birkaç yıl öndeydi." Matt daha düşük bir sıkletteydi ama davranışlarına göre güreşmeye uygun olup olmadığı minderde geçirdiği zamandan daha akılda kalıcı olmuştu.

"Violet, değil mi?" Craig bir kahkaha attı. "O kana susamış biri. Mattie'ye, bu kadar sık uzaklaştırılmasaydı neler yapabileceğini bize göstereceğini söyledim."

Kıkırdadım. Matt'in çılgın gençlik yılları onu çoğunlukla rahat bir yetişkin yapmıştı ve kızının yeteneği hakkında bunu duymaktan gurur duyardı. "Tam bir kız."

"Onu yakalamak için zamanınız olabilir. Sanırım bir maçı daha vardı. Ben ayrıldığımda Jason'ın en küçüğü minderdeydi." Craig'in küçük kızı kollarında iki büküm oldu ve . Kapıya doğru ilerledi. "Onun için uzun bir gün oldu. Belki seni yine burada görürüm?"

İçimde bir özlem dalgası dolaşıyordu. Craig'i tanıdığımndan beri bir rakipten daha fazlasıydı. Adam Miles City dışında güreşiyordu ama birbirimizi yeterince görmüştük, bu da onu bir arkadaş ya da kardeşlerim dışında bir arkadaş en yakın şey gibi hissetmemi sağlıyordu. Yapabildiklerini izlediğim bir günün ardından onu çocuklarla çevrili görmek... Bunlar sorgulanmaması gereken duygulardı. Craig'in sahip olmadığı yükümlülöklere sahiptim. "Görüşürüz."

Spor salonundaki tribünlerin yarısı doluydu. Minderler spor salonunun üçte ikisini kaplayacak şekilde yere serilmişti. Çocuklar kenarda oturmuş takım arkadaşlarına tezahürat yaparken, hakemler de güreşen çiftlerin etrafında dönüyordu. Violet'in cılız bedeninin başka bir küçük kızın üzerine katlandığını gördüm. Violet'in kahverengi gözlerini kararlılık bürümüştü. Kirli sarı saçları örölmüştü ve atletini onu yedi yaşından bile küçük gösteriyordu.

Yeğenimin güreşi bitmişti ve diğer çocuklar gibi oturamıyordu. Minderin hemen dışında durup Violet'e talimatlar yağdırıyorlardı ama onun dikkati hiç dağılmıyordu. Hakem minderde gezinerek onun performansını değerlendiriyordu.

O konuşmadan önce Kate'in en sevdiği şampuanın yumuşak çiçek kokusunu aldım. "Bence bir iğne farkla kazanacak."

Bakışlarım karıma kaydı ve takılıp kaldı. Saçlarını gelişigüzel bir topuzla arkaya toplamıştı ve üzerinde vücudunu kalçalarına kadar saran toz mavisi bir ZooMontana sweatshirt vardı. Üzerindeki kot pantolon bacaklarını bileklerine kadar sarıyordu ve ayaklarında gri ve pembe spor ayakkabıları vardı. Onu ilk gördüğüm zamanki gibi görünüyordu. Canlı. Canlandırıcı. Ve insanlardan çok güreşle ilgileniyordu.

"İyi gidiyor."

Kate'in dudakları kıvrıldı. " durumda. İlk maçını kaybetti ve gözyaşlarına boğuldu."

"Hepsi öyle. Bu kadar gençken her şeylerini minderde bırakıyorlar. Büyükler kaybettiklerinde ağlamak istediklerini kabul etmiyorlar. Corbin ve Caleb nasıldı?"

"Corbin madalya aldı. Caleb okul için g re iyor, o yüzden Sophie ile birlikte Lewistown'da."

Dikkatimi minderdeki çocuklara çevirdim. Çok ama temel becerileri zaten vardı. Buraya daha erken gelmiş olsaydım, ye enlerimin geçen yıl izledi im turnuvadan bu yana ne kadar yol kat ettiklerini g rebilirdim. Bu turnuvalara daha sık katılabilseydim, çocukları tanırdım ve Ne kadar b y d klerine şahit oldum.

Ama... i . Bana hiçbir olmayan daha fazla pişmanlık. "Toplantım uzadı."
"Cumartesi günü m ?"

Dikkatim tekrar Kate'e kaydı. Sabit bakışları Violet'in üzerindeydi, ama ağzındaki sert ifade yeniydi. "Merkezi finansal raporlamayı entegre etmemize yardımcı olmaları için tuttu umuz geli tiricilerle buluşmak için en uygun zamandı." Bu sözleri, son zamanlarda tüm mazeretlerimin sahip olduğu aynı boşlukla söyledim. King Oil'de çok fazla gücüm vardı ama insanları kontrol edemiyordum. İnsanlar ve müteahhitler söz konusu olduğunda uzlaşmacı olmak zorundaydım. Diktatörlük günleri sona ermi ti. Ama  unu da ekleme ihtiya ı hissettim: "Tam olarak uygulandığında, veri toplamak için gereken süreyi kısaltacaktır. gelecekteki birleşme ve satın almalar."

Kate cevap vermedi ama bu beni hiç gerçekleşmemiş bir tepkiye takılıp kalmaktan alıkoymadı.  zg n müydü? Geldi ime sevinmi  miydi, yoksa gelmememi mi dilemi ti?

Violet'in periyodunda süre doldu ve son kararı bekledik. Hakem küçük kolunu kaldırdı ve yüzünde bir gülümseme belirdi. İ neyle kazanmamı tı ama kazanmıştı. Kate ailesine katılmak için uzaklaştı ve ben de onu takip ettim.

Jason kolumdan tuttu. "Her şeyi kaldırmamıza yardım eder misin? Randall' migreni tuttu ve bir şey söyleyemeyecek kadar da gururlu."

"Sorun değil." Man etlerimin d  melerini açtım ve kollarımı . Kravat çoktan gitmişti. Lanet şey bütün gün beni rahatsız etmişti. Paspasların üzerinde yürümek için ayakkabılarımı çıkardım.

Jason, Matt ve ben paspasları yuvarladık. Kate kayıt sayfalarını toplamaya ve sandalyeleri istiflemeye yardım etti. Jason ve Matt, Randall'a araba kullanamayacak kadar kötü olmadan önce eve gitmesi talimatını vererek kapıdan çıkardılar. Violet spor salonunun zemininde takla atıyordu. Kışlık montu lacivert atletinin üzerinden sarkıyordu.

Kulüp odasının uzak köşesine rulo haline getirilmiş paspasları yığdım. İzlediğim hissi omuzlarımın arasını kaşındırıyordu.

Döndüğümde Corbin odanın kenarındaydı. Sıska bacakları kışlık paltosundan dışarı fırlamıştı ve ayakları geniş siyah kar botlarının içine sokulmuştu. "Hey, Aiden Amca."

"Selam. İyi iş çıkardığını duydum."

Başını salladı ama yoğun bakışları başka yöne kaydı. "Yaptığın gibi hissetmiyor musun?"

Kemikli bir omzunu kaldırdı. "O maçı kazansaydım birinci olacaktım, ama beni bir yaylanmada yakaladı. Kurtulamadım."

Gömleğimin üst düğmesini açtım ve onu kulüp odasının minderlerine doğru yaklaştırdım. "Göster bana."

Yüzü aydınlandı ve ceketini silkerek çıkardı. Onu yere attı, botlarını çıkardı ve güreş ayakkabılarını da onların yanına yere fırlattı. Bana doğru ilerlediğinde dizlerimin üzerine çöktüm ve o da aynısını yaptı. Başını mindere doğru itti ve ben de üzerine eğildim, rakibinin yapacağı gibi ağırlığımı dikkatlice onun üzerine verdim.

"Tamam, ne yaptın?" Ellerimi ince beline dolayarak sordum.

Homurdandı ve kolu kalçama dolandı. Ayağımı bir saat gibi döndürdüm ve onun kavrayışından uzak tuttum. "Ayağımı durdur," diye talimat verdim ve ağırlığımın bir kısmını onun üzerinden hafiflettim. Benim ölçülerim onunkinden çok daha büyüktü. ama sorun açıktı. "Etrafında dolaşıp sana karşı üstünlüğümü koruyabilirsem arkamdan süpürme yapamazsın."

Eli kaval kemiğimi kavradı, tutuşu gergindi.

"Tamam, dur." Tuttuğu bacağın ayağını bir o yana bir bu yana hareket ettirdim. "Gördün mü, eğer o ayakla hareket etmemi durdurabilirsen, nasıl süpürürsün?"

"Deniyorum." Sesi hayal kırıklığıyla doluydu. Zor bir gün geçirmişti ve mücadele etmeye devam ederse Kate'le daha önce konuştuğumuz gözyaşları akacaktı.

Doğruldu ve bacaklarımın arasında olan elini dizimin hemen üstüne getirdim ve diğer elini baldırımın üzerine yerleştirdim. "Şimdi ters yönlerle çek."

Yaptı ve tabii ki beni kımıldatamadı ama ne demek istediğimi anladı. Elimle baldırıma vurdum. "Baldırımın hareket etmesini engellerken alt bacağımı ne kadar çok , hareket etme kabiliyetimin o kadar azaldığını görüyor musun?"

Başını salladı. Tutuşu sıkılaştı ve ben de yan tarafını okşadım. "Şimdi köşemi takip et ve geç." Kendimi onun üzerine bıraktım ve tutuşumdan kurtulana kadar hareketi yapmasına izin verdim. "İşte böyle. Çok kolay."

Gözlerini devirdi ama amcasının elinden kurtulması yüzünde gurur ışıltısı yarattı.

Kate'in sesi spor salonunun açık kapısından içeri süzüldü. "Matt gitti. Kapıyı kilitleyip anahtarları Randall'a götürebilirim. Sen ve Corbin gidip yiyecek bir şeyler alın."

Kate ve Jason kulüp odasına girdiler ama minderlere önce durdular.

Jason Corbin'e sırttı. "Aiden'dan tüyo mu alıyorsun? Artık yeterince bilmiyor muyum?"

"Eskiden seni dövmez ?" Corbin ayakkabılarını ve ceketini alırken şöyle dedi
üzerinde.

Ayağa kalktım, birkaç dakika dizlerimin üzerinde kaldıktan sonra esnemenin tadını çıkardım.

Corbin'le daha uzun süre çalışmak eğlenceli olurdu. Bu sporu özlemiştim. Üniversitede ama burs peşinde koşmama gerek yoktu. Spor aklımı derslerimden uzaklaştırırdı ve geleceğimin King Oil'de olduğunu bilirdim. Üniversiteden hemen sonra CFO pozisyonuna geçip insanların orada olmayı hak etmediğimi düşünmelerini sağlayamazdım.

Jason sırttı. "Beni sadece birkaç kez dövdü."

"Sadece önemli olduğuunda," diye ekledim ve Jason kıkırdadı. Kate'e baktı. "İyi misin?"

"Git. Ben kilitlerim."

Jason ve Corbin gittiler. Kate arkalarından gülümsedi, sonra da bana sırtıttı. "Corbin yıldızlara vurulmuş."

"Neden?"

Kollarını kavuşturdu. "Çünkü Jason sürekli senden bahsediyor. Her zaman senin onu nasıl alt ettiğine atıfta bulunuyor." Başını iki yana salladı. "Corbin kesinlikle Katie Teyze'yle güreşmenin artık havalı bir şey olduğunu düşünmeyecek."

İki elimle onu kendime doğru çektim. "Katie Teyze'nin ne bildiğini görmem gerek."

Gözleri parladı ve yanakları pembeleşti. "Ne?"

"Hadi ama Kate. Randall'ın çatısı altındaki bir çocuğun öğrenmemesine izin vermeyeceğini bilmeliydim. Neyin var göster bana."

Boğulur gibi bir ses çıkardı. ". ..."

Kapıya baktım. "Etrafta yok oluşuna tanıklık edecek kimse yok."

Gözleri kısıldı ve ağzı isyankâr bir çizgi oluşturdu. Lanet olsun. Kate'in hareketleri söz konusu olduğuunda biraz gururu vardı. Sırtışımı içimde tuttum ve yüz ifademi meydan okurcasına korudum.

Ayakkabılarını çıkardı ve kazağını . Altına giydiği düz pembe gömlek vücuduna yapıştı ve bana doğru yürürken göğüsleri hafifçe sallanıyordu. Kasıklarına sıcaklık doldu. Bana ulaşmadan önce bir avantaja sahip olacaktı. Kanımın yarısı aletimde birikirken güreşemezdim.

Yaklaştığı her adım yanaklarının daha da kızarmasına neden oluyordu ama gözleri kararlılıkla parlıyordu. Kate meydan okumayı severdi.

Bunu neden fark etmedim?

Yıllardır rakiplerime kullandığım duruşa geçtim. Ama hangi unvan ya da madalya söz konusu olursa olsun

Kate'e yaptığım gibi onları ele geçirmek istedim.

Kate

Kalbim kaburgalarımın . Çocukken öğrendiğim bazı hareketlerim olabilirdi ama kardeşlerim için alıştırma mankeni olmaktan başka gerçek bir deneyimim yoktu. Aiden on yılı aşkın süredir güreşmiyor olabilirdi ama benden çok daha yetenekliydi.

Yine de ona yaklaştım, dizlerimi büktüm ve açığımı aramak için etrafında döndüm. Beklenti, gözlerindeki yaramaz parıltıyı körükledi. Bu bakış King's Creek'e gittiğimizde arzuladığım bakıştı. Yılların stresini omuzlarında eriten bakış. Uzun zamandır bastırılmış bir mizah duygusunun ortaya çıkmak için can attığını gösteren bakış.

Bu bakış çok seksiydi.

İçimdeki sıcaklık kıvrılıyordu ama stratejime odaklandım. Eğilip hamle yapacak, beni çalışacaktı. Ben daha iyi biliyordum. Beni her an yere serebilirdi ama yapmamayı tercih ediyordu.

"Oyalıyorsun," diye suçladım.

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Kanıtla."

Bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ama çift bacakla onu devirmek için hamle yaptım. Tüm ağırlığımı bacaklarıma verip onu devirerek bir ayağını havaya kaldırdım ve diğer kalçasını da mindere çarptım. Onu yere indirebilmemin hiçbir yolu yoktu. Benden on beş santim daha uzun ve kaslıydı.

Bunu düşünecek zamanım yoktu. Vücudunda güç dalgalanıyordu ve hızla hareket ettim, momentumdan yararlanarak onu karnının üzerine yuvarladım. Bacaklarımı kullanarak yan tarafına ve sırtına doğru döndüm.

Üstüne bindim. Altan kanca atarak, bir kolunu arkasına geçirmek için bir kolunun altına sıkıştırdım ve aynısını diğer tarafına da yaptım. Bir sonraki başarım, onu yuvarlayarak mümkün olduğunca düz bir zemine oturtmaktı.

Yanına doğru çabaladım, kollarım dirseklerine dolanmıştı ama de ittim. Hareket etmedi. Ayaklarımı kullanarak zorladım. Yine de kıvıldatamadım. Ağırlığımı değiştirdim ve tüm gücümle ittim, kaslar geriliyor. Bir şey yok.

Düşük bir titreşim vücudumda dalgalanırken aynı anda bir gümbürtü kulaklarıma ulaştı.

Kaşlarımı çatarak kocamın sırtının ortasına baktım. Gümbürtü giderek güçlendi. "Gülüyor musun?"

Vücudu sarsıntılarla titredi. Nefes nefese kaldım ve sarktım. Kaslarım yıllardır yapmadığım türden bir efordan dolayı çılgık atıyordu.

Kıkırdamaları giderek güçlendi. O hareketleri yapmak için her şeyimi ortaya koymuştum ve o da bunca zamandır benimle dalga geçiyordu.

Hiç düşünmeden kışına bir şaplak attım. Tokatın sesi odada yankılandı, neredeyse kocamın kahkahası kadar tatmin ediciydi. Denizkızı pozuna geçmeden önce onu iki kez daha tokatladım. "Gerçekten çok uğraşıyordum."

Yan tarafına döndü, yüzünde bir sırıtiş belirdi ve koyu renk gözlerinde sevinç canlandı. "Öyle olduğunu biliyorum ve gerçekten iyi gidiyordun. İyi tekniği."

Kaşlarımı şakacı bir şekilde çatıp omzunu ittim ama bu anın bitmesini istemiyordum. Aiden'in kendini tutamadan gülümsediğini gördüğüm zamanlar bir elin parmaklarını geçmiyordu. Yoğun petrol yöneticisi olarak yıkıcıydı, ama sırtıttığında ve sinsi mizah anlayışını görmeme izin verdiğinde, kalbimdeki tutuşu daha da sıkılaştı. "Tüm bunlar olurken benimle dalga geçiyordun."

Bakışlarındaki hınzır parıltı beni uyaran tek şeydi. Kollarını bana doladı ve ona denediğim hareketin neredeyse aynısını yaptı, ama benden çok daha iri olmasaydı imkansız olacak farklı bir açıdan.

Aşağıya doğru çekildiğimde bir gıcırta kaçtı, tıpkı bir yere yapıştırılmış bir kağıt parçası. Sırtımı minderden çalışarak köprü kurdum ama tek yaptığı gömleğimi göğsümde daha sıkı bir şekilde çekmek oldu.

Omuzları tutuşunu protesto etti.

"mi demek istiyorsun?" diye sordu, nefes nefese bile kalmamıştı.

Sonra ters çevrildim. Vücudunun yarısı üzerimdeydi, alt yarımı mindere sabitlerken kolları beni hareketsiz kılmak için altımdan geçiyordu. Boynumun arkasındaki büyük eli sayesinde alnım minderi öptü.

"Yoksa böyle mi?" Kadife sesi aldatıcı bir şekilde masumdu.

Beni yuvarladı, dizleriyle bastırarak yan tarafıma yatırdı. Kollarımdan biri başımın üzerindeydi, yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Onun gücüne karşı çaresizdim. Ve hayal kırıklığına uğramıştım çünkü iğneyi uzun süre tutamadı. Her hareket ettiğinde, vücut ısısının kaybına üzülüyordum.

Göğsünü yan tarafıma bastırdı. Jason'ın daha önce bu kurtulduğunu görmüştüm ama ben kurtulamıyordum. Aiden kalçalarının üzerine çökmüş, kıpırdayacak yer bırakmıyordu.

Yine sadece cüssesine değil, liseden sonra güreşmemiş bir adam için düşündüğüm kadar azalmamış olan etkileyici yeteneğine de takıldım.

"Evet, aynen ." Efor seviyemin gerektirdiğinden daha fazla nefes nefese kalmıştım.

Beni bıraktı ve göğüs göğüse gelene kadar etrafımda döndü. Gülümsemesi gitmiş, karanlık bakışlarını alev alev yanan bir sıcaklık doldurmuştu.

Başını eğdi, böylece sesi kulağıma geliyordu. "Sana asla bulaşmam, Kate." Vücudumu bir ürperti kapladı ve farkında olmadan bacaklarımı açarak onun vücuduna yer açtım. "Bugün hariç." Başını kaldırdı ve Bakışları benimkileri yakaladı. "Ama sanırım benden bir şeyler saklıyorsun."

"Ben ..." Yalan dilimde öldü. Bakışlarının yoğunluğu beni bir çekici ışın gibi yakaladı. Şaka yapıyordu ama yapmıyordu.

Ondan bir şey sakladığım söylenemezdi ama gerçek ben değildim. Kendimi King Oil CFO'su Aiden King'in karısı Kate King gibi göstermeye çalışıyordum. Saygın bir aileden gelen başarılı ve varlıklı bir adamın dandik bir eşe ihtiyacı yoktu. Onun yanında Kate McDonough olmamıştım, asla. Bana çıkma teklif eder etmez daha iyi giyinmeye başladım. Rimel ve dudak parlaticısından daha fazla makyaj yapıyordum. Kabul ettim, tartışmadım ve daha fazlasını istemedim.

"Öyle değil mi?" diye mırıldandı. Başını eğdi ve çeneme bir öpücük kondurdu. "O zaman neden senden çok daha iri bir rakibe karşı kusursuz bir çift bacak taktığı uygulayabileceğini bilmiyordum?" Ağırlığı değişip tam olarak yerleşirken bir öpücük daha. "Bir meydan okumadan geri adım atmayı sevmediğini neden bilmiyordum, özellikle de bu senin koca?" Bir sonraki öpücük ağzımın yanına kondu ve karnıma baskı yaparak büyüyen ereksiyona karşı kıvrandım. Ağzını benimkinin üzerinde gezdirdi. "Senin hakkında bilmediğim başka ne var?"

"Her şeyi." Bunu söylediğime inanamıyordum. Tam olarak nasıl hissettiğimi söyledim.

Aiden'in yanında bunu ne zaman yapmıştım?

sarmal gerginlik dışarı çıktı. Bakışları yüzümde gezindi. "Her şeyi bilmek istiyorum."

Öyle miydi? "Ucuz mısır gevreği ve peynirli makarnayla büyüdüm. Markasız tuvalet kağıdı. Aldığından daha fazlasını geride bırakan türden." Benim

Yanaklarım yanıyordu ama Sophie'nin moral konuşması beynimde çınılıyordu. Aiden tuvalet ürkmedi. Kıpırdamamıştı ve aramızda sıkışan o sert uzunluk karnıma damgasını vurmuştu ama bekledi. "Annem Randall'la evlendiğinde, kardeşlerim ve ben ilk kez ızgarada sosis ve hamburger deneyimi yaşadık."

"Ailem her hafta sonu birinci sınıf etler pişirirken mi?" Sözlerinde alaycılık yoktu. Bir gerçeği ifade ediyordu.

"Randall bizi çatısı akan ve fare istilasına uğramış tek kişilik bir evden iki kişilik bir eve taşıdı. Güzel bir çift kişilik, bir karavan parkında

haberlere çıkmadı çünkü biri vurulmuş ya da bıçaklanmış olarak bulundu. Ama yine de otobüs durağına tek başıma yürüyemiyordum çünkü köşedeki adam on sekiz yaşın altındaki herkesi ürkütüyordu." Bu pek çok mahallede görülen bir tehlikeydi ama çocukken ailemin diğerleri kadar parası olmadığı için *bu benim* sorunummuş gibi gelirdi.

"Mesele şu ki, biz farklı büyüdük." Bir başka yalın ifade. "Okula gitmek için uyandığımda annem tıkanmış mutfak lavabosunu açıyordu.

Bornozunun içinde olurdu, ağzından sigara sarkardı. Ya da hava sıfırın altında yirmi dereceyken araba çalışmazdı çünkü garajımız yoktu ve motor ısıtıcısını takmak için kullandığımız uzatma kablosu çalınıp dururdu. Matt kefaletini ödemek için aradığında annem beni de yanında getirdi. Hem benim hem de Mattie için küçük bir hayat dersi. On üç yaşına geldiğimde karakolun ön büro çalışanlarını ilk isimleriyle tanıyordum."

Jason daha iyi değildi; sadece hiç yakalanmamıştı.

Bakışları yüzümde geziniyor, elle tutulur sıcaklık izleri bırakıyordu.

"Eminim bu yüzden iyi bir kız olmuşsundur."

"Annemin işi yeterince zordu. Çok fazla arkadaşım olmadığı anlamına gelse bile kötü bir kalabalığa takılmadım." Jason'la güreşe katılmayı bu yüzden seviyordum. Bir grubun parçasıydım ve partinin neşesi olmasam da Jason'ın tüm takım arkadaşları varlığını kabullenmişti.

Belki de Aiden için o kadar da değişmemiştim. İnsanları memnun etme yöntemlerime geri dönmüş, kendimi hayatımdaki insanların ihtiyaç duyduğu şeylere göre şekillendirmiştim.

"Beni kaçırmayacaksın, Kate. Ama ailen için iyi olmayı istemeni anlıyorum. Sana annemin ağzımı sabunla zamanı anlatmış mıydım?"

Skandal yaratan soluğum dışarı sızdı. "Aiden King annesinin yanında küfür mü etti?"

Gözlerinin kenarları kırıştı. "Bir keresinde. Sığırlarla uğraşırken bize izin verirdi. Ama iş kiliseye, okul ödevlerine ya da

birbirimize." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Beck oyuncak arabalarımın birkaçını aldı ve birini kırdı, sonra da bu konuda yalan söylemeye çalıştı."

Gözümün önüne, tanesi bir dolara satılan metal arabalar için tartışan, biri sevimli bir sakalı olan siyah saçlı iki küçük çocuk geldi. "Ne dedin sen?"

Aiden'ın bakışları uzaklaştı. "Sanırım 'seni yalancı küçük pislik, her zaman eşyalarımı kırıyorsun' gibi bir şey söyledim. Ve ona babamın da benzer bir şey söylediğini duyduğumu söylediğimde, neredeyse sabunla peşinden gidecekti." Gözleri parladı. "Ama doğal bir şeydi, bu yüzden tadı çok güçlü değildi. mağazadan alınan şeyler."

Parmaklarımı, sürdüğü jöle yüzünden kırılmaya yüz tutmuş saçlarında gezdirdim. "Ve Aiden King annesinin yanında bir daha hiç küfür etmedi mi?"

Yüz ifadesi ciddileşti. "Ben sadece Aiden'ım, Kate."

Yüzünü avuçladım. Bu adam beni bir öpücükle eritebilirdi. Yatağa girer ve gün doğmadan giderdi, ama kendini tatmin etmeden önce en az iki kez dünyamı sarsmadan olmazdı. Yine de bu an, diğer tüm zamanların toplamından daha samimiydi. "Siz *sadece* bir şey değilsiniz. Etrafındaki herkes daha iyi olmak, daha çok çalışmak, en iyi versiyonun olmak için çabalıyor. kendileri."

Alnı kırıştı. "İnsanlara hissettirmek istemiyorum." "O zaman bizi içeri al."

BÖLÜM 8

A kimlik

Ofisimin kapısı hızla çalındı ve Kendall kafasını içeri uzattı. "Bir dakikan var mı?"

"Evet." Geçen hafta bitmiş olması gereken tahmini harcama raporundan çıktım. Hafta sonundan geç olmamalıydı ama Kate'le güreş minderinde duruyordum ve beklettiğim iş yığının umursamıyordum.

Hızlı bir gülümsemeyle kapıyı arkasından kapattı ve karşıma oturdu. Babamın yönetici asistanı olarak benimle ayrı ayrı görüşmesi alışılmadık bir durum değildi, ama sıkı omuzlarından ve gözlerinin etrafındaki kısıtırmadan bunun daha fazlası olduğunu hissettim.

"Babam iyi mi?" Ofiste ona Gentry ya da kiminle konuştuğuma bağlı olarak Bay King derdim. Aramızda, o sadece babamdı.

Şaşkınlık gözlerinde parladı. "Evet, o iyi." Pişmanlık duymayan sırtışı endişemi hafifletti. "Onun yıldızdan başka bir şey olmasına izin vermeyeceğimi biliyorsun."

Konu ona geldiğinde tam bir buldog köpeğiydi ve benim sonsuz takdirimi kazandı. Yüksek stresli bir iş ve iş için seyahat edilen bir hayat - yüksek sodyumlu, yüksek yağlı yiyecekler yemek ve birkaç tane daha içmekten bahsetmiyorum

evlendikten kısa bir süre sonra ona hafif bir kalp krizi geçirtmişti.

Kendall daha fazla sanal toplantı ve çevrimiçi sunumlar düzenliyor ve yatırımcılarımızın çevreye daha duyarlı olduğumuzu düşünmelerini sağlıyordu. Ki bu doğrudu. Teknoloji, yüz yüze ağ kurmanın etkinliğinin yerini tutmuyordu, ancak bu Kendall'ın iyi hissettiği bir dengeydi.

Babam ve Kendall hava güzelse öğle tatilinde yürüyüşe çıkıyorlardı ve Kendall babamın yemesi gerektiği gibi yiyordu. Sürekli yolda ya da havada olmadığında kendine bakması daha kolay oluyordu.

Kalp krizinin onunla tanıştıktan sonra olması iyi bir şeydi.

Uzun zamandır birinin kendisine yaklaşmasına izin vermekten çok korkuyordu ama artık onunla birlikteydi. Kız da onunla birlikteydi, bu da onu doktora götürebilecek ve sonrasında yaşam tarzındaki değişiklikleri düzenleyebilecek tek kişinin o olmasını sağlıyordu. Kardeşlerim yapamazdı. Ben de yapamazdım. Babam benim onun hayatına karışmamı istemiyordu, ben de onun benim hayatıma karışmasını istemiyordum. İş yüzünden alışkanlıklarını değiştirmesi gerektiğini ona anlatma konusunda daha fazla şansım olabilirdi ama ilişkimizin büyük kısmı buydu. İş.

Yani onu endişelendiren babam değilse, işiydi. Ya da ben. "Neler oluyor?"

"Gentry ile kurula yaklaşma konusunu tekrar konuştum." Grams.

Başkan oydu ama kurulunun geri kalanı onu takip ederdi. Bundan emin oldu. "Şirkete daha fazla pozisyon eklemek istiyoruz, iç ofiste en az iki kişi olmak üzere. Ama aslında en az üç kişiye ihtiyacımız var. Aslında çok daha fazlasına ama muhafazakâr bir başlangıç yapmanın daha kolay olacağını düşündüm."

Ellerimi masanın üstünde kavuşturdum ama sıkılamaya odaklandım. İç ofise daha fazla insan ekleme konusundaki tartışmalar sadece büyükannemi strese sokmuyordu. "Karşı çıkacaktır."

Kendall iç çekti. "Biliyorum. Ancak King Oil'e benzer büyüklükte ve operasyonda olan diğer üç arama ve üretim şirketini inceledim. Onlarla kıyaslandığında bizim bir kıdemli başkan yardımcımız, bir finans müdür yardımcımız

ve hazine, bir diğeri de operasyonlar için." Tabletine dokundu. "Aslında, tüm ana departmanlar için Başkan Yardımcısı eksiklerimiz var. Bayan Chan kolayca pazarlama başkan yardımcılığına terfi ettirilebilir ve eski pozisyonu için bir yedek işe alabiliriz. Gentry'nin mühendislik ve operasyon bölümlerinde güvendiği insanlar var ama hepsini denetlemek zorunda değil. Bunu bir Başkan Yardımcısı yapar."

"Beş pozisyon var." Bir omzumu kaldırdım. "Dört, çünkü yönetici asistanından çok başkan yardımcısı gibi çalışıyorsun."

"Aynen öyle. Hepimiz başka bir şey olarak işlev görüyoruz. Ben Gentry'nin yönetici asistanıyım ve bir başkan yardımcısının görevlerinin çoğunu üstleniyorum. CFO, finans ve hazineden sorumlu başkan yardımcısı olarak görev yapıyorsunuz. Bayan Chan de aynı pozisyonda. En iyi mühendislerimiz bu kadar uzun saatler gerektirmeyen başka işler bulduklarında ne olacak?"

"O saatler için para alıyorlar." Bunu söyleyen bir hıyar olmaktan nefret ediyordum ama büyükannem de aynısını yapardı. Yapmıştı da. Birkaç kez.

"Onlara iyi ödeme yapılıyor. Kimse King Oil'i berbat maaşlar ya da sosyal haklar vermekle suçlayamaz."

Bu konu beni sayamayacağım kadar çok gece uyutmamıştı. İş güvenliği. Tazminat. Yeterince çalışanın geçim kaynağına mal olmuşum.

"Ama," diye devam etti, "ücret ve sosyal yardım paketi karşılaştırmalarım da var. O kadar da iyi değiliz. Nihayetinde bu şekilde devam edemeyiz,

Aiden. Emilia'nın anlaması gereken şey, bir şirketin Aiden'dan daha güçlü olmadığıdır.

ve eğer çalışanlar endişe verici oranlarda tükeniyorsa, işletme de tükenecektir."

Söyledikleri geçmişte olduğundan daha fazla yankı uyandırdı. Grams'in sanki diğer üyelerin söz hakkı yokmuş gibi kurula başkanlık etmesini, oyları istediği gibi yönlendirmesini onaylamıyordum. Ama ne zaman Bu konuya, benim altımda çalışması için başka bir Başkan Yardımcısı işe alma konusuna geldiğimde, direnmişim. İyi bir sebepten dolayı. Büyükannem de söylemeden beni desteklemişti.

Doğal bir mikro yönetici değildim. Olmak da istememiştim. Ta ki kişi, Kendall'ın işe almak istediği başkan yardımcısı, işleri halde batırdığında tüm sorumluluğun bana kalmasının nasıl bir cehennem olduğunu tecrübe edene kadar.

Bu yüzden konu iç ofise geldiğinde büyükannemi zorlamadım. Babamın Kendall'la olan ilişkisi ve kardeşlerimin vakfın şartlarını neredeyse görmezden gelmeleri arasında, hayatı boyunca olduğundan daha fazla zorlanmıştı.

"Pekâlâ," dedim. "Tek yapabileceğimiz ona yaklaşmak ve verileri ortaya koymak.

Umarım ihtiyacı görür."

Kendall turkuaz bakışlarını dikti. "Benim de senin sesine ihtiyacım var, Aiden."

Lanet olsun. Endişe omurgamı kıvırdı. Kimseye göz kulak olmak istemedim.

Bu bana kaçırabileceğim daha fazla bilgi verdi. Sonuçlarına katlanamazdım. Ben patronun çocuğuydum. Bu pozisyona başladıktan kısa bir süre sonra manşetlerde böyle yazmıyor ?

"Neye ihtiyacın olduğunu söyle." Tam olarak bağlayıcı değildi. Büyükannem mantıklı düşünüp daha fazla pozisyonu onaylayabilirdi ve bunun böyle olması gerekmiyordu.

Benim altımdaki herkes.

"Rakamlara ihtiyacım var," dedi Kendall. "Nitelikli adaylar için ilan vermenin ve işe almanın ve işi elde tutmanın maliyeti ne kadar olur. Emilia maliyeti görecektir ve bir avuç insanımız bu işi zaten yapıyor. Seni ya da Gentry'yi kaybetmemiz için şirkete ne kadara mal olacağına dair bir fiyat vermeni istiyorum."

Kaşları çatıldı. "Hiçbir yere gitmiyoruz." "İsteyerek değil."

Söyledikleri karşısında gözlerim seğirdi.

"Hastalıklı olmak istemem ama bu sağlıklı değil. Bu işi seviyorum. Gentry de . Sen de seviyorsun. Ama dışarıda daha fazlası var ve dengemiz bir tarafa çok ağır basıyor."

Erimem yüzünden bu konu tekrar gündeme gelmişti. Utanç yaktı.
"Dışarıda olduğum o hafta için özür dilerim." Geçen hafta sonu da çok fazla izin almıştım. Pişman olamazdım ama bu sadece beni etkilememişti.

Bakışları yumuşadı. "Sorun o değil, Aiden. Bir haftalık izin için çok geciktin. En son ne zaman tatile çıktın?"

Yaklaşık on yıldır şirkette çalışıyordum. Kadroya girebilmek ve faydalı olabilmek için lisans eğitimimi tamamlamış ve hızlı bir şekilde yüksek lisans yapmıştım.

"Kesinlikle," diye cevap verdi benim yerime. "Sen, Gentry ve ben, izinlerimizin hiçbirini kullanmadık. Tatil günlerimizi kullanmak zorunda kalmadan önce bir ya da iki ay içinde tazminat zamanımızı kazabileceğimizden şüpheliyim. Sen hiç balayına çıkar mısın?" "Evet."

Başını eğdi ve bilmiş bakışları beni delip geçti.

Doğru ya. Babamla konuşmuştu. "Kate ve ben uzun bir hafta sonu için Fransız Rivierası'na gittik."

"Uzun bir hafta sonu," diye yineledi. "Ve muhtemelen hâlâ çalışıyorsun."

Bir omzumu kaldırdım. Annemin beni suçlamayı planladığı şeyi itiraf etmeme yol açacak sorular sorma tarzı vardı. Kendall da aynı yoldaydı.

Bilgisayarımın ekranını açtım. "Sana o numaraları getireceğim."

Kendall tıpkı babamın yapacağı gibi bir kalp atışı boyunca beni izledi. O sadece benim üvey annem değil, aynı zamanda babamın bir uzantısı gibiydi. Bir ebeveyn

benim yaşımdaydı. "Teşekkür . Ama bunu kendinize bakmak pahasına yapmayın."

Eğer bunu yapmasaydım, hiçbir iş yapamazdım.

Kate

Römorkun önüne park ettikten sonra motoru ÇALIŞTIRMAYA DEVAM ETTİM.

Nabzım hızlandı ve telefonuma sarıldım. Aiden'ı aramam gerekiyordu. Güreşimizin üzerinden üç gün geçmişti ama sıcaklığı beni terk etmemişti. İri vücudunun ağırlığı. Belirgin kasları. O öpücük.

Ona zaman tanıyordum ama bunun birlikte kalacağımız anlamına gelebileceğini .

Bir elimi çırpınan karnıma bastırdım. Bu his İlk randevumuzda yaşadığım sinirler. O kadar gergindim ki neredeyse kusacaktım. Yüzüm o kadar kızarmıştı ki mono hastalığının dördüncü günündeymişim gibi görünmüştü. Bir şeye yakalanmadığımdan emin olmak için ateşimi bile ölçmüştüm.

Bir nefes verdim ve kocamı aramak için düğmeye bastım. Hemen cevap verdi. "Kate."

"Hey, yarın eve uğrayıp bazı eşyalarımı almamın sakıncası var mı?"

"Ne zaman istersen."

Cevabı mırıldanırken göz kapaklarım kapandı. Bu adamla ilgili her şey beni etmek zorunda mıydı? "Teşekkür ederim. Bu bir son dakika konferansı. Yani, konferans son dakika değil. Genelde yılın başlarında olurdu ve patronumun da gitmesi gerekiyordu ama babası hastaneye kaldırıldı. Bu yüzden

Yöneticiler onun kaydını bana aktarabileceklerini söylediler. Ne yazık ki havayollarında bu o kadar kolay değil, ancak konferans kütüphanede iletişimin yenilikçi kullanımlarını . Maliyeti ve kullanıcılarımızın elektronik hizmetlerimizi ne kadar çok kullandıkları düşünüldüğünde, birilerinin bilgi."

Burnumu kırıştırdım ve ceketimin eteklerini karıştırdım. Bunların hiçbiri onun için önemli değildi. Daha önce olduğu gibi, saçmalamasına engel olamıyordum.

"Ne zaman uçuyorsun?"

"Cuma sabahı olması gerekiyordu ama Denver'dan Indianapolis'e kırmızı gözle gitmem gerekebilir. Yarın kontrol edecekler."

"Jeti kullanabilirsin."

King Oil'in kullandığı özel uçak mı? Aiden'in kardeşleri de ara sıra kişisel nedenlerle kullanıyordu ve Aiden'la çıkmaya başladığımızda, neredeyse üniversitenin ilk dönemi kadar tutan bir yemek için beni New York'a uçurmuştu. "Hayır. Sorun değil."

"Bunu bir bağış olarak düşünün. Kütüphane için."

İkinci bir bilet seti almak zorunda kalmayacakları için bütçeye yardımcı olacaktı. "Emin misiniz?"

"Detaylar nedir?"

"Cuma akşamı bir network toplantısı için oraya gitmek iyi olur."

"Perşembe ayrılmak ister misin?"

Gözlerimi tekrar kapattım, masasında notlar karalarken hayal ettim, geniş omuzları küçük bir kâğıt karesinin üzerine eğilmişti. Not almasına gerek yoktu.

tek bir ayrıntıyı bile . Hafızası çelik bir tuzaktı ama uzun süre hareketsiz oturabilen bir adam değildi. Disiplin gereği oturuyordu ama evde, uzun mesafeli bir toplantıdayken evin içinde volta atıyor ve çimleri biçerken sık sık kendi kendine notlar alıyordu. "Evet, bu iyi. Pazar öğleden sonraya kadar geri dönmem mümkün değil. Uçağı o kadar uzun süre bekletmek istemiyorum."

"Perşembe öğleden sonra mı ayrılmak istersin, yoksa akşam mı?"

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Aiden, sorun değil."

"Kate, neye ihtiyacın varsa."

Bizden mi bahsediyordu, yoksa yolculuktan mı? "Bu Perşembe. Rahatsızlık vermek ."

"Ne zaman geliyorsun?"

"Perşembe günü izinliyim. Havaalanına giderken uğrayabilirim." Aiden işte olacaktı ve ben de onu daha fazla rahatsız etmek zorunda kalmayacaktım.

"Her şeyi iki kez kontrol edip size bir onay göndereceğim. Bir saatten az sürer."

King Oil Gulfstream uçuş ekibi Aiden'a hemen cevap verecekti.

"Teşekkür ederim. Şimdi gitmenize izin vereceğim."

"Kate-"

Bitirmesini bekledim ama devam etmedi. "Aiden?" "İş nasıldı?"

"Güzel." Bana daha önce hiç iş hakkında soru sormuş muydu?

"Konferansın yeniden düzenlenmesi dışında oldukça sessizdi. Normaldi."

"Lauren buraya başvurdu."

"Lauren? Kütüphaneden mi?" Düzenli müşterilerimizden biriydi ve personelimiz ona karşı son derece korumacıydı. İnce topuklu ayakkabılar giyer ve kışın ortasında Güneyli bir brunch için giyinirdi. Çoğu gün bir Askeri kesiminin etrafında bandana vardı ve çoğu zaman tuzlu ve biberli saat beş gölgesini tıraş etmiyordu. Okuma gözlüklerini takarken alçak sesle konuşur, sanki bilgisayarda çalışıyormuş gibi gözlüklerinin üzerinden herkese bakardı. Bunca yıldan sonra onu bir müşteriden çok bir arkadaş olarak görüyordum.

"Aynısı. Girişteki resepsiyonist pozisyonu için başvurmuş. Referans olarak sizi göstermiş ama bir numara vermemiş. İnsan Kaynakları kişisel telefon numaranızı almamın bir sakıncası olup olmadığını sordu."

"Evet, değil."

"Gerek yok. Ondan övgüyle bahsettiğini söyledim. Ona bir referans verdim."

Lauren hakkında konuştuğumu hatırladı mı? Lauren'ın izlemek istediği eski savaş filmleri hakkında yorum yapmaktan bir şey değildi. Belki de kendisine ayrılan bilgisayar süresi boyunca kaç tane çevrimiçi MS Office kursunu tamamladığının tutuyordu.

"Sence işi alır mı?" Lauren daha önce resepsiyon işi yapmamıştı. Bir keresinde otuz yılını bir çekici kamyonunda çalışarak geçirdiğini ama emeklilik yıllarına kadar kendisini dışarıda tutacak bir iş istediğini söylemişti.

"Sık sık rütbe almam ama referansımın diğerlerinden ileri gideceğini umuyorum."

O kadar açık konuştu ki dudaklarım titredi. "Umarım bu kütüphaneye gelmeyi bırakmayacağı anlamına geliyordur."

"Pazartesi'den Cuma'ya kadar sekiz ile beş saatleri arasında olmayacak."

Kıkırdadım. Aiden'in mizah anlayışı yeterince ortaya . "Uçuşu kontrol ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Pilot az önce mesaj attı. Programda yoklar, yani yolculuğunuz tamamlandı."

Bu uçuş, kütüphanenin aldığı yıllık bağışların çoğundan daha fazla paraydı.

Ona Çarşamba akşamı uğrayıp uğrayamayacağımı soracaktım, belki onu evde yakalayabilecek kadar geç bir saatte, o sırada telefon çaldı.

Hattan yumuşak bir nefes sesi geldi. "Gitmem gerekiyor." İş çağırdı. "Tekrar teşekkürler, Aiden."

İşe geri dönmek için bağlantıyı kestiğinde, gülümsemeyi bırakamadım.

BÖLÜM 9

A kimlik

Kamyonetimi bir park yerine sürdüm ve atladım. Arabamı çektim. Arka koltuktan bavulumu aldım ve King Oil uçağının beklediği terminale doğru yola çıktım. Uçağın yirmi dakika önce kalkmış olması gerekiyordu ama lanet olası bir dizüstü bilgisayara takılmışıttım. Seyahat bilgisayarım arızalanmıştı ve ihtiyacım olan tüm programlarla çalışan başka bir bilgisayar alabilmek için neredeyse bilgi işlemcimizin kapısını menteşelerinden sökecektim.

Tekerlekleri kullanmak için zaman ayırmadım. Bir elimde bavul, diğerinde teknoloji çantamla terminalden geçip dışarı çıktım. Pilot kokpitteki koltuğundan el salladı. Gösteriyi geciktirdiğim için nefret ederek çenemi kaldırdım.

Luna'nın muhtemelen umurunda değildi. Ne olursa olsun aynı miktarda maaş alıyordu ve bu gecikme ticari pilot kocasının işinde yaşadıklarının yanında hiçbir şeydi ama bu bir gurur meselesiydi. Benim için çalışanlara kötü davranmadım.

Annem bundan daha iyisini bildiğimden emin olmuştu.

İçeri girdiğimde uzun süredir uçuş görevlisi olan arkadaşımızın sırtı bana dönüktü. Kate, bazen toplantılar için kullandığımız dörtlü koltuklardan birindeydi.

havada. Çantasından bir kitap çıkarıyordu, beni görünce eli durdu ve gözleri büyüdü.

Yüzünde bir çift koyu çerçeveli gözlük duruyordu. Gözlüklerini hiç takmazdı.

Shirley döndü, büyükanneye benzeyen gözleri parlıyordu. "Özür dilerim, Aiden. Geldiğini görmedim." Bana bir kez bile Bay King dediğini hatırlamıyordum ve bunu hiçbir şeye değişmezdim. Arkadaşlarımla uçuyormuşum gibi hissettiriyorsa özel bir uçak daha iyiydi. Shirley için hepimiz onun çocukları gibiydik. "Sana ne getireyim, tatlım?"

"Tek ihtiyacım olan Kate ile bir dakika geçirmek."

Bana hoşgörölü bir sırıtışla baktı. "Bunu yapabilirim. Sadece kapıyı kapatıp kilitlememe izin verin."

Kate ona doğru yürümemi izledi. Kitabı hâlâ çantanın içinde ve . Tekrar içine soktu. "Bir sorun mu var?"

"Hayır," dedim onun karşısındaki koltuğa çökerken. Bavulumu girişte bırakmıştım. Shirley bavulların nerede saklanacağı konusunda seçiciydi, yoksa ben kendim yapardım. Teknoloji çantasını koltuğa bıraktım. "Ben de geliyorum."

Tepkisini beklerken gerildim. Karıma karşı nadiren bu şekilde haddimi aşardım. Güven parası yeterliydi.

Gözlerini kırptırdı, gözleri kocaman olmuştu. "Indianapolis'te işiniz olduğunu bilmiyordum."

"Ben...tabii."

Gözleri kısıldı. "Sen bilmiyor musun?"

"Konuşmak için iyi bir zaman olduğunu düşündüm."

"Atölye çalışmalarında olacağım ve Cumartesi gecesi sosyal etkinlikte-" Tekrar gözlerini kırptırdı ve dile getiremediği bir düşünceyi silkeledi. "Sadece katılımcılar için."

" değil." Başımı teknoloji çantama doğru eğdim. "Ben çalışacağım."

Gözlüklerini çıkarmak ister gibi ayarladı ama bulanık bir dünya istemiyordu. Çok sevimliydiler, geniş ela gözlerini vurguluyorlardı.

"Peki nerede kalacaksınız?"

Hayal kırıklığı bir kum torbası gibi içimi dövüyordu. Bizimkinden sonra minderde boğuşurken, bundan daha ileri gittiğimizi ummuştum. Ama kendi uçağımla otostop yapmamın amacı da buydu. Aramızda hâlâ neyin bozuk olduğunu bulmak ve bunu nasıl düzelteceğimizi bulmak. Bir eğlence merkezinde birkaç dakikalık dürüst bir tartışmanın yeterli olacağını düşünmem hatamdı.

"Başka bir oda tutacağım. Sadece seninle olmak istiyorum Kate. Eğer sadece uçuş sırasında sen kitap okurken ve ben çalışırken olacaksa, sorun değil." Bakışlarım arkadaki yatak odasına kaydı ama içimde kabaran karşı konulmaz şehveti bastırdım. Uçakta hiç özel seks yapmamıştık. Yatak odası ben ya da babam tarafından nadiren kullanılırdı. Belki Beck ve Eva uyumak dışında o yatak odasını adil bir şekilde kullanıyorlardı. Ama bu konuyu Kate'e hiç açmamıştım, Shirley ya da Luna'nın ne yaptığımızı fark etmesinden korkuyordum.

Yüz ifadesi yumuşadı ve kitabı çantasından çıkardı.

Kapak göründü ve boğulurcasına bir ses çıkarmaktan kendimi alamadım. Bir kadın, üst üste yığılmış, gömleksiz üç erkeğin ortasında şehvetli bir poz veriyordu. Konu belliydi... ve Kate'in daha önce okuduğunu gördüğüm şeyler değildi. "Klasikleri mi okuyorsun?"

Yanakları alev alev yanıyordu. "Müşterilerimizden birkaçı sadece basit, vanilya romantizm sunduğumuzdan şikayet etti ve birkaçı da bu yazarı sordu. Ben de bu içerikteki birkaç farklı yazarı okuyayım dedim, böylece *işimi* yapabilir ve müşterilere materyal satın alıp tavsiye edebilirim."

Evde Kate'in komodininde ve oturma odasındaki üzerinde kitaplar yığılıydı ve ofisine dönüştürdüğüm oda kitap raflarıyla doluydu. Onu aşk romanı okurken görmek alışılmadık bir şey değildi ve ben de onu ders kitaplarındaki aşk romanlarıyla kazanmaya çalışmanın ötesinde bir şey düşünmemiştim.

Ben teklif etmeden önce.

Ama yanaklarının kızarması ve bariz savunmaya geçmesi görmezden gelebileceğimden çok daha fazlaydı. Telaşlı bir Kate benim kedi nanem gibiydi. Öne doğru oturdum ve

dirseklerimi dizlerime koydum. "Benim için bir şeyi açıklığa kavuşturmanı istiyorum." "Tamam mı?"

"Üçten fazla kişi seks yaptığında buna ne diyorlar?"

"Ménage à trois işe yaramıyor."

Kızarması derinleşti ve gözlüklerini yukarı kaldırdı. "Bu tür kitaplara ters harem deniyor."

Gülümsememi bastırdım, onun rahatsızlığından beslendim. "Bir kadın, birçok erkek. Anlıyorum. Nasıl oluyor bu? Teker teker mi? Hepsi birden mi?" Başımı eğdim. "Bu nasıl olur? Lojistik olarak?"

Baykuş gözlerini kırptırdı. "Aiden King, aptalı mı oynuyorsun?"

Sırıtişım serbest kaldı. Göz devirmesini gizlemeye çalıştı ama kıkırdadı. Milyarlarca dolar kazandım ama şu anda karımı güldürmek daha büyük bir başarıydı.

Koltuğuma yaslandım. "Vanilya seksi, ha?"

Kızarması geri döndü ama iç çekti. "Kitapları genellikle seçilmiş listelerden alırız. Genellikle tanınmış yazarların, çok satanlar listesindeki kitapların, büyük ödüller kazanmış yazarların ya da kitapların, bilirsiniz işte, o türden şeyler oluyor. Bir sürü romantizm kategorisi var ve bu okuyucular üretken olma eğilimindeler. Fiziksel ve çevrimiçi stoklarımızı tüketiyorlar ve sonra bize ne görmek istediklerine dair geri bildirimde bulunuyorlar.

Kitapların çok uysal olduğuna dair bir temanın ortaya çıktığını fark ettim."

"Daha fazla Fifty Shades mi istiyorlar?"

"Hem evet hem hayır. En popüler olanın en popüler daha fazla çeşitlilik istiyorlar. Daha fazla sıcaklık istiyorlar."

Sesimi birkaç kademe düşürdüm. "Ateş mi?"

Şimdi kıpkırmızı olmuştu, bana kaşlarını çattı.

"Ateş."

Bir tanım için zorlardım ama Kate'in koltuğunda kıvrınmasına izin veremezdim. Karımla kitapların cinsel içeriği hakkında konuşmaya devam edersem, bu uçuş şimdiye kadar yaşadığım en acı verici uçuş olacaktı. Buna bir de arkadaki yatak odasını eklersem ki onu oraya götürmemi isteyeceğinden şüpheliydim, cehennemdeydim.

Shirley beni kurtardı. "Her şey hazır. Kalkıştan önce size bir şey getireyim mi?"

Bakışlarımı Kate'e ve konuşmamızdan sonra gözlerindeki ekstra ışıltıya diktim.

"Hayır, teşekkür Shirley," dedi Kate.

Shirley bütün bir uçuş boyunca hiçbir şey yapmamaktan nefret ederdi. Her seferinde onun için en az bir iş yapmaya çalışırdım. "Şehirdeki yeni fırına uğrayacak vaktin oldu mu?"

Yaşlı kadın gülümsedi. "Ah, evet. Oraya gitmek için can atıyordum ve siz bana tam da bu sebebi verdiniz. İkinizin de hoşuna gideceğini düşündüğüm güzel tatlı ve unlu mamul çeşitlerim var."

"Teşekkür ederim. Sabırsızlanıyorum." Shirley atlama koltuğuna geçip kemerini bağlarken Kate' bakışları benim üzerimdeydi. Shirley'nin atıştırma ya da yemek için ne hazırladığıyla hiç ilgilenmemiştim. Bu benim için ilk kez olan bir istekti. Ve şaşkınlığın Kate'in gözlerindeki kahverengiyi açması hoşuma gitmişti. "Eminim vanilyalı olmayan pek çok seçenek vardır." derken bakışlarını yakaladığımdan emin oldum. Kitabınızın tadını çıkarın."

Bilerek bağlantıyı kestim ve dizüstü bilgisayar çantama uzandım. Karımla uğraşmak yeni favori hobimdi.

Ama dizüstü bilgisayarımı ve Kate müstehcen kitabını okumaya başladığında, kendimle daha fazla dalga geçtiğimi fark ettim. Şaka benim üzerimdeydi. Kate'in bir seks sahnesi okuyup okumadığını ve beni düşünüp düşünmediğini merak ederken bir parça iş yapmayacaktım.

Bizi havaalanından konferans merkezine götürmesi için kiraladığım araba otelin önüne yanaştı. Birkaç iş aracı günü tamamlamış olarak uzaklaşıyordu. Üzerinde tesisat ve elektrik şirketlerinin amblemleri olan minibüsler cadde boyunca sıralanmıştı. Müteahhit ve inşaat şirketi araçları. Taksiler ve Uber'ler bırakma ve alma.

Şoför cam kapıların yanına park etti. İndim ve çantalarımızı indirmesine yardım ettim. Hem benimkini hem de Kate'inkini aldım ve onun otele girmesine izin verdim. Mermer zeminde ayak seslerinin gürültüsü ve en az yirmi

Lobideki konuşmalar bizi etkiledi.

Kate tezgâhtaki açık bir temsilciye gitti ve ben de onun yanındaki boş yere geçtim.

Tezgâhın arkasındaki kadın siyah bir pantolon ve beyaz bir gömlek giymişti. İsim etiketinde *Cynthia* yazıyordu ve tüm poşetleri düzenli bir yığın haline getirmemi izlerken sırttı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba, Cynthia. Önümüzdeki üç gece için bir oda tutabilir miyim?" Tercihen Kate'e mümkün olduğunca yakın? Yukarı baktım. Yedi kat. Aynı kata düşme ihtimalim neydi ki?

"Çok üzgünüm efendim. Hiç boş yerimiz yok."

Hiç mi? Aralık ayıydı. Konferanslar ve spor etkinlikleri için durgun bir ay. Ah. "İnşaat mı?"

Gülümsemesi sempatikti. "Özür dilerim. Yakınlardaki bir otelde oda bulmanıza yardımcı olabilirim."

Kate kongresindeyken onunla çok fazla zaman geçirmeyi ama en azından aynı çatı altında olmayı umuyordum. Çatı birkaç yüz oda barındırabilirdi ama ben iyimserliğimi korumuştum.

Kate'in dikkati bizim üzerimizdeydi. "Açılış yok mu?"

Cüzdanımı tekrar pantolonumun içine soktum. "Sorun değil. Luna'yla yatak odası hakkında konuşacağım." Uçak kullanılmadığı zamanlarda kullanabilir miydim? Başka bir otelde oturmak umurumda değildi.

"Uçakta mı?" Kate önce ona yardım eden genç adama, sonra da bana yardım eden kadına baktı. Bakışları kararlılıkla bana yöneldi. "Sadece benimle kal."

"Bu senin konferansın." Şu anda yumruklarımı havaya kaldırılabildim ama onun hafta sonuna bu kadar müdahale etmek istememiştim. Ne de olsa teknik olarak çalışıyordu.

" yok, Aiden."

Cynthia'ya zaman ayırdığı için teşekkür ettim, bavulumu ve Kate'inkini topladım ve o işlerini bitirirken ben de teknoloji çantamı omuzladım.

Asansöre giderken bana tereddütle bir anahtar uzattı. "İki yatak var. İki kraliçe."

Lanet olsun. "Pekala."

Yine de. İlerleme ilerlemeydi. Konuşuyorduk. Boşanma kağıtlarını ne zaman imzalayacağımızı sormamıştı. Onun yatağına dönsem de dönmesem de ilerleme .

Asansöre binmek üzereydik ki bir kadın yanımıza yaklaştı. Kot pantolonu boyalı olabilirdi ve üst kısmı çoğu erkeğin cup ölçüsünü tahmin edebileceği kadar düşük kesilmişti.

"Kate? Hey!"

Kate'in yüz ifadesi yeni bir otele geldiğimizde her zamanki meraklı ilgisinden donuk bir ifadeye dönüştü. "Hailey. Merhaba."

"Aman Tanrım. Sonunda kocanı da bunlardan birine getirdin." Hailey elini uzattı, gülümsemesi beni bütünüyle yutacak kadar genişti. Gerginlik omuzlarımdan başladı ve kas kas vücuduma yayıldı. Burada olmam Hailey'nin neden umurunda olsun ki?

Kate'in bahsetmiş olabileceği bir Hailey için anılarımı gözden geçiriyordum ki Hailey, "Evet, babam rüzgâr enerjisi işinde. Mertens Enerji." Bana kendini küçümseyen bir bakış fırlattı. "Hailey Mertens."

Beni karımla aynı otel odasında buluşturan inanılmaz şans ortadan kaybolmuştu. Mertens Enerji petrol ve gaz endüstrisini şiddetle eleştiren bir şirketti. Babam ve ben Mertens Enerji'nin, özellikle de sahibi ve CEO'su Gregory Mertens'in ilgi odağı olmaktan uzak durmak için çok şey yaptık.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Sanırım beni zaten tanıyorsun." Tokalaşmak için elini tuttum ve beni kelepçeleyecekmiş gibi yapıştı, diğer eli ikimizin de elini tuttu.

Hailey'nin kıkırdaması flört sınırını aştı. "Babam geçen gün King Oil hakkında konuşuyordu."

Asansörün sesi duyuldu ve koşmak istedim ama önce onun nemli dokunuşu iğrençmiş gibi görünmeden elimi çekmem gerekiyordu. Mertens Energy ile kaydettiğimiz tüm ilerlemeyi kızına kaba davranarak geri alamazdım.

Asansörün kapıları kapandı ve Kate düğmeye tekrar bastı. İlk açık asansörü atladığı için minnettar olduğumdan gerginliğimin bir kısmı azaldı. "Gregory nasıl?" Kibarca sordum.

Hailey kımıldadı ve bir şekilde Kate'le benim arama girdi. "Babam iyi. Sizin ormanda yeni bir rüzgâr çiftliği üzerinde çalışıyor. Sen Billings'tesin, değil mi?"

Başımı salladım ve asansörün sesini duydum. Kate'in varlığı beni merkeze aldı. Bu konuşmayı bitirecek, sonra da onu bu akşam güzel bir yemeğe çıkaracaktım.

"Bir petrol şirketinin rüzgâr enerjisi konusundaki görüşlerini duymak için can atıyordum." Uzun, parlak bukleler omzunun üzerine düşene kadar saçlarını savurdu. "Ben hep babamın tarafını dinliyorum."

İnsanlar asansörden dışarı akın etti. Başka kimse binmek için beklemedi. Sadece Biz.

Bana rüzgâr enerjisi hakkında Hailey'nin beklediğinden daha fazla soru soruldu. "Peki -" Kate bavulunu elimden aldı ve açık asansörün içinde kayboldu. Kafamı çevirdim. "Bekle."

Kate beni görmezden geldi ve bizim katın düğmesine bastı. Kapılar kapanmaya başladı.

Kahretsin. Elim kapıların arasına sokmak için sıçradım ve kapılar tekrar açıldı. Kate'le birlikte asansöre doğru eğilirken, "İzninizle," dedim.

Kate kapıyı kapatmak için düğmeye bastı. Hailey kaşlarını çatmış, alt dudağını somurtarak dışarı çıkarmıştı. King Oil'in CFO'sunun sohbetin ortasında küçük kızını ektiğini babasına söylememesini umarak ona başımı salladım.

Gregory Mertens bunu tüm şirkete karşı kullanacak türden bir adamdı.

Kapılar bizi içeri kapattı. "Kate-"

Başını iki yana salladı. "Hayır." Parmağını kapıya doğru uzattı. "Ben de tam olarak bundan bahsediyordum. Böyle kadınlar seni 'iş' konusunda köşeye sıkıştırıyor" -tırnak işareti kullandı- "ve sen benim senin gölgede takılmam ve bunu sorun etmem gerektiğini düşünüyorsun."

"Bu bir işti, Kate. Babasının kim olduğunu duydun."

Kate bana yaklaştı, alev alev yanan gözlerinden dört yıllık öfke yayılıyordu. "Hailey'nin petrol umurunda bile değil. Rüzgara karşı petrol tartışması onun umurunda bile değil. Ve bu tartışmayı umursayacağından da şüpheliyim.

Noel'de ona yüklü miktarda para vermeye devam ettiği sürece babasının şirketini umursamaz. Kütüphaneciler her zaman ahlak abidesi değildir, Aiden. Bazen dangalak olurlar. Hailey, sözde iyi erkekleri partnerlerinden uzaklaştırarak elde ettiği gücü seviyor. O da bu yüzden bu konferanslar için yaşıyor."

Geri çekildim. "İş konuşmaktan başka bir şey yapmayacaktım. Onu bile yapmak ."

"O zaman yapma." Sesi bir kırbaç gibi şakladı. Asansör gürültüyle durdu. Bizim kata gelmiştik.

Kate odamıza doğru yürürken ona ayak uydurdum. Sesimi tıslama seviyesinde tuttum. "O tam da karılarından ayrılmayan erkeklere karşı memnuniyetle kötü reklam yapacak tipte biri. Babası daha da kötü. Bunu dengelemek de iş dünyasında başka bir oyun."

Kate bir omzunu kaldırdı. "Eğer bu oyunu oynamak istiyorsan, devam et. Benden bu kadar."

Odamızda durdu ve kartını okuttu, sonra kapıyı çarparak açtı ve hışımla içeri girdi.

İçeri girdim ve kapının arkamdan çarparak kapanmasına izin verdim. Onu daha önce hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Spor ayakkabılarını çıkardı ve çantasını

Masaya. Vücutu gergin, hareketleri kısıydı.

Başka bir kadınla her konuştuğumda böyle mi hissediyordu?

Senin gölgede takılmam ve bunu sorun etmem gerektiğini düşünüyorsun.

Hayır, kadınlarla konuşmak değildi. Ben bunu yaparken karımı görmezden gelmekti.

Bu sadece güvensizlikle ilgili değildi. Saygı ile ilgiliydi. Konu önemli değildi, onunla konuşmazken başka kadınlarla konuşuyordum. Önce onu sevmediğimi düşündü. Şimdi de ona saygı duymadığımı düşünüyor.

Ne olursa olsun, o benim karımdı ve etrafımdaki herkesin onun dünyamdaki en önemli kişi olduğunu bilmesini sağlamalıydım. Onu Gregory Mertens'in King Oil hakkında ne düşündüğünden daha çok önemsedığımı.

"Özür dilerim."

Bavulunu karıştırırken durakladı. Fermuar daha fazla dayanamazdı. Bana baktığında ağzı açıktı. "Teşekkürler."

"Cidden, Kate. Fark etmemiştim, ama etmeliydim." Aramızdaki mesafeyi kapatıp kollarını kavradım ve başparmaklarımı uzun kollu gömleğinin üzerinde gezdirdim. "O konuşmalar boyunca senin desteğine o kadar çok güvendim ki, bunun sana nasıl hissettirdiğini hiç düşünmedim."

"Yine de seni desteklemedim. Kimse benimle konuşmak istemedi. Sen bile."

"Konuştuğum insanlar umurumda bile değil." Sert ses tonum karşısında göz bebekleri büyüdü. "Genelde orada oturup bitmiş olmasını dilediğimi söylerken ciddiydim. Sadece seninle birlikte olmak istedim ve Her zaman yanımda olduğun için minnettarım." Ona doğru eğildim, bir yatak sadece bir metre uzağımdayken onu öpmeye tehlikeli bir şekilde . "Seni bu gece dışarı çıkarabilir miyim? konferansa katılmadan önce?"

İçindeki öfke boşaldı ve beni kavrayınca yumuşadı. "Nerede?" "Orada bir haute cuisine var-"

Burnunu kırıştırdı ve bir adım uzaklaştı. "O yerlerden nefret ediyorum." Bavulundan bir çift pantolon çıkardı ve onları astı.

Odanın ortasında terk edilmiş gibi dururken kaşlarını havaya kalktı. "Gerçekten mi?" Onu Michelin yıldızlı bir restorana her götürdüğümdede hayranlık duyuyor ve yemekleri öve öve bitiremiyordu. Bu bir rol müydü?

şaşkınlığını fark etti ve iç çekti. "Yani, bu deneyimi seviyorum. Ama çoğu zaman McDonald's'a gidip Big Mac ya da başka bir şey almak istiyorum çünkü sonrasında açlıktan ölüyorum." Bir elini etrafta salladı. "Ne giyeceğim ve nasıl telaffuz edeceğim endişesinden nefret ediyorum. ve hangi çatalı önce kullanacağını hatırlamaya çalışmak. Bu çok sıkıcı."

"Yani çıktığımız süre boyunca perişan halde miydin? Balayımız?"

"Güzeldi," dedi hafifçe. "Ama ben böyle yaşamak istemiyorum."

Michelin yıldızlı bir restoran sadece güzel miydi? Fransız Rivierası sadece güzel miydi? ıktığımız ve nişanlandığımız aylar boyunca tek amacım onun evlilik yeminini güvence altına almak, onu kendime bağlamaktı. Ona şaraplar ikram ettim, yemekler yedirdim ve ayaklarını yerden kestim... ancak yıllar sonra ayaklarının rahat ayakkabılarla yerde olmasını ve başının üzerinde Altın Kemerler olmasını tercih ettiğini öğrendim.

Bir eşe aşık olmak için bir kampanya planlamıştım ve yeterince iyi bir iş çıkardığımı düşünmüştüm.

"Ne istiyorsun?" Bunu ona hiç sormuş muydum, sadece yemekle ya da dışarıda yemek yemekle ilgili olarak değil, herhangi bir konuda? Yoksa bunu ona veremeyeceğimden mi korkuyordum?

Gözlüklerini yukarı iterek düşündü. "Bir hamburger sipariş etmeyi ve pijamalarımle oturup dizi izlerken yemeyi tercih ederim."

Sanki bunu daha önce yapmış gibi konuştu ama *biz* bunu daha önce yapmamıştık.

Karımın istediği de buydu. Sadece benimle olmak. Benimle rahat olmak. Bunu ona nasıl vereceğimi biliyor muydum?

Kate

Günün SON ÇALIŞTAYI uzadı. Kütüphanenin hizmetlerini en çok ihtiyacı olanlara pazarlamanın yolları üzerine notlar alıyor ve son iki geceyi aklımdan çıkarmaya .

Kocamla bariz flörtünden beri Hailey'den uzak durmayı . Genç bir kütüphane müdür yardımcısına takılmıştı.

Massachusetts, karısı ve iki numaralı çocuğu yolda. Zavallı adam, Hailey her yanında belirdiğinde kusacakmış gibi görünüyordu.

Sonunda konuşmacı sözlerini tamamladı ve ben de patronum için iletişim bilgilerini karaladım. Arkadaşım ve üniversiteden eski dostum Bisa eğildi. "Her sabah spor salonunda ağzını açık bırakan senin kocan mı?"

İnsanlar üzerindeki etkisini küçümseme zahmetine girmedim. Ben herkesten daha duyarlıydım. "Bu o."

Bisa kıkırdadı. "Yemin ederim bu sabah spor salonunda Cuma sabahına kıyasla iki kat daha fazla kadın vardı."

"Onunla çalışmamamın tek bir nedeni var." Aiden spor salonunda kendini yere . Antrenman yaparken, diğer işlerde olduğu gibi dikkati tamdı. Göğüs terimi ve koşu bandımın düşük hızını fark etmeyebilirdi ama ben ikimize de yetecek kadar fark ediyordum.

Dirseğiyle beni dürttü. "Diğer tüm eğlenceli şeyleri onunla yapacaksın."

Gülümsedim ama vücudum bana haftalardır Aiden'la eğlenceli bir şey yapmadığımı hatırlattı. Düzenli olarak seks yapmayı bırakana kadar yüksek cinsel dürtüleri olan bir kadın olduğumu düşünmemiştim. Vücudumdaki kanın bir kısmı, Aiden her görüş alanıma girdiğinde alt bölgemin ateşlenmesini ve alevlenmesini sağlıyordu.

Ben notlarımı toplarken atölye katılımcıları yanımızdan geçip gitti.

"Bu akşamki sosyal etkinlikten önce bir şeyler atıştırmak ister misin?" Bisa sordu. "Muhtemelen Aiden'la planlarınız vardır."

"Hayır, çalışıyor." Perşembe gecesi hariç. İkimiz de oda servisinden birer hamburger sipariş etmiştik. Ben Harry Potter pijamalarım ve üniversite tişörtümle yatakta yemiştim. Aiden da onu nadiren giyerken gördüğüm flanel pantolonuyla aynı şeyi yapmıştı. Çalışmak için telefonu ve tableti vardı ama kendi yatağında da olsa yanımdaydı. O gecedan sonra, okuldaki masasına yerleşti.

Odaya.

Onu bizimle dışarı davet edebilirdim ama en eski arkadaşlarımdan biri için aynı çatı altında yaşıyormuşuz gibi davranmasını isteyemezdim. Bunu yapabileceğimden ve endişeden yavaş yavaş ölmeyeceğimden emin değildim. İki gün boyunca onun yanında uyumak ayrı yataklarda geçirdiğim geceler beni ağırlı ve muhtaç bırakmıştı.

Aiden'a yemek için bir arkadaşımı buluşacağını ve odaya dönmeyeceğini bildiren bir mesaj attım. Beni beklemesini istemiyordum ama gidip onu çalışırken izleyebilmek için Bisa'yı iptal etmeyi de reddettim. Dün gece güzeldi. Ama bunu yapmak için bir arkadaşımı ekmem, boşanma durumumuzdan hiçbir şey öğrenmediğim anlamına geliyordu.

Bisa ve ben, Aiden ve benim hamburger sipariş restorana gittik. Yemek yeterince uzun sürmedi. Hem Bisa'yla bire bir görüşmek için daha fazla zaman istiyordum hem de bu gecedan korkuyordum. Korkmamalıydım. Bisa'yla sosyal geceler benim favorilerimdi. Ve bu akşamki sosyal gece, bir kitap karakteri gibi giyinme gecesiydi. O ve ben üniversitede böyle bir partiye gitmiştik ve uyumlu karakterler gibi giyinmiştik. Bu gece yine yapacaktık. Bu bir gelenektir.

Aiden beni gözlükleriyle zor görüyordu. Beni hiç giyinik görmemişti. Cadılar Bayramı onun için sıradan bir iş gecesi idi. Evimize hiç çocuk gelmedi ama ben bir kase şeker ve Mary Poppins'imle hazırdım. Yine de kostüm. Aiden ofiste işini bitirdiğinde ben de üstümü değiştirmiş ve yatağa girmiştik.

Endişeli olmamalıydım. Kocam beni en kötü ve en iyi halimle tanımalıydı, ama bana çıkma teklif ettiği açık ev gününden beri

Onun yanında elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım. Gerçekçi değildi ama durumumuz buydu. Güven konusunu öğrendiğimde boşanma davası açmamın nedeni buydu.

Kendimi odaya bıraktım. Panjurlar açıldı ama içeri sadece artık sokak ışığı süzülüyordu. Aiden masadaydı, üzerinde hâlâ flanel pantolonu ve neon *tabelalardan* daha iyi bağırان dar beyaz bir tişört vardı.

omuzları. Duş aldığından beri saçına hiçbir şey yapmamıştı. Saç çizgisi yukarı doğru kıvrılmıştı. Avuçlarımda gezdirmek için kaşınıyordum.

Bana baktı ve gözleri ısındı. "Günün nasıl geçti?"

Tek yapmak istediğim ona yaklaşmak, kucağına uzanmak ve uzun öpücüklerinden birinin içinde kaybolmaktı. Şu anda kimyayı güçlü bir ilişkiyle karıştırmayı göze alamazdım. "Güzel. Bisa ve ben aynı atölyelerin çoğuna gittik."

"Hâlâ Idaho'da mı?"

"Aynı yerde. Her zaman bir araya gelmekten bahsediyoruz ama Montana'yı geçip Billings'e gitmek günün büyük bir kısmını alıyor."

"Oraya her zaman uçabilirsin."

"Evet, sanırım," dedim bavulumu karıştırırken. Bavulumu saklamıştım. tüm iç çamaşırlarımın altında kostüm. Asılı olmalıydı ama o zaman açıklama yapmak zorunda kalacaktım ve Hailey konusunda onun kafasını kopardıktan sonra çok acımasız davranmıştım.

O zamandan beri hiç tek başıma bir yere gitmeyi düşünmüş müydüm? Evli miydin? Bekarken, cüzdanımın elverdiği kadar seyahat ederdim. Cozumel'de bir hafta. Regina, Kanada'da bir hafta sonu. Yalnız gitmek beni rahatsız etmiyordu.

Evliyken tek başıma gitmiştim.

Bir kucak dolusu mavi tülle ayağa kalktım ve Aiden'ı bana bakarken yakaladım.

Ofis sandalyesiyle aynı şeyi yapıyordu. Vücudu yana yatırılmış, bir kolu arkaya doğru sarkıtılmıştı. Onun için yıkıcı bir hareketti.

elbise gömleği ve takım elbise ceketi. Ama hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan bir hayal etmeme gerek yoktu.

Koyu renk gözlerinden endişe fişkırıyordu. "Sorun nedir? Neden Bisa'yı ziyaret etmiyorsun?"

Bazen benim hakkımda ne kadar zeki olduğu konusunda beni şaşırttırdı. Başka bir şey hakkında değil. "Sadece hiç yürümedi."

"Seyahat etmeyi seviyorsun. Ben de seninle gelirdim."

Nasıl açıkladım? "Bekarken, bunun beni sınırlamadığından emin oldum. Evde bir sürü kediyle oturup kitap okuyan evde kalmış kadınlardan biri olmayacaktım. Evlendikten sonra... Evli bir kadınla seyahat etmek istemedim. benimle birlikte olmak istemeyen biri."

Kolunu çözdü ve üzerimde yükselerek ayağa kalktı. "Seninle olmak istiyorum, Kate."

Ve onun anlamasını istedim. Birlikte olduğumuzda, nadiren yanımda olurdu. Kalkıştan önce uçakta geçirdiğimiz birkaç dakika istediğim şeydi. Tüm gününü ona ayırmasını istemedim. İşinin onun için önemli olduğunu biliyordum. Sadece ben de önemli olmak istiyordum. "Üzerinde çalışıyoruz, Aiden. Şimdilik bu kadar yeter."

Bakışları kollarımdaki bohçaya düşene kadar ifadesi dalgın kaldı. Kaşları birbirine çatıldı. "Bunu giyecek misin?" Daha yakından baktı. "Bu mavi bir peruk mu?"

"Bugün kitap karakteri gibi giyinme gecesi ve Bisa ile aramızda bir şey var. O bir çocuk kütüphanecisi ve..." Bir nefes ve elimdeki kıyafete baktım. "Şey Bir ve Şey İki olarak gideceğiz. Evet, mavi tüllü ve kırmızı-beyaz çizgili taytlı bir kostüm yapıyoruz. Daha fazla kırmızı pijamalardan daha rahat ve..." Kırmızı pijama tarzı kostümün fermuarını açmak ve sadece işlemek için soyunmak zorunda kaldığımda umumi tuvalet kullanmaktan nasıl nefret ettiğimi anlatmaya başlamadan önce durdum.

Nefes kesici bir sırtışıla ödüllendirildiğimde önce ağzının köşesi, sonra da geri kalanı yukarı doğru kıvrıldı. "Seni yakalamaya geliyor, değil mi? Yani ben

ikinizi birlikte görebilir miyim?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır. Onunla
buluşacaktım." "O zaman bir resim istiyorum."

"Hayır."

"Kate." Bana sokuldu ve Tanrım, bunu yapmasına bayılıyordum.

"İkinizin birlikte eğlenirken çekilmiş bir fotoğrafını görmeyi gerçekten çok
isterim."

Sözleri samimiyetle doluydu. Bunu bana gülmek için yapmıyordu. Bunu
asla yapmazdı. Bu yolculukta Aiden'ın bazı hatalarına dikkat çekmiş
olabilirdim ama onun pek çok iyi özelliği vardı. Ona aşık olmamın pek çok
nedeni vardı. "Pekâlâ. Ona mesaj atıp gelip gelemeyeceğini soracağım."

"Sadece bir şeyi daha bilmem gerekiyor." Sıcak nefesi kulağıma
fısıldayana kadar başını kulağımın yanına eğdi. "Birinci Şey misin yoksa
İkinci Şey mi?"

BÖLÜM 10

K yedi

Çoğu gece olduğu gibi bu gece de karavan sessizdi. Tek ses bulaşık makinesini ve televizyonu doldururken çınlayan bulaşık sesleriydi.

Bir yetişkin olarak evdeki sessiz geceler beni tedirgin ediyordu, kardeşlerim güreşleriyle duvarları yıkmıyor ve annem ya da Randall evimize polis getiren aptalca şakaları için onları azarlamıyordu.

Gençken üniversiteye gitmek için sabırsızlanırdım. Dünyaya açılmak ve etrafımda büyüdüğüm herkesten daha iyi olduğumu kanıtlamak için. Sadece ailem ve dış dünyanın bizi nasıl gördüğü değil, aynı zamanda beni görmezden gelen ve gözden kaybolur kaybolmaz kim unutan öğretmenlerle birlikte okula gittim. Yeterince başarılı olduğum, ancak spor yapmadığım ve bu nedenle fazladan çaba göstermeye değmediğim için beni görmezden gelen öğretmenler. Memleketim, büyük hayalleri ve bir yerlere gelme planları olan bir kız için çok sınırlayıcı gelmişti.

Geriye dönüp baktığımda, bu kibir şok ediciydi. Neden herkesin dünyasının merkezi ben olayım ki? Oysa tek istediğim *birinin* dünyasının merkezi olmaktı. Annem ve Randall kardeşlerimle meşguldü. Benim

Babam bir kamyon şoförüydü ve güzergâhı ne zaman kasabadan geçse yemek için buluşmaya çağırırdı ama onun dışında buraya gelmezdi. Okuldaki arkadaşlarımın başka, daha iyi arkadaşları vardı ve birbirimizden uzaklaşmıştık. Öğretmenlerin daha fazla zorlayabilecekleri yıldız öğrencileri ve ekstra ilgiye ihtiyaç duyan daha kötü öğrencileri vardı. Üniversitedeki sevgilim benim için yeterince güçlü şeyler hissetmiyordu.

kariyer planlarını değiştirdi ve ben de aynı şeyi hissettim. Ben ve Bisa gibi yollarımızı ayırmıştık ama Gabriel'le görüşmeye devam etmemiştim.

Büyürken özlediğim şeyi işim sayesinde buldum. Müşterilerin bana ihtiyacı vardı. Sadece işimde iyi değildim, faydalıydım da. İnsanlar beni takdir ediyordu. Bir amacım vardı ve bu beni evde eksik olan şeyleri maskeleyecek kadar meşgul ediyordu.

Aiden'la geçirdiğim uzun bir hafta sonundan sonra, onu gerçekten neden terk ettiğimi anladım.

Daha da önemlisi, aramızdaki ilişkinin yürümesini neden istediğimi anladım. Neden onun gururu kadar kalbinin de bu ilişkide olduğuna inanmak istediğimi. Tüm dikkati benim üzerimdeyken, onun dünyasının merkezi olabileceğime inanıyordum. Beni sevdiğine ve çok genç yaşta yaşadığı kayıp nedeniyle bunu nasıl göstereceğini bilmediğine inanıyordum.

Bisa kostüm partisinin olduğu gece uğramıştı, böylece Aiden bizi kırmızı tulumlarımız ve mavi peruklarımızla birlikte görebilecekti. Bisa varken başka bir sırtıma görmeyi beklemiyordum ama gözlerinde mizah dans ediyordu alnımdan öpmeden, sahte mavi saçlarla dolu bir burun kazanmadan ve "İyi eğlenceler, Şey İki." demeden önce.

Hatırladıkça dudaklarım kıvrılıyor, kendi kendime sırtıyordum. Bulaşık makinesini çalıştırdım ve plastik kapları çıkardım. Annemin kalan köftesini yarınki öğle yemeği için paketledim.

Bir suç dizisinin son bölümü oynarken Randall koltuğunda uyukluyordu. Annem kanepenin köşesinde, işten aldığı gazetede ki bulmacaya eğilmişti. Öğle yemeğimi her için hazırladığım çantaların üzerine koydum. Burada yaşamak için aldığım ücretin bir parçası da yemeklerden sonra ortalığı toplamaktı. En azından bunu yapabiliyordum.

Randall yıllar önce rafineride gündüz vardiyasına geçmişti ama bu da onu vardiya değiştirmek kadar yoruyordu. Annem de otel kat hizmetleri şefliğine kadar yükselmiş olsa da, hastalanan ya da işe gelmeyen çalışanlar yüzünden eskisi çok oda temizlemek zorunda kalıyordu.

Annem kafasını kaldırdı. "Kahretsin, süt almayı unuttum."

"Yarın eve dönerken alabilirim."

Koltuğunda öne doğru kaykıldı ve başını salladı. "Hayır, Randall'ın sabah kahvesi için sütü yoksa o bir ayıdır."

"Gidip biraz getireyim. ." "Emin misin?"

"Evet." Marketin gürültüsü benim küçük sessiz odamdan daha iyi geliyordu. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Belki biraz daha Folgers?" Ağzı buruştu. "Bunu bir kere yapmıştım. Süt için özel bir yolculuk yaptım ve ertesi sabah kahvemizin bittiğini öğrendik."

Randall yumuşak başlı bir adamdı, tabii az kafein almamışsa. O ve annemin bir anlaşması vardı. Her sabah kahvenin sihirli bir şekilde kendi kendine yapıldığını düşünürdü ve annem de onu stokta tutmayı kişisel görevi haline getirmişti. Ama o zaman karlı bir kaldırım ya da araba yolu için endişelenmesine hiç gerek yoktu. Randall ondan önce uyanır ve karları taşırdı, çoğu zaman garaj kapısını açar ve arabasını çalıştırırdı, böylece onun için sıcak olurdu.

Bu değiş tokuşlara tanıklık ederek büyüdüm. Evliliğime bunları yaşayacağımızı varsayarak girmiştim. Ama o karşılık verçabalarım boşa çıktı. Jeti kullanmama izin verirdi. Belki de sadece Köfteyi koyduğum gibi dikdörtgen bir kaba tıkmak yerine denediği zamanlar oldu.

Anahtarlarımı aldım ve saçıma desenli bir çorap şapka geçirdim. İşten sonra spor salonuna gitmiş ve duş almıştım ama sadece gitmiştim. Makyaja ya da eve gelir gelmez çıkardığım lenslere ihtiyacım yoktu. Gri eşofman altım ve mor polar atletik üstüm iyiydi. A

Birkaç ay önce, kendi kendime dayattığım ve gerçeklikle hiçbir bağı olmayan beklentilerim sayesinde iş kıyafetlerimi giyerdim.

Yol çok hızlıydı. Otoparkın sonunda bir sokak lambasının altına park ettim. Fazladan birkaç adım, çıkış yapmadan önce sepetime atmayı ihmal etmeyeceğim çikolatayı telafi edecekti.

Dükkâna koştum, süt ve kahve aldım ve tatlı kahvaltıda yiyeceğim jumbo muffin'e sakladım. Arabama doğru yürürken gözlerimi kısmıştım.

Lastiğim mi patlamıştı?

Yaklaştıkça daha da emin . Evet. Düzdü. Bir pompaya götürüp doldurabilir ve eve dönebilirdim, ama sonra gece boyunca havası inerdi. Randall, araba bütün gece soğukta durduktan sonra yedek lastiği takmakta ısrar ederdi.

Telefonumu çıkardım ve durdum. Kimi arayacaktım? Aiden'ı mı?

Beni Indianapolis'e uçurup geri getirmişti. Beni kurtarmaya devam etmesi adil miydi?

Annem ve Randall mı?

Hayır, iş haftasının ortasında akşamlarını bölmek istemedim. Jason mı?

O da rafineride ve hangi vardiyada olduğunu asla bilemezdim. Sophie lastik değiştirmeyi bilirdi ama o da hastanede vardiyalı çalışırdı.

Ben olsam kendim yapardım.

Randall kardeşlerimin ve benim temel şeyleri nasıl yapacağımızı bildiğimizden emin olmuştu. Ama üç kez sökülüp bir tekerleğin lastiğini değiştirmek daha kolaydı. Darbeli anahtarla sıkıldıktan sonra bijon somunlarını sökmek daha zor olmalıydı.

Eşyalarımı yolcu koltuğuna attım ve el kitabını çıkardım. Arka koltuğumun altında lastik değiştirme kitini bulmayı başardım. Metal

Kriko ince eldivenlerimi ısıtıyordu. Henüz lastiğe ulaşamamıştım ve parmaklarım uyuşmaya başlamıştı.

Çömeldim, bijon anahtarını yerleştirdim ve gerinirken nefesim etrafımda şişti.

Hiçbir şey kımıldamadı.

Doğru yoldan mı gidiyordum? Sağa-sağa, sola-gevşek.

Tekrar denedim ve durup parmaklarımı esnetmek zorunda kaldım.

Anahtarı başka bir bijon somununun üzerine yerleştirdim. Aynı etki.

Kahretsin.

Tek yapmam gereken yedek takmaktı ve arabayı yarın getirebilirdim.

Öğlene kadar çalışmadım.

Her bir somunu denedim ve hiçbiri beni iyimser yapmadı. Aletleri bıraktım ve etrafa bakındım. Daire, mağazanın karşı tarafındaydı. Çabalarım arabam tarafından engellenmişti ve kimse bana aldırış etmiyordu.

Arabaya bindim, çalıştırdım ve telefonumu çıkardım. Uyuşmuş parmaklarımla Aiden'ı aradım.

İlk cevap verdi, derin sesi beni havalandırma deliklerinden pompalanan ısıdan daha fazla ısıttı. "Kate."

"Lastiğim patladı ve çıkaramıyorum."

"Neredesin?"

Marketi saydım ve "Rahatsız ettiğim için özür dilerim" diye bitirdim.

"Sorun değil. Hemen geliyorum." Telefonu kapattı.

Kamyonentinin farları üzerimde parlayana kadar sürücü koltuğunda bekledim. Düz olan tarafa park etti ve ben dışarı çıkarken o da dışarı atladı.

Tanrım, iyi görünüyordu. Kış mevsimiydi ama paltosu muhtemelen arka koltuğun üzerindeydi. Takım elbise ceketini silkti ve ağzım kurudu. Kalaylı gömleği otoparkın ışığı altında parlıyordu. Kravatını gevşetti ve tamamen yırtıp ceketıyla birlikte arka koltuğa fırlattı. Kaslarının bükülmesinin karanlıkta görünmesi mümkün olmamalıydı.

Ellerini siyah bir çift eldivenin içine sokarken lastiği inceledi, karanlık bakışları dışarıda bıraktığım aletleri taradı. "Taşınabilir hava kompresörünü denedin mi?"

Dudağımın içini ısırđım. "Hayır, özür dilerim. Tamamen unutmuşum." Çıkmaya başladıktan sonra bana bir tane vermişti ve hiç kullanmak zorunda kalmamıştım. Bagajımdaki kışlık çantanın içinde saklıydı.

Bakışları yukarı fırladı. "Üzgün olmana gerek yok. Pikapta beklemek ister misin?"

Onun gibi kokan pikap mı? Temiz sabun kokusu üzerine badem ve anason? Basit ve sade, tıpkı onun gibi olduğunu düşünmüştüm. Bir otel odasında geçirdiğim üç gece hormonlarım için cehennem gibiydi. Arabam yeterince sıcaktı. "Yardım edebilirim."

Ağzının köşesi kalktı. Çoğu kişi bunun onun gülümsemesi olduğunu fark etmezdi. "Tabii. Bagajı açayım mı?"

Dedim ve o da portatif hava kompresörünü çıkardı. Bir ucunu arabaya taktı ve nozulu takmak için etrafına uzandı.

Küçük motorun ritmik sesi park yerini dolduruyordu ama saat geç olmuştu ve etrafta fazla insan yoktu. Hiçbiri bize doğru bir bakış atmaktan daha fazla zahmet etmedi. Tek gördükleri sıkıntı ve güçlü atına binmiş ateşli bir şövalye. "İşte miydin?" diye sordum.

"Başka bir yerde olmak için bir neden yok," dedi basitçe.

Yorumunun neden olduğu acıyı başka yöne çekmek için alt dudağımı çiğnedim. Bunu onu nasıl terk ettiğimle ilgili bir iğneleme olarak söylememişti ama yine de birlikteyken onu işten uzaklaştırmak için yeterli olmamıştım.

Birkaç dakika daha hala patlak olan lastiğe bakarak geçti.

"Hava tutacağını sanmıyorum," dedi. "Yedek lastiği takacağım."

Çömeldi ve başka tarafa bakamadım. Gömleği omuzlarını sıkıca sarıyordu. Siyah kemeri onu sıkıca tutuyor ve dar üzerine bir sınır ekliyordu. Kompresörü kenara koyarken güçlü kalçaları kıvrılıp dönüyordu.

ve bijonları teker teker söktü. Her bir somunu gevşetmeden önce çıkardığı küçük homurtu, aynısını yapamadığım için kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı.

Çenesindeki hafif kırısklık ona içimdeki ahlaksızın arzuladığı tehlikeli bir görünüm veriyordu. İsteddiği kadar takım elbise giyebilirdi ama bu onun toprakta, sığırların ve kardeşlerinin peşinde büyüdüğü gerçeğini değiştirmiyordu. O pürüzleri cilalamıştı ve ben onları tekrar kazımak istiyordum.

Birkaç dakika içinde yedek lastiği taktı ve ben yardım edemeden ortalığı temizledi. Aletleri arka koltuğun altına sıkıştırmak için arabanın içine eğilirken bakmaya devam ettim. Ne göt ama.

Daireyi kaldırmak için eğildiğinde bir adım öne çıktım. "Bunu yapabilirim. Kirleneceksin. Daha da kirlenirsin."

Yere baktı ve omuz silkti. "Sadece bir takım elbise."

Bu benim aylık maaşımdan daha pahalı.

Lastiği kaldırdı ve tek eliyle bagaja kadar taşıyıp içine attı. Eldivenlerinin tozunu aldıktan sonra yanıma geldi. "Bunu nereye götüreceksin?"

"Uh..." Bunu düşünmek için çok zamanım vardı ama son birkaç dakikamı kocamı süzerek .

"Seni takip edip eve bırakabilirim."

"Elbette. Sanırım Central Avenue'daki şu yere gideceğim."

Aiden başını bir kez salladı. "Sabah onları ararım."

"Ben yapmalıyım." Ellerimi kaldırdım. Haftaya, Aiden'la geçirdiğim bir hafta sonundan sonra yeniden gözleri parlayan saf kıza dönerek başlamıştım. Ama seks yapmamış olmamız dışında hiçbir şey değişmemişti.

Bu gece söylediği ilk şeylerden biri, onu ofisten uzaklaştırmak için yeterli olmadığını.

Gözlerinde acı parladı ve o yumuşak dudakları bir çizgi halinde kıvrıldı. "Senin için ne uygunsu."

Bunların hiçbiri benim için işe yaramadı. Çullanıp beni kurtarmıştı ama aynı zamanda beni mahvetmişti de.

Aiden

KATE beni ofisteki en verimsiz gecelerden birinden kurtarmıştı. Onun araması beni içinde bulunduğum yüzüncü trans halinden çıkardı.

otoparkına çekti. O koşarak çantasını ve bir poşet alışveriş malzemesini alırken ben arabanın arkasında rölantideydim. Çırpındı kamyonetimin içinde, koşu bordasını ve oh-bok kolunu kullanarak kendini içeri çekti.

"Bir şeyler ister misin?" Kapıyı kapatır kapatmaz sordum.

Bana göz kırptı, geniş ela gözleri zihninden geçen milyonlarca düşünceyle dönüyordu. Onunla çıkmaya başladığımda, oyunumu geliştirmem gerektiğini fark ettim. Sarhoş edici derecede zekiydi. Yapabilirdim

King Oil ya da çiftlikle ilgili olması fark etmezdi.

Bakışlarında pişmanlık vardı. "Ben zaten yedim."

"Yine de bana katılmak ister misin?" *Lütfen evet de.* Hattın diğer ucunda onun sesini duyduğumdan beri, onun yanından başka bir yerde olmak istemiyordum.

"Nereye gidiyorsun?"

"Şu sevdiğimiz Tayland restoranına ne dersin?"

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Ne kadar tok olursam olayım böreklerine karşı koyamadığım yer mi?"

Ve bir tanesini ısırduğında çıkardığı iniltinin peşindeydim. "Evet."

"Pekala. Anneme haber veririm. Onun için süt alıyordum."

"Randall sabah kahvesini aldığı sürece."

Bakışları benimkilere kayd. "Evet. Hatırlıyor musun?"

"Evet." Sormasına gerek yoktu. Ailesi onun için önemliydi ve ayrıntılara, hayatının paylaştığı ve konuştuğu kısımlarına dikkat etmiştim.

hakkında. Bilgi birikimimi yeterince kullanmamıştım ve şimdi bunu anlıyordum. Lastikçiden uzaklaştım. "Sharon ve Randall nasıl?"

"Emeklilik için gün sayıyorum." Ve umduğum gibi Kapılar açıldı ve konuşmasının ritmine kendimi kaptırdım. "Randall üç yıl içinde emekli olacak. Bunu özlemeyecek, ama eğer bir iş bulamazsa Hobi olarak, bütün gün üst oturmak zorunda kalırsa annemi çıldırtacak. Ama daha fazla koçluk yapamayacak. Bence onun güreş kulübündeki günleri sayılı. Ayrılırsa onları hayal kırıklığına uğratacakmış gibi hissediyor. Koçluk yapmayı seviyor ama bu onu çok yoruyor. Bugünlerde çocukların mahallede çılgınca koşmadıkları için daha enerjik olduklarını söylüyor. Eve döndüğünde çok yorgun oluyor. Bir de annem var. Emekliliğinden bir ay önce masasını nasıl toplayacağından bahsediyor. Ama bütün o konuşmaları duymadan çalışanlarıyla ilgili güncellemeler. Vekil büyükanne gibi."

Devam etmedi ve ben de ona baktım. Sokak lambaları yüzünde titreşiyordu ve dolgun alt dudağını dişlerinin arasına çekmişti. Makyaj yapmamıştı ve giydiği eşofman altı sık giydiği bir şey değildi. Onların içinde çok tatlıydı. Ceketini yeterince yukarı kalktığında, yuvarlak poposunu bir anlığına .

Genelde böyle aniden durduğunda sessiz kalırdım ve o devam ederdi. Bu gece öyle olmadı.

"Sonra ne olacak?"

"Yok bir şey. Sadece daha fazla saçmalık."

"Benim için fark etmez." Kate'in sesi, yıllardır ortaya çıkan stres baş ağrıları için alabileceğim reçetesiz ilaçlardan daha iyi geliyordu. King Oil'de çalışmaya başlayana kadar hiç olmamıştı. İşleri batırdıktan ve hataların tekrarlanmasını önlemek için daha fazla iş üstlendikten sonra daha da kötüleştiler.

"Buradayız."

Lanet olsun. Park ettim ve dışarı çıktım. Dışarı kaydı ve içeri girdi.

Bir kabine yerleştikten sonra telefonumu masanın üzerine koydum. Ekran yanıp sönmeye başladı. Bildirimlerle doluydu. Babam tüm zilleri, çanları ve titreşimli uyarıları kapatmam konusunda ısrar etmişti. Sonra da buna uyduğumdan emin olmak için tüm cihazlarımı kontrol etmişti.

O kadar acil bir şey yok, Aiden. Biz petrol , ambulans işinde değil.

Bu seslerin tek bir tanesini bile kaçırmadığımı itiraf etmekten nefret ediyordum. Ancak görsel bildirimleri sakladım ve ekranı her gördüğümde omuzlarıma bir korku çöktü. E-postalar. En az dört uygulamadaki mesajlar. Cevapsız aramalar.

Servis görevlisi gelip menüleri ve suyu bıraktı. Ne Kate ne de ben onlara baktık.

"İşler nasıl?" diye sordum. Başka bir bildirim ekranımı aydınlattı ve iniltimi bastırdım. Özel bir danışmanlık şirketinden gelen ve yarına kadar bitirmem gereken bir anket vardı. Bir CFO'nun bakış açısından şirketin geleceğinin odak noktasının ne olduğuyla ilgili bir şeydi.

Bu CFO karısıyla sakın bir yemek yemek istemiş.

Kate'in bakışları telefonuma kaydı ve işle ilgilenip ilgilenmeyeceğimi görmek ister gibi bir süre bekledi. Ben , "İşler iyi." dedi.

Bilerek mi detay vermiyordu? İşini seviyordu.

Okumadığı menünün kenarıyla oynuyordu. Giydiği koyu mor gömlek göğüslerinin üzerinde kalıp gibi duruyordu.

bakışlarımı yukarı çekmek için çok çaba harcadım. Kışlık şapkasının tepesindeki top, başının her hareketinde sallanıyordu. Şapkasını çıkarmamıştı.

" değil misin?"

"Hmm?" Şapkasını dürttü. "Hayır. Şey, evet, ama daha önce duş aldım. Hızlı bir süt koşusu için kimseyi göreceğimi sanmıyordum."

"İyi görünüyorsun, çıkar şunu."

"Hayır, teşekkürler. Şapkalı kafam suç teşkil eder." "Kate, seni daha kötü gördüm."

Başını eğdi, gözleri ciddiydi. "Öyle mi?" Ne demek istediğini soramadan kabinden dışarı kaydı. "Hemen döneceğim." Tuvaletlere doğru yöneldi.

Ne demek istedi? Onu sabahları görürdüm. Çoğu sabah. Bazı sabahlar. Egzersiz yapmak ve ofise gitmek için ondan daha erken kalkardım. Hafta sonları o... Ben sık sık ofisteydim. Ama onu çamur ve inek gübresine bulanmış botlarla ve yüzü kir içinde görmüştüm. Gerçi ben kardeşlerimle takılırken o önce banyoya koşardı.

Kaşlarımı çattım ve telefonumu elime aldım. Bu anketi çabucak bitirebilirdim.

Kate karşıma geçtiğinde ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum.

"Sadece bir dakika sürecek," dedim.

Servis elemanı geldi. Kate böreğini sipariş etti ve dikkatlerinin üzerimde olduğunu hissettim.

"Sakıncası var mı?" Kate'e sordum.

Pad thai siparişimi verdi. Ankette başka bir sayfa açıldı. Lanet olsun. Kendime bir gece ayıramaz mıyım?

Erimem için bir hafta izin almamış olsaydım bu geceyi atlatabilirdim. Kate telefonunu çıkardı ve ekrana dokundu. Konuşmasını diledim. Çoklu görev yapabilirdim ama döndüğünden beri bana hiçbir şey söylememişti.

Şapkasını çıkarmış ve saçlarını parmaklarıyla taramıştı. Şapkanın bastırıldığı kısım hâlâ düzdü ve ona seksi, buruşuk bir görünüm veriyordu. Tekrar görmeyi arzuladığım, yataktan yeni kalkmış bir görünüm. Telefonu ortaladım, böylece görüş alanımdaki diğer her şeyi özetledi. Onun yanında oturmak bile zihnimdeki telaşı yatıştırıyordu. Kate fırtınamın içindeki sakindi. O olmadan sadece kendimi toparlıyormuş gibi yapıyordum.

Yemeğim soğumuştur, ama şu lanet anket... Petrol araştırması yapmışlardı. Kuzey ABD ve Kanada'daki tüm şirketler. Tek CFO ben olsaydım

yanıt vermezse, King Oil'in gelecekteki konsantrasyonları ciddiye aldığı konusunda iyi görünmeyecekti. Yatırımcılara gönderilen raporda adımızın geçtiğini görebiliyordum. Ama sorular kısa bir yanıtta çok bir deneme yazısı gerektiriyordu ve Kate neredeyse yemeğini bitirmek üzereydi.

Özür dilemek zorundaydım. "Ben gerçekten-"

"Oh, bu benim arabam." Tabagının yanındaki masaya bir yirmilik koydu.

Anket unutuldu ve özür dilemem dilimde dondu kaldı. "Ne yolculuğu?"

Neden o ödüyordu?

"Meşgulsün." Dışarı çıktı ve kışlık montunu aldı.

Ben daha ayağa kalkmadan ve el değmemiş yemeğimi arkamda bırakmadan kapıya doğru gidiyordu.

"Kate."

Kapıdan çıkmıştı.

Yirmi dolar yemeğimizi ve bahşışı karşılamaya yetmiyordu ama onu kalmaya ikna ettikten sonra hemen ödeyecektim. "Kate. Gitme."

Elini kapıya dayayarak durakladı. "Aiden." Adım yorgun bir öfkeyle çıkmıştı. Sanki benim yüzümden fiziksel olarak bitkin düşmüş gibiydi. "Bir neden bulmalısın."

Omuzlarımı kaldırdım ve başımı salladım. Ne için bir sebep? Ama gözlerindeki yenilgi dilimin tutulmasına neden oldu. Her şeyi berbat etmişim ve nasıl olduğunu bilmiyordum.

Kapıyı açtı ve şoförden bir dakika beklemesini istedi, sonra bana döndü. Rüzgâr saçlarını karıştırdı. Ellerim onun ipeksi saç tellerine gömülmek için kaşınıyordu.

Şapkasını kafasına geçirdi. "Güven ve işin arasında, bizim hakkımızda ne düşüneceğimi bilmiyorum. Daha fazla zaman istedin, ama ne için?"

Çenesini restorana doğru kaldırdı. "Böylece seni izleyebilirim

Önümüzdeki elli yıl boyunca telefon mu? Yani baban gibi kalp krizi geçirecek kadar çok çalışabilir misin? Bu gece, bir şey yapmamak için hiçbir nedenin olmadığını söyledin.

çalışıyorum." Yaklaştı ve yüzümü avuçladı, soğuk havaya rağmen elleri sıcaktı. "Sebebinin bulmalısın."

Beni serbest bıraktı ve mesafe koydu. "Marketleri alabilmem için kamyonetin kilidini açabilir misin?"

Cevap vermedim ama pikaba gidip onun için onları aldım. Çantayı ona uzatırken parmaklarıma dokunmamayı başardım.

"Herkes bana bağlı. Şirketteki *herkes* bana bağlı." Çenemi kapalı tutmalıydım. O benim önceliğim olmalıydı ve az önce herkes için çok çalıştığımı itiraf etmiştim.

"Senden istedikleri şeyin seni hiç görmemek olduğunu mu düşünüyorsun?" "Onlara en iyi bu şekilde hizmet edebilirim."

"Peki ya sen Aiden? Ne istiyorsun?" Cevap kolay geldi.

"Seni."

Hüzün gözlerini gece gökyüzünden daha fazla kararttı. "Bunu göstermek için tuhaf bir yöntemin var. İyi geceler, Aiden."

Ve o gitmişti. İçeri girip yemek için daha fazla para bırakmam gerekti. Başlangıç yemeğimi al. Aç değildim.

Bir kez olsun duygularıma karşı dürüst davranmışım ve bu hiçbir işe yaramamıştı.

Çok az çok geç.

Ondan daha fazla zaman istedim ve bana verdiği zamanı boşa harcadım, tıpkı son dört yıldır yaptığım gibi.

BÖLÜM 11

K yedi

Büyük pencerelerden ışık süzülüyordu. Tavan kemerliydi ve normal yükseklikteki tavanlarda boğulacak olan alana bir açıklık kazandırıyordu. Dairenin açık kat planı da aynı şeyi yaptı. A Geniş ada ve geniş tezgah alanı davetkârdı ve iki yatak odasının her biri büyük ve kare şeklindeydi.

Bir an için yaşam alanında yalnızdım. Gözlerimi kapattım. Devasa pencerelerin dışında trafik vızıldıyordu. Çarpılan kapıların boğuk yankıları duvarlarda yankılanıyordu. Sesler koridordan aşağı taşınyordu.

Ne kadar güzel olursa olsun, yine de bir apartman dairesiydi. Yüksek lisansımı yaptıktan ve kütüphanede işe girdikten sonra çok daha büyüktü. Ama yine de bir apartman dairesiydi.

Site yöneticisi, çocuğum olmadığını öğrendiğinde lüks bir ofis olacağına yemin ettiği en uzak yatak odasından çıktı. Başka bir ofis. Yaşasın. Uzaklaştı ve bir görüşmesi yaptı. Gerçekliğin içime işlemesine ve iyi ruh halimi bozmasına izin verdim.

"Bunun için üzgünüm," dedi utangaç bir ifadeyle. Kurt iyi bir adamdı. Hiç ürkütücü bir his vermemişti. Ve de çocukluğumdan beri onları izliyordum.

Ön kapıya erişimi olan tek kişi olmayacağım bir yer arayan bekar bir kadını.

"Sorun değil. Güzelmiş."

Çoraplı ayakları yüksek kaliteli halıya batarak odanın içinde ilerledi. "Üçüncü kattaki birimler gerçekten en iyisi. Başka bir birimle karşılaşmadan etrafımızdaki alanı daha iyi kullanabiliyoruz."

Kabul ettim. Ama etrafımda hâlâ üç birim daha vardı. Biri , biri koridorun karşısında ve biri de altımda ağır bas müzik çalıyordu.

Evimi özledim.

Kurt gürültüden habersizdi. Bir apartman dairesi için önemsizdi. Aiden'la tanıştığımda yaşadığım yer, içki içebilecek yaştaki herkes için parti merkeziydi. Komşularım iyi insanlardı, ama sabahları alarmım çalana kadar birlikte olmayı ve içmeyi seviyorlardı.

Kurt, bir pano ile birlikte taşıdığı bir dosyayı karıştırdı. "Başvuru Bugünlerde tüm işlemler internet üzerinden yapılıyor ama ben eski ." Yüzünde cana yakın bir gülümseme belirdi. "Tüm ince yazıları okuyabilmeniz için başvurunun çıktısını aldım."

Ve böylece bu dairenin maaşının yarısına müsait olduğunu unutmamı engelleyecek bir tomar kâğıt ortalıkta dolaşıyordu. Kurt iyiydi, ama hala bir çeşit satıcıydı.

Yine de güzel bir yerdi. Binanın asansörü vardı ve katılmayı düşündüğüm spor salonuna yakındı, ancak henüz günlük kart satın almaktan fazlasını yapmaya kendimi ikna edemedim.

Aptalca bir iyimserlik ya da aşağılık bir inkâr. Karar veremedim.

Birbirine zımbalanmış üç sayfalık bir belge çıkardı. "Referans istiyoruz."

İnlememi tuttum. Ne yapacaktım, Aiden'ın ona iyi bir ev arkadaşı olduğumu söylemesini mi sağlayacaktım? Market faturalarının yarısını benim ödediğimi mi? Paniği bastırdım. Bir apartman dairesinde yaşamayalı o kadar da uzun zaman olmamıştı.

"Başvuru formunun çıktısını almamın bir başka nedeni de bu," diye devam etti. "Bir süredir aynı yerde yaşıyorsak, parmaklarımızın ucunda olmayan pek çok bilgi var."

Zeki Kurt. Aradığımda ona kızlık soyadımı vermiştim. Yasal belgeleri imzalayana kadar farklı bir şey yapmam için bir neden yoktu. Ama yeni yerlere bakma konusundaki korkum bir deniz feneri gibi parlamış olmalıydı. Buna bir de güzel daire için duyduğum heyecansızlık eklenince durumumu anlamıştı. Evrakları ondan aldım.

Ellerini önünde kavuşturdu. "Sorunuz var mı? Başka bir birim görmek misiniz?"

"Hayır, bunu düşüneceğim."

Şakaklarını ovuşturdu, sahip olduğu birçok sinirsel tikten biriydi bu. "Bunlar açık olduklarında hızlı hareket etme eğilimindedirler."

Nazik ve endişeli bir adam. Hâlâ bir satıcı. "Anlıyorum."

İşıldayarak elini uzattı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan.

McDonough."

"Teşekkür ederim Kurt." Bana Kate demesini söylemiştim. Çünkü kızlık soyadımı duymak bana ona gerçek adımı veremeyecek kadar korkak olduğumu hatırlatıyordu.

Kurt'le yollarımızı ayırdık, devasa apartmandan omuzlarımdaki rahatlama eriyordu. Elimdeki kâğıtları arka koltuğa atarak sürücü koltuğunun arkasına geçtim ve uzun bir nefes aldım.

Bu, evimden ayrıldığımdan beri baktığım ilk daireydi ve bu deneyimden nefret etmiştim.

Aiden benden zaman istemişti ama onun sığırlarından pek de farklı değildik: oluklardan geçiyor ve diğer taraftan tamamen aynı görünen bir ağıldan çıkıyorduk. Ama Aiden ve ben bu ağıldan geçmiyorduk bile. artık hareketleri. Onu Tayland'da bıraktığımdan beri beni aramamıştı.

Telefonum aldı. Aiden dışında kimse beni aramamıştı ama telefona baktığımda *babam* yazıyordu.

"Hey, Katie-ay!." Lakabım boşanmadan sağ çıkmıştı. Kardeşlerim babamızla ilgili pek çok şeyden uzak dururlardı ama Katie-ay! lakabım değişmemişti. "Yarın sabah geç saatlerde geliyorum. Müsait misin?"

Babamın ziyaretleri normalde acı-tatlı olurdu. Beni aradığı için mutlu olurum, sonra suçluluk hissederdim. Sadece işi için şehre geldiğinde beni aradığı için biraz kızgınlık. Bugün daha büyük bir acı bekliyordum ama gelmedi. Yarın beni annem ve Randall'ın yolundan nasıl uzak duracağını düşüneceğim bir günden kurtaracaktı. Yorgun olmadıkları zamanlarda birlikte fazla vakit geirmiyorlardı. Uğraşacakları hüzünlü bir kıza ihtiyaçları yoktu.

"Tabii. Bana ne zaman ve nerede olacağını söyle."

"Bu gece durduğumda daha iyi anlayacağım. Sana mesaj atarım. Seni seviyorum, Katie-ay!."

Telefonu kapattım, dudaklarımda bir gülmsemi belirdi. Saniyeler sonra soldu. Babamın sadece şehirden geçerken araması, hayatımda incitici öncelikleri olan başka bir adam olması konusunda kendimi kötü hissedebilirdim. Ama bu sefer konu kardeşlerimdi. Babam onları hiç aramazdı. Jason ve Matt'e Noel kartı gönderir, çocuklar için de biraz para eklerdi. Onların öfkesiyle yüzleşmek ve davranışlarının hesabını vermek için harcadığı çaba, onu iki yönlü iletişimden uzak tutuyordu. Bu tür davranışların kardeşlerime ne yaptığını görmüştüm. Çocukken nasıl davrandıklarını. Yetişkin olduklarında hala taşıdıkları öfkeyi.

Etkilerini bir çocuğun ve bir yetişkinin bakış açısından görmüştüm. şimdiye kadar bunu gözlemledim ve bilinçsiz bir düzeyde kabul ettim.

Düğünden nce, Aiden ve ben ocuk sahibi olmayı konuşmuştuk. Bir aile istiyordum. Otuz yaşıma yaklaşıyordum, evleniyordum ve zamanımın geldiğini hissediyordum. Benden bir süre beklememi istemişti. İş ve diğer şeyler.

Beklemiştim. Daha bilinçsiz bir kabullenme. Çocuğumuz olmayacaktı. Asla çocuğumuz olmayacaktı.

İş falan.

Çocuklarımın da kardeşlerim gibi istemiyordum. Aiden'la kalırsam fikrini değiştirir miydi? Değiştirmezse, o zaman ne olacaktı?

KAFE'NİN DARBESİ ve bir metre yüksekliğindeki resimli pencerelerin dışındaki sürekli araç ve kamyon akışı, babama hayatımın son ayını anlatmamı kolaylaştırdı.

"Bunu duyduğuma gerçekten üzüldüm evlat." Babam katran karası kahvesinden uzun bir yudum aldı ve fincanın yarısı votkayla doluymuş gibi dişlerini geri çekti. Annemle ayrıldıktan kısa bir süre sonra içkiyi bırakmıştı ve onun yanında hiçbir kahve güvenli değildi. Damardan vermenin bir yolunu bulsalar, ilk sıraya o geçerdi.

" oldu." Hikayemi ona anlatmanın iyi yanı, hiçbir zaman aşırı duygusallaşmamasıydı. Eğer sempati ve acıma duygularını bana sarılsaydı, ona anlatırken ağlamazdım.

Gülümsemesi küçüktü, gözlerinin etrafında son gördüğümde olmayan ekstra çizgiler kırışıyordu, şakaklarındaki ek gri ve başının üstündeki kum sarısı saçlarının genişleyen ince yamasıyla birlikte. "Tıpkı annen gibi." Ona sorgulayan bir bakış attım ve o da detaylandırdı.

"Kimsenin saçmalıklarına katlanmayacaksın."

Bunun doğru olmasını dilerdim ama yine de içimde bir gurur vardı. Bu yüzden mi babamı hayatımdan tamamen çıkaramıyordum? Onun sevgi kırıntıları bana kendimi özel hissettiriyordu. Babam gibi bir adamla evlenmek istememişim. Ama bana aynı şeyleri hissettiren biriyle evlenmişim. Hayatını ve içindeki her şeyi ilk sıraya koyan bir adam, ama bu odağı bana çevirdiğinde? Bağlılık yapıyordu.

Yemeklerimiz geldi ve babam omletine ve patates kızartmasına yumuldu. Ben de çatalımı büyük boy çikolatalı kekime batırdım. Aslında kılık değiştirmiş bir parça kek olan bu tür kahvaltılardan uzak durmuştum ama Aiden'dan ayrıldığımdan beri haftada en az bir kez yiyordum. Belki iki. Ya da üç.

Babam bitirmeden ben bitirdim ve telefonumu çıkardım. "Çocukların güreş maçlarından kaydettim. Görmek ister misin?"

"Acele nefret ediyorum." Babam tabağını itti ve cüzdanından birkaç yirmilik çıkardı. "Ama bu gece Bismarck'ta olmalıyım. Onları bana gönder ve çocuklara bir dahaki sefere onları yakalayacağımı söyle?"

Kardeşlerime hiç böyle bir şey söylemedim ve videoları izleyip izlemediğini merak etmezdim. Güreş Randall'ın işiydi ve babam muhtemelen kendi içinde biraz kin besliyordu. "Tabii. Kalıp diyet kolamı bitirebilirim."

Babamla kısa bir ziyaret daha. Hep daha fazlasını umdum. Evliliğimde gibi. Dört yıl boyunca. Kocamın benzer ihmallerini kabul etmemin nedeni babam mıydı?

"Annene ve Randall'a selam söyle." Babam beni öpmek için eğildi ve ucuz vanilyalı oda spreyinin kokusu üzerime . Kamyon durakları ve vanilya ağaçlı oda spreyleri bana hep babamı hatırlatırdı. Ve ondan bana kalan tek şeyin bu olmasından korkuyordum.

Kapıdan aceleyle çıktı ve otoparkın en ucuna park ettiği, bu gece teslim edeceği yatakları yüklediği kamyonuna doğru ilerledi. Bu son dakika yemeklerinden kaç tanesine daha katlanacaktım? Daha kaç tanesine katlanmak *istiyordum*?

Bardağım yeniden dolduruldu ve pencereden herkesin gelip gidişini izledim. Günümde başka ne yapabilirdim ki? Cumartesi ve Pazar günleri çalışmayı özlememe neden olan hafta sonlarıydı bunlar. Kütüphanede o kadar uzun süredir çalışıyordum ki, birisinin vardiyasını almadığım sürece her altı haftada bir hafta sonu çalışıyordum. Çalışırdım ama kimse bu dönemde izin almıyordu.

Kış. Çocukların güreş turnuvası yoktu ve benim de ev aramaktan başka yapacak bir şeyim yoktu.

Pipetle bardağımdaki buzlu hareket , beynimde yapılacak işleri arıyordum. En bariz olanı kendime ait bir ev bulmaktı ama ne zaman ev aramak aklıma gelse midem sıkışıyor ve boğazım düğümleniyordu.

"Katie?"

Tanıdık bir sesle başımı kaldırdım. Bakışlarım benim yaşlarımda bir adama takıldı. Üniversite yıllarımızdan beri yüzü yuvarlaklaşmıştı ama mavi gözleri

her zamanki gibi kibardı ve sırtışı bana yönelikti. "Gabriel?"

Güldü ve kollarını uzattı. "Uzun zaman oldu, değil mi?"

Ayağa kalktım ve kollarımı ona doladım. Üniversite aşkım. Bundan daha fazlası olabilirdik ama aşamasını geçip delicesine aşık olmamıştık.

Öyle olsaydı nasıl olurdu? Aynı şehirde iş bulabilir miydik? Şimdiye kadar iki çocuğum ve kendi güreşim olur muydu?

Hazırlanmanız gereken turnuvalar?

Özlem kalbimi sızlattı. Etrafta koşuşturan iki çocuk hayal ettiğimde, Aiden arka plandaydı. Bu yüzden Aiden'la çocuk sahibi olmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmeyi bırakmıştım.

Gabriel beni bıraktı, hâlâ sırtıyordu. "Dünya küçük, ha?"

"Kasabada ne yapıyorsun?" Babamın oturduğu yeri işaret ettim. "."

Gabriel meraklı bakışlarla etrafına bakındı. Söze dökülmemiş sorusunu .

"Öğle yemeği için babamla buluştum ama gitmesi gerekti."

Karşımdaki koltuğa kaydı. "Baban nasıl? Sen nasılsın?" Kıkırdadı. "Önce ilk soru. Şehirde bir konferansım vardı. Bu gece Helena'ya dönüyorum. Burada mı yaşıyorsun? Evlendiğini duydum." Gözleri alyansımın takılı olması gereken elime kaydı.

Gülümsemem, onu yakalamadan önce ölmeye başladı. "Evet, kütüphanede çalışıyorum. Babamın durumu iyi. Kafein alıyor ve uzun yolculuklarında sesli kitapları çiğniyor."

"Bu harika Katie." Başını salladı ve gözleri bir kez daha çıplak alyans parmağıma . Çok belli olmasa kolumu karnıma kıvrıp saklayacaktım. "Dedikodular doğru muydu? Aiden King'le mi evlendin?"

"Evet." Elimi oynattım. Yalan mı söyledim? Yalan değildi. Hâlâ evliydim. Teknik olarak. "Yüzüğü takmıyorum. Bu..." Gabriel'le konuşmak her zaman kolay olmuştu. O da benim gibi hevesli bir gevezeydi ama aynı zamanda sohbeta aktif olarak katılırdı. Ve dinlerdi. "Bu beni utandırdı."

"Ah. Petrol Kralı sana bir taş almış."

"Bir kaya."

Kıkırdadı. "Piyasadan çekildiğini duyduğumda hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim ama senin adına sevindim. Senden sonra bir kez evlenmeye çok yaklaştım ama yine işimi seçtim."

"İşinizi sevmekte yanlış bir şey yok." *Tabii bunu sevdiklerinizden uzak durmak için kullanmıyorsanız.*

Garson kız durdu ve belindeki çantadan bir kalem çıkardı. "Size bir şey ikram edebilir miyim?"

Gabriel kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Yakında gitmek zorunda mısınız?"

Başımı salladım. Gabriel'le konuşmak günüm mükemmel bir dikkat dağıtıcı olacaktı. Bir kase acı biber ve salata sipariş etti. Diyet kolam dolduruldu.

"Yani, ikinizin çocuğu var mı?" Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kusura bakmayın.

Küçük kasaba meraklısı. Tanıdığım biriyle konuşurken kendimi kaptırıyorum."

bir kızgınlık yayıldı. Otuzlu yaşlarımda evli bir kadındım; bu alışılmadık bir soru değildi. Soran insanların çoğu tanıdık bir sohbet konusu arıyor ve daha önce sordukları sorulara sarılıyorlardı.

Etraflarındaki yetişkinlerin hayatları boyunca sorduklarını duymuşlardır. Bunu kişisel olarak algılamadım ama mümkün olduğunca bu konudan kaçındım. Dün kendime sorduğum sorunun hemen ardından gelmesi berbattı. "Çocuk yok. Senin?"

Başını iki yana salladı. "Belki bir gün. Bunu henüz göz ardı etmedim."

Yemeği boyunca sohbet ettik ve içkimi üç kez daha tazeledik. Ailem ve işim hakkında sorular sordu. Bisa. Mezun olduğumdan beri yaptığım gezileri. Üniversite anılarımıza güldük. Gabriel bir arkadaştan fazlası değildi, birlikte bir geçmişimiz vardı ama beni tanıma şekli rahattı. Güven vericiydi. Konuşmamız bir ileri bir geri şeklindeydi ve telefonuna bakmıyordu.

Aiden ve ben bu noktaya gelebilir miydik? Gabriel ve ben sonra bile böyleydik. Aiden onu terk ettiğimden beri bir kez bile aramadı.

Evliliğimizin ayakta kalma ihtimali her zamankinden daha zayıf görünüyordu.

Aiden

Xander'ın yeni evine giderken pencerenin önünden rüzgârlı bir kır geçiyordu.

Kırılğan kahverengi otlar karların arasından çıkmıştı. Yeşil dikenli çalılar ve ponderosa ağaçları tepeleri süslüyordu. Çiftlik arazisini yoldan ayıran çit hatları, bölümler ve mahalleler arasında temiz çizgiler halinde uzanıyordu.

Xander ve Savvy'nin evinin garaj yoluna çıkan uzun yoldan aşağı döndüm. Kardeşim ve eşinin milyoner olduğu düşünüldüğünde, çoğu insan evlerinin gösterişli olduğunu, sadece doğru görünüm için kaynakları varsayardı. Ama onların evi de diğer yeni evlerden farklı değildi.

Billings civarında inşa ediyor. Savvy, iki katlı prefabrik, geri dönüştürülmüş-

Yerel kaya aksanlarıyla kiremit kırmızısı elik cepheli ev - o ve Xander arazilerini dolaşmış, topraktan kendi kayalarını kazmışlardı.

İç mekânın büyük bölümü tamamlanmıştı ve iki dünya gezgini kışı evlerinde geçirmek Xander, Savvy danışmanlık işini yürütürken kendisine de yapacak bir şeyler vermek için bodrumun büyük bölümünü tamamlanmamış halde bırakmıştı.

Garaj kapısının yanına park ettim. Önümdeki kapı açıldı ve Xander evin kapısına çıkan merdivenlerden bana el salladı.

Dışarı çıktım ve Savvy'nin hibrit arabasına başımı eğdim. "Karda nasıl ?"

Xander kıkırdadı. "Burada hayatta kalmak için yeterli güce sahip olduğunu kanıtlamaya kararlı, ama her ihtimale karşı dört tekerlekten ekişimi saklayacağım."

Onu içeri kadar takip ettim. Yepyeni bir evdi ama bir insanı yıllardır yaşadığım evden daha iyi ağırlıyordu. Sıcaklık etrafımı sarmış, lavanta ve vanilyanın yumuşak kokuları havayı sarmıştı. Duvarlar ise benimkinden pek farklı değildi. Evin her asılı olan fotoğraflar Xander'ın kendi eserleriydi. Kosova'nın dışında kamp dağın, Sri Lanka'daki parlak mavi suların, Filipinler'deki geniş tarlaların resimleri, hepsi evi benzersiz bir şekilde onların yapıyordu.

Kate buraya taşındığında benim seyrek dekoruma eklemeler yapmıştı. Annemin, Xander'ın ve birkaç amatörün fotoğrafları sergileniyordu. fotoğrafçılar vardı. Benim evimin duvarlarını kaplayan manzaralar Xander'ınkinden çok farklı değildi, ama her iki evin atmosferi dünyalar kadar farklıydı. Nedenini bir türlü çözemiyordum.

Xander beni bodruma götürürken, "güzel kot pantolonunu kirleteceğim," dedi.

"Zor işin gerçekten nasıl yapıldığını gösterdiğim zamanı mı kastediyorsun?" Şaka yapmak kolay geldi. Xander ve ben evden ayrıldığımdan beri pek fazla takılmamıştık.

Ailesinden uzak durmuş, eve sadece düğünler ve ara sıra ilkbaharda, bazen de sonbaharda sığırları için gelmişti. O ve Savvy

Billings'e gelmişti ama ilk kez bu kadar uzun süre buralarda bulunuyordu.

Gelen kutum işlerle doluydu, ama bu hafta sonu yardım edip soran bir mesaj gönderdiğinde, uzun bir çalışma gününü biraz kardeş zamanı ile takas ettim. Bu gece çalışabilirim.

"Bira ister misin?" Xander'ın sesi açık bodrum katında yankılandı. Pencereler kalın bulutların izin verdiği kadar ışığı alıyordu. Masaların üzerinde küçük plastik kubbeler sıralanmıştı. Her birinin içinde yeşil bir şeyler yetişiyordu.

Xander onları işaret etti. "Eğer acıkırsan, bir marul seç."

"Şaka mı yapıyorsun?" Oraya doğru yürüdüm. Botlarım gri zemine çarptı. Linolyum. Savvy'nin, insanların evlerinden için tadilat yaptıkları bir malzemeyi kullandığına inanamıyordum ama o ayrıntıları sıraladı keten tohumu yağı, üretim kolaylığı ve artık kullanışlı yakıt olarak kullanılması hakkında.

Xander güzel büyüklükte kare bir odaya döndü. "Burası benim ofisim olacak. Çıplak ellerimle bitirmek istedim." Bana mahcup bir gülümseme verdi. "Kendi yaratıcı çalışmalarımı çevrili olmanın sıfırın altındaki günlerde enerjimi düşündüm."

Kaşlarımı kaldırdım.

Dudakları seğirdi. "Kapa çeneni. Dick." Bir yığın dikdörtgen kalasın yanına gitti. "Mantar döşeme. Döşemesi yeterince kolay olmalı."

İkimiz birlikte birkaç saat içinde tüm katı bitirdik. Böyle günler ofisten nefret etmeme neden oluyordu, hareket edebildiğim ve bir dağ dolusu evrak işi beni boğacakmış gibi hissetmek yerine yaşadığımı hissettiğim günler. King's Creek'e gidip Dawson'a yardım etmek için yaşıyordum. Yılda birkaç kez yeterli değildi.

Xander alt kattaki buzdolabından birkaç bira aldı ve biz de onun ofisinin zeminine yayıldık.

"Kalıp süslemede bana yardım edecek misin?" diye sordu. "Şimdiden lekелendi mi?"

Pişmanlık duymadan sırtıyordu. yardım istediği döşeme işinden daha fazla işi vardı. "O konuda. Garajda boyamak için yer var. Tıpkı zemin gibi, ikimizle birlikte uzun sürmez."

Uzun bir içki aldım.

"Tabii işe geri dönmek zorunda kalmazsan." Sesi teslim olmuş gibiydi.

"Her zaman iş vardır." Gitmem gerektiğini söylemedim. Ofise ya da sessiz evime geri dönmek istemiyordum. Stres baş ağrım geri dönüyordu.

"Bana defolup gitmemi söyle - çünkü büyükannemin nasıl biri olduğunu biliyorum - ama neden işe alınmana izin vermiyor?"

Büyükannem suçlamaların çoğunu hak etti ama bu kararın tek destekçisi o değildi. Finans başkan yardımcısı için değil. Diğer pozisyonlar onun küçük düşünmesinden, şirketlerin işbirliği yapmak yerine birbirlerini sırtlarından bıçakladıkları eski günlerdeki gibi olduğunu düşünmesinden kaynaklanıyordu. Daha fazla üst düzey yöneticinin daha fazla hile fırsatı anlamına geldiğini düşünüyordu.

"Para. Güven. Kontrol kaybı. Büyükannem; istediğini seç," diye cevap verdim. Birasını yere koydu. "Tamam o zaman. Kate nasıl?"

Çenemi sıktım. Bir süreliğine görmezden gelmenin ne kadar güzel olduğunu düşündükten sonra bile şirket hakkında konuşmayı tercih ettim. "İyi. Ailesiyle birlikte yaşıyor."

"Siz ikiniz..."

"Evini terk eden ve hayatı hakkında konuşmamak için on yıldan fazla bir süre kendini ulaşılmaz kılan bir adam için gerçekten çok meraklısın."

"Belki de meseleden kaçmanın her şeyi daha da kötüleştirdiğini ve genellikle birlikte takılmayı sevdiğim insanlarla geçirdiğim yıllara mal olduğunu öğrendim.

dokunaklı pislikler değiller."

Alınan pislik. Zekice bir tanımlama. "Ondan zaman istedim." "Boşanmak istemiyor musun?"

Ona ters ters baktım. Önce babam. şimdi de Xander. "Hayır.

Neden ki?" "Hiçbirimiz güven için evlenip evlenmediğini gerçekten bilmiyorduk." "Hiçbiriniz mi?"

Bakışları sabitti. Dişlerimi sıktım ve bembeyaz duvara baktım. Babam ve kardeşlerim karımla onu sevdiğim için evlendiğini düşünmüyorlardı ve ben de kendimi haklı çıkarmam gerektiğini düşünmemiştim. Belki de küçük bir parçam, hayatımın geri kalanında olduğu gibi eylemlerimin kendi adına konuşması gerektiğini düşündü. Ve...konuştular.

"Onu seviyorum," dedim sonunda. "Onunla bu yüzden evlendim. Bu basit." Basit, ama inanılmaz derecede karmaşık.

"Sana zaman tanıdı mı?" demeden önce bakışları birkaç dakika boyunca beni sıktı.

Eski yatak odasında Kate'e bir parçamı gösterdiğim o geceyi düşündüm. "Evet."

"Peki onunla ne yapıyorsun?"

Ellerimle yüzümü ovaladım. "Her şeyi ettim." Konuşmuştuk. Birlikte bir seyahate çıkmıştık. Sonra ben her zaman yaptığım şeyi yaptım ve o da beni terk etti. "Başka ne yapabileceğimi bilmezken nasıl değişebilirim ki?"

"Babamla konuştun mu?"

"Hayır."

"Dawson? Beck?"

Başımı salladım.

"Kimse yok mu?"

Alaycı olmak istedim ama enerjimi toplayamadım. "Sence benim sorunum bu mu?"

Xander homurdandı. Ona pis bir bakış attım ama ifadesi kasvetli bir hal aldı. "Belki de başlaman gereken yer orasıdır."

"Denedim."

"Bunu yapmaya devam etmelisin. Ben olsam sana verdiği zamanı boşa harcamazdım. Onu başka bir adamla gördüm."

Öfke vücuduma bir çalı yangını gibi yayıldı, ancak bir an sonra umutsuzluk tarafından soğutuldu. Başka bir adam mı? O kadar çabuk ilerleyemezdi.

Yapar ? "Belki de bir iş arkadaşıydı."

"Restoranı olan bir kamyon durağıydı."

Rahatlama o kadar ani oldu ki, yeniden atmaya başladığından emin olmak için neredeyse elimi kalbimin üzerine koyacaktım. "Babasıyla orada buluşacak."

"Babası bizim yaşımızda gibi görünüyor mu?"

Lanet olsun. Babası bizimkinden daha yaşlıydı. Bir iş arkadaşıyla öğle yemeği için kütüphaneden o kadar uzağa gitmezdi.

Xander sessizliğimi hayır olarak yorumladı. "Dolduruyordum ve o pencerenin yanındaydı ve bilmiyorum dostum. O farklıydı."

"Nasıl yani?" Söyleyeceği şeye karşı kendimi koruyamadım. Sanki zedelenmiş gururum dayak için açılmış gibiydi.

"Gülüyor, konuşuyor ve elleriyle işaretler yapıyordu. Bizim yanımızda çok çekingen, sanki olduğundan daha fazla etkileşime girmek istiyor. Onu korkutuyor muyuz?"

"Hayır. Ben biliyorum." Bıramı boşalttım. Hayatına devam mı etmişti? Kaçırdığı hayatı yaşarken daha fazla zamanımız olduğunu mu düşünüyordum? Gün ortasında, sevdiği yağlı hamburgerleri ve çıtır patates kızartmalarını yiyebileceği bir yerde öğle yemeği yemek gibi. Onunla en son ne zaman öğle yemeği için buluşmuştum?

Xander hızlı bir hareketle ayağa kalktı. "O burada değil ama ben . Benimle konuşma alıştırmaları yap. Sopayı kışından çıkarmak zor olacak ama Bazı fikirlerim var."

Ama ellerimle şeyler yapmak, uykumda sayabileceğim kendi hatalarımı dinlemekten daha iyiydi.

Merdivenlerden yukarı çıkıp evinden garaja doğru ilerlerken, gözüm Savvy'nin çayırda güldüğü, kollarını iki yana , saçları arkasından akarken çekilmiş bir fotoğrafa takıldı. Yanında Savvy ve Xander'ın küçük bir kulübenin önünde çekilmiş sıradan bir başka fotoğrafı vardı. Etrafında arkadaşlarıyla çektikleri birkaç fotoğraf daha vardı.

buydu. Onun dekoruyla benimki arasındaki fark.

Şöminemizin üzerindeki bir düğün fotoğrafı dışında eşimle benim başka fotoğrafımız yoktu.

BÖLÜM 12

K yedi

Eski evimin garaj yoluna park ettiğimde hava kararmıştı. Eğer izin veririmsem, buranın üzerimdeki manyetik etkisi beni içeri çekip burada kalmamı sağlayacaktı. Aiden beni buraya ilk getirdiğinde, gördüğüm en muhteşem ev olduğunu düşünmüştüm. Basit ama görkemli. Billings'in etrafındaki tepelerin ve tepeciklerin engebeli güzelliğiyle harmanlanmıştı. Kapının ve garajın üstündeki tepelerdeki dış cephe kaplamasının koyu mavisi Yellowstone Nehri evin arkasından akıyordu.

Evimi özledim.

Keşke buraya boşanmamız hakkında konuşmaktan başka bir sebep için geliyor olsaydım. Aiden aramadı. Mesaj atmıştı. *Bu gece konuşmaya gelebilir misin?*

Günlerdir ondan haber almamıştım ve şimdi konuşmak mı istiyordu? Bu iyiye işaret değildi. İyi ki karavandaki odamdaydım. Gözyaşları anında ve bol miktarda gelmişti.

Pencereye bir tıklama oldu. Çığlık attım ve sıçradım.

Aiden ellerini kaldırdı. "Sadece benim." Neredeyse gülümseyen gözlerinin kırıştı. "Özür dilerim. Yıldızlar söndü, ben de seni beklemek için dışarı çıktım."

Aiden yıldızları seyretmek için zaman mı ayırıyordu? Saat sekizi geçiyordu ama evde olması için erken bir saatti.

Dışarı çıktım ve o da kapıyı arkamdan kapattı. Nefesi etrafına yayılıyor, benimkine karışıyordu. Üzerinde Beck'in ona aldığı Princeton kapüşonlu tişört ve mavi kot pantolondan başka şey yoktu. Ayakları soğuk betonun üzerinde çıplaktı.

Bakışları vücudumu tarıyor, üzerimdeki kışlık montu görünmez kılıyordu. Evden gelen ışık yüzüne gölge düşürüyordu ama gözlerindeki sıcaklığı gizlemeye yetmiyordu. Sıcaklık vücudumun doğru yerlerine yayıldı. Koşarak uzaklaştım.

Günlerce ne aradı ne de mesaj attı. Sıcaklığı hayal ediyordum. Ona olan çekimim muhakeme yeteneğimi gölgeliyordu ve konuştuğumuzda tam kapasitede olmam gerekiyordu.

Ön kapı kilitli değildi. Kışlık montumu askıya bıraktım ve bileklerime kadar uzanan botlarımı çıkardım. Beni içeri kadar takip etti ve merdivenleri çıktı.

Kanepeye gömülmek, bir dizi bulmak ve huzurun tadını çıkarmak istiyordum. Kütüphane sessizdi ama referans masası sürekli enerji ve beyin gücü gerektiriyordu. Bazı günler masada kendime birkaç dakikadan fazla zaman ayıramıyordum. Sorun etmedim ama sekiz saat yorucu olabilirdi.

Ellerimin hissi

Ev içime işledi, kemiklerimi rahatlattı. Dağınık, anı yüklü biblolarla dolu bir ev değildi. Daha fazlasını yapmak isterdim ama Aiden sade olmayı tercih ediyor gibiydi.

Kanepenin kol dayanağının üzerinde bir battaniye ve yastık duruyordu. Burada mı uyuyordu?

Oturmadım. Oturamadım.

"Ne hakkında konuşmak istiyordun?" Döndüm ve tökezleyerek geri çekildim. Çok yakınımdaydı, çok sevdiğim bir şekilde üzerimde yükseliyordu.

"Geçen gün neden bir adamla dışarıdaydın?"

"Gabriel? Sen nasıl..."

"Xander seni gördü."

Kamyon durağı Xander'ın yaşadığı şehrin aynı tarafındaydı ve Billings büyük bir şehir değildi. Orada yakıt alması sürpriz değildi. Nasıl olmuştu da ona nasıl görünüyordu? Gabriel ve ben birlikteyken çok gülmüştük. Xander'a göre muhtemelen hayatımın en güzel anlarını yaşıyormuş gibi görünüyordum. "Babamla öğle yemeğini yeni bitirmiştim ki Gabriel uğradı. O eski bir...arkadaş."

"Gabriel diye birini hatırlamıyorum."

İçimi çektim. "Bana tüm eski sevgililerinden bahsetmiş değilsin ki."

"Hiç eski sevgilim yok." Şüpheli bakışlarım üzerine ekledi, "Uzun süreli değil."

Adaya geçtim. Boşanma evraklarımız gelişigüzel bir yığın halindeydi. Aiden asla düzenli yığınlar bırakmazdı. "Üniversitede uzun süreli bir erkek arkadaşım vardı. O Gabriel'di."

"Ne kadar sürecek?" Aiden beni takip etti.

Kağıtlara göz gezdirdim. Atılmış gibi duruyorlardı. Onları okumuş muydu acaba? "Ne ne kadar?"

"Onunla çıktın mı?"

O günleri düşündüm. Üniversite çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu. Gabriel ve ben genç ve idealisttik. Beynimiz ve hırslımızdan başka hiçbir şeyimiz olmadan dünyayı kurtaracaktık. "Tam olarak iki yıl değil. Ama o Kaliforniya'da bir iş teklifi aldı ve ben de çoktan Montana State. Dostane bir ayrılık oldu."

Yüz ifadesi karardı. "Ve aniden onunla karşılaştınız?"

"Evet, Aiden. Tesadüfen aynı lokantadaydık, şehrin en işlek benzin istasyonunda. Bir konferans için buradaydı."

"Ve o bekar mı?"

Aiden'in hızlı soruları ona hiç benzemiyordu. Normalde, Gabriel konusuna takılma şeklini büyüleyici bulurdum. Aiden King, kıskanç mı? Ama Aiden daha fazla zaman istemişti ve çalışmaktan başka bir şey yapmıyordu. "Evet," dedim, p'yi patlatarak.

Çenesi çalıştı. "Ne kadar uygun."

Sabırım duvara çarptı ve devrildi. Kıskanç değildi. Sadece oturup onu beklemeyecek kadar cüretkâr olduğum için kızgındı. Bunun nasıl biteceğini biliyordum.

Gabriel'le ilgilenmiyordum ama bir noktaya değinmek istiyordum.

"Neyin de uygun olduğunu biliyor musunuz? Beni nasıl dinlediğini. Kütüphane bilimi hakkında konuştum ve o da beni duymazdan gelmedi. Bunu biliyor muydunuz?

Birisi benimle konuşurken telefonuna bakmayabilir mi? Bilgisayar başında olmaz mı? Aklı işine kaymaz mı? Onunla konuştum ve o da bana cevap verdi." *Kim bilir* der gibi ellerimi kaldırdım. "İlişkimizle ilgili şeyleri hatırladı ve sonra dinledi. O. Dikkatini verdi. Dikkatini verdi."

Aiden'ın anlamsız gözlerinden çeşitli duygular akıyordu. Ham kıskançlık. Filtrelenmemiş nefret. İlkel saldırganlık.

Geri adım attım. Ağırbaşlı ve sakin kocam nükleer silahlanmaya hazırdı.

Sinsice yaklaştı. Geri . Adanın sert levhası kıcıma bastırdı.

"Dikkatini verdi mi? En sevdiğin rengin patlıcan olduğunu ama bu sebzeye katlanamadığını biliyor mu? Dokusunun ıslak tuvalet kağıdı yemek gibi olduğunu düşünüyorsun. Kedileri köpekleri seviyorsun, hayvanları çok seviyorsun ama bir tane şehirdeki tüm barınakların boşalacağından korkuyorsun." Benden birkaç santim uzaktaydı, bakışları daha da büyüyordu. daha yoğun. "Çiçekleri seviyorsunuz ama öldüklerinde arkalarında bıraktıkları pisliği temizlemekten nefret ediyorsunuz. Bir sigara bulutunun içinden geçerken Sigara içmek ve diğer herkes şikâyet etse de sen etmiyorsun çünkü bu sana anneni hatırlatıyor ve aynı şehirde yaşıyor olmanıza rağmen onu hâlâ özlüyorsun. Büyük yatak odamızı ve büyük boy yatağımızı seviyorsunuz çünkü *The Sound of Music* filmindeki gibi dönebildiğinizi hissetmek hoşunuza gidiyor. Ve

Taşındığınızda duvarlardaki süslemeler sizi çıldırtmıştı çünkü

önemli değildi. Anlamsızdılar. Ve sınırlı alana sahip küçük bir evden sonra, duvarları resimlerle doldurmak istediniz. Bu yüzden annemin resimlerini seçtin. Çünkü hayır demeyeceğimi biliyordun."

Ağzım açık kaldı. Şimdiye kadar bana karşı bastırılmıştı, büyük, kararlı bir adam duvarı.

"İş hakkında konuştuğunda sana dikkat mi sanıyorsun? İş arkadaşlarınızın her birinin adını ve sizi çıldırtan tuhaflıklarını bilmediğimi mi, örneğin yeni dolaşım görevlisi part-time'ın alerjisi tuttuğunda nasıl sürekli burnunu çektiğini? Ya da şimdiye kadar birlikte çalıştığınız en iyi grup olduklarını düşünmenizin nedenleri? Takvime her günü yazmalarını seviyorsun ve en sevdiğin gün Ulusal Muffin Günü çünkü bayılıyorsun. En sevdiğin müdavimlerinin kimler olduğunu biliyorum. Orada. Sonunda uyuşturucu kazandığında ağladıklarınız. Başka şehirlere giden ve ihtiyaç duydukları yardımı bulup bulamadıklarını bilmediğiniz için endişelendikleriniz. Hangi stajyerlerin ileri gideceğini düşündüğünüzü ve hangilerinin öylece gitmesini dilediğinizi biliyorum. Yılın en sevdiğiniz iki zamanının sığırları çalıştırmak olduğunu biliyorum, ama bu sığırları çalıştırmak değil, herkesle birlikte olmak. Benimle birlikte olmak. Sana aldığım büyük elmas yüzükle aranda bir aşk-nefret ilişkisi olduğunu biliyorum."

Ellerimi sert göğsüne koyana kadar bana yaklaştı.

"Diğer kadınlarla konuştuğumda seni görmezden geldiğimi mi düşündün?

"Evet.

Onlarla süre boyunca, keşke gitseler de karımla biraz sakın vakit geçirebilsem diye düşündüm. Yeterince zamanım yok ve hepsi benim suçum."

"I..." Ne diyeceğimi bilemedim.

"Devam etmemi ister misin? Bunu bütün gece yapabilirim. Seni tanıyorum Kate." Kıçımı adanın üzerine koydu. Altımdaki ve arkamdaki kâğıtlar dağıldı ama gözlerimi onunkilerden ayıramıyordum. "Bilerek benden sakladığın yönlerini bilmiyor olabilirim ama seni tanıyorum amına koyayım."

Dudakları dudaklarımı ezdi. Direncim kalmamıştı. Söylediği her şey beni mahvetti. Dikkatini bana verdi. Bana. Bunca zaman beni görmezden geldiğini ya da benden kaçtığını düşünmüştüm ama beni dinlemişti. Elleri her yerdeydi. Taytımı kıkımın altına sürüklüyordu. Ona yardım edecek kadar kıpırdandım. Ona daha yakın olmalıyım, sıcak tenini tenimde hissetmeliydim.

Kıkım serin tezgâha bastırdı ama bacaklarımı açtım. Daha da yaklaştı ve dilini ağzıma soktu. Vermek zorunda olduğu her şey için açgözlüydüm.

Kot pantolonunun fermuarını açmak için elini aramıza soktuğunda, utanmadan kendimi ona sürtündüm. Elini çevirdi ve ıslaklığımı okşayarak klitorisimin üzerinde durdu. İnledim. Elinin arkasında ereksiyonu aramıza sıkışmıştı.

Etrafimdaki tutuşu sıkılaştı, ama sikini yerleştirmeyi ve itmeyi başardı. Ağzına karşı haykırdım. Zevkten başka bir şey yok. Acı verici bir Sadece onun doldurabileceği bir boşluk. İnanılmaz derecede sertti, ondan başka hiçbir şey bilmeyene kadar dolduruyordu. Şimdi iki eli de kıkımın arkasındaydı. Ne itme, ne de pistonlama vardı. Zar zor girip çıkabiliyordu. İki insanın olabileceği kadar yakındı.

Tek bildiğim onun beni okşayarak yükselttiği idi. Onsuz çok uzun zaman geçirmiştim. Zirveye ulaşmadan önce birkaç pompadan fazlasına ihtiyacım yoktu. Ellerimi kapüşonunun içine soktum ve ona doğru inledim. İhtiyaç duyduğum inilti beni terk etti, onun tarafından yutuldu.

Vücudum kaskatı kesildi ve erimiş lav patlayana kadar içimi doldurdu. Adımı haykırmak için öpücüğü kestim.

Homurdandı, bana daha sert ve sert çarptı, beni daha yükseğe zorladı. Dizlerimi yukarı çektim ve vücudu gerilene ve başını geriye atana kadar beni becermesine izin verdim. Kollarını bana doladı ve beni içinde tuttu. içime boşalırken.

Artçı şoklar vücudumda dalgalanıyordu ve ben de aldığım zevkin son zerresine kadar sıkıyordum. Onun ağırlığını destekliyordum, ama o beni

Tezgahın üzerine yayılmaktan.

Aiden başını kaldırdı. Bir elini kıcımdan çekti ve çenemi kavradı. "Seni yatak odasına götüreceğim, soyacağım ve düzgünce sikeceğim."

Küçük bir mantık dalgası yükseldi ama onu bastırdım. Vücudum onunla geçirdiğim birkaç dakikadan dolayı titriyordu ve ben daha fazlasını istiyordum. "Tamam."

Beni kaldırdı ve ben de arkama uzanıp kıcıma yapışan kâğıtları temizlemek zorunda kaldım. Az önce ne yaptığımızı düşünmemeye çalıştım. Sorun seks değildi. Boşanma kâğıtlarının üzerinde seks yapmış olmamızdı.

Aiden

KATE bana sarıldı, onu oturma odasından koridora ve yatak odamıza taşıırken bacaklarını belime doladı. Odanın ışığını kapalı bıraktım. Mutfaktan gelen ortam ışığı yeterliydi. Şimdilik. Kate'i korkutup kaçırarak bir şey yapmayacaktım; tabii onu bütün olarak yutmak kaçmasına neden olmazsa.

Onu yatağa yatırdım ve her giysiyi çıkarmak için geri çekildim. Kollarının üzerine yaslandı ve soyunmamı izledi. Buna bayıldım ve gözlerindeki bakışın tadını için bir mikrosaniye yavaşlamış olabilirim. Açgözlü. Doyumsuz. Tezgâhta yaptıklarımızdan daha fazlasını istiyordu.

Bundan önce Kate ile romantik şekilde sevişmişim. Ders kitabı yavaş ve şefkatli. Ona arzulandığını, değer verildiğini hissettirmek ve onu en az iki, genellikle üç orgazma için çalışırdım. Bunu sevdim. O da bayılırdı.

Ama ikimiz de daha fazlasını istiyorduk. Bunu şimdi anladım. Beni geri durmakla suçlamıştı ve ben de öyle yapmışım. Bunu yaptım çünkü ya sessiz kalmam gerekiyordu ya da

konusmak anlamsız.

Kate'le ilgili hiçbir şey anlamsız değildi.

Yavaş ve şehvetli vanilya seks artık yeterince iyi değildi. Eğer onun benim için ne kadar önemli olduğunu henüz kelimelerle ifade edemiyorsam, o zaman ona ne kadar çaresizce ihtiyacım olduğunu bedenimle gösterecektim. Ve belki yakında bunu başka şekillerde de yapabilirdim.

"Bu yine hızlı ve sert olacak." Sesim hırçındı. Nefesi kesildi ve parlayan gözleri benimkilerle buluştu. "Söz mü?"

"Bir dahaki sefere ofise geldiğinde, seni masama ve lanet günün ortasında olması umurumda değil."

Derin bir nefes aldı. Süveterini çıkarmış olsaydı muhteşem göğüslerini kaldırmış olurdu. Bunu düzeltecektim. Pantolonumu tekmeleyerek çıkardım ve yatağın üzerinden ona doğru ilerledim. Aletim sanki hayatımın en güçlü boşalmasını yaşamamışım gibi sertleşmişti. Karım olmadan çok uzun zaman geçirmiştik. Birkaç ay içinde evlenmem gerektiği söylendiğinden beri ondan başka kimsem olmamıştı.

Ondan önce de kimse olmamıştı. İstedğim zaman biriyle ama peşinden koşmadım. Çok meşguldüm ve iş biriktirmeye degecek kimse yoktu. Havadan *sudan* konuşmalar, flörtler ve partnerlerin kaçınılmaz olarak beklediği diğer şeyler olurdu. Kate'in süslü restoranlar ve şık giyinmek hakkında söylediği gibi.

İlerleyişimi durdurup kazağını başının üzerine kaldırdım. "Seni masamda becermeyi ne kadar sık hayal ettiğimi biliyor musun Kate?"

"Öyle mi?"

"Bir keresinde bir toplantıya geç kalmıştım. Kontrol bir ereksiyon yaşadım." Merak bakışlarına hâkim oldu. "Benim için mi?"

"Her zaman." Sütyeninin mandalını kopardım ve göğüsleri serbest kaldı. Önden mandallı sütyenler için şükürler olsun. Askılar kollarından aşağı düştü ve ellerini kaldırıp bir kenara fırlattı. "Benimle ilgili fanteziler kuruyor musun?"

"Her zaman," dedi özlem duyduğum o nefesli sesiyle.

Yatağın ortasında uzanana kadar onu vücudumla geriye doğru ittim. Dizlerini kendiminkilerle sıkıştırdım. Islak merkezi benim için açıldı, mükemmel, horoz-alaycı bir beşik yaptı.

Ağzının köşesini öptüm ve boynuna doğru ilerledim. Göğüs uçları sivrilmiş göğüsleri ilk hedefimdi. "Söyle bana bir tane."

"Uçak."

Elim diğer göğsüne masaj yaparken sıkı bir tepe noktasının etrafında gülümsedim.

Meme ucunu yalayarak, onun titremesinden zevk aldım. "Yatak odası mı yoksa dörtlü koltuklar mı?"

"Neresi olursa. Ben mil yüksekliğindeki kulüpte olmak istiyorum. Seninle birlikte." Diğer tarafa geçtiğimde sırtını dikleştirdi. "Özel uçaklar sayılır mı?"

"Bunu sayacağız." Parmaklarımı yan tarafına, kalçasının üzerine, sonra da yarığına geçirdim.

Bir ürperti daha, bu sefer bir iniltiyle karışık. "Aiden."

"Çok ıslaksın." Dudaklarımı ve dilimi kullanarak vücudunda aşağı ilerlemeye devam ettim. "Yatağa girip hâlâ uyanık olup olmadığını sormayı seviyorum ve sana dokunduğumda çoktan sırılsıklam olmuş oluyorsun."

Yüzünün anlamak için ışığa ihtiyacım yoktu. İşim bittiğinde göbek deliğine kadar kızarmıştı. "Sekste gerçekten iyisin."

"En iyi yönlerden gerçekten kötü olacağım." Sonra konuşmayı bıraktım ve ağzımı kullanmaya başladım.

Dilim klitorisinin üzerinde gezindi ve uzun bir inilti çıkardı. Daha fazla erişim sağlamak için bacağına kaldırmama gerek kalmadı. Bacaklarını büktü ve topuklarını yatağa .

İşim bittiğinde dizleri omuzlarına kadar yükselmiş olacaktı.

Kalçalarını kavrayıp onu kendime çekerek ziyafet çektim. Dizleri daha da yukarı kalktı ve ellerini saçlarıma gömdü.

"Tanrım, Aiden."

Başka bir doruk noktasının ilk dalgaları çoktan başlamıştı. Saçlarımı kavrarken kolları göğüslerini birbirine bastırıyordu. Vücudu sımsıkı sarılmıştı ama en önemli yerde uysaldı. Saçları başının etrafında dönüyordu. Bu, karımın şimdiye kadar baktığı en ahlaksız şeydi. Açık. Talepkâr. Eğer uzaklaşmaya çalışırsam -ki bunu yapmayı hiç düşünmüyordum- beni tekrar kendisine çekecekti.

Dilimin üzerine boşalması için parmaklarımı kullanmama gerek yoktu ama yine de bir tane soktum. Bu sıradan bir orgazm olmayacaktı. Önce soktum, sonra çıkardım, sonra ağzımın ritmine uyarak bir saniye daha ekledim. Vanilyalı olabilirdik ama onun neyi sevdiğini biliyordum.

İnlemeleri sabitti. Kalçalarını döndürmeye ve sallamaya çalışırken kasları etrafımda gerildi, ama onu sıkıca tuttum.

Ağzımı yumrusunun etrafına kapattım ve saldırdım.

"Aman Tanrım!" Bir kez sarsıldı ve kendini sabitlemeye çalışıyormuş gibi başımı bıraktı ama sallanması durmadı. "Aman Tanrım- Aiden!"

Bu ondan çıkardığım en uzun orgazmdı. Adımı haykırdı ve evin içinde yankılandı. Komşularım bir mil uzaktaydı ama duyabilirlerdi.

Yatağın üzerine yığıldığında başımı kaldırdım ama parmaklarımı onun kasılmış, spazm geçiren vücuduna soktum. Onlara iki yavaş pompa yaptım ve tüm vücudu titredi.

"Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum," diye nefes nefese kaldı.

"Yapabilirsin, aşkım." Parmaklarımı geri çektim ve hınzırlık olsun diye yukarı doğru kaydırarak klitorisile alay ettim. Bir çığlık attı ve ben de sııttım. "Sadece bütün işi benim yapmama izin ver."

Dizlerimin üzerine çökmüştüm, kalçalarını iyice itiyor ve ellerimle onu açık tutuyordum. Ereksiyonumun ucu parlıyor ve seğiriyordu, biraz heyecandan fazlası vardı. Bu günlerin sona ermesinden çok korkuyordum. Ama bunu her yaptığımızda,

Ona nasıl uyduğumuzu, bunun nasıl olması gerektiğini her gösterdiğimde, birlikte geleceğimizi güvence altına alacaktım.

İçeri girerken öncekinden daha fazla zaman harcadım. Santim santim onu gerdim.

Göz kapakları dalgalandı ve bağlantımıza baktı. "İçimde olmana bayılıyorum."

Aletime bir güç pompalandı, onu sert ve hızlı bir şekilde almamı talep ediyordu. "Olmak istediğim tek yer orası."

Bu Tanrı'nın dürüst gerçeği idi. Sorumluluklarım vardı. Yükümlülükler. Ülkenin dört bir yanında bana güvenen insanlar. Ama seçebilseydim, her fırsatta burada olurdum. Karımın bedeninde kaybolurdum.

Gömülene kadar güç verdim. Ona doğru eğilebilir, yapabilir, bir orgazm daha çıkarabilirdim. Her zamanki gibi.

Her zamanki halimizi seviyordum ama bu gece bunun için uygun değildi.

Kayarak çıktım ve tekrar girdim. Nefes nefese kaldı ve yorganı kavradı.

"Dayan," dedim dişlerimi sıkarak. Tekrar tekrar ittim. Onun

Miyavlamaları, soluk soluğa kalması ve her hamleyi karşılamak için yatak başlığına tutunması beni ateşliyordu. O propandı ve ben de yanan bir kibrit.

Ellerimi bacaklarına dolayarak erotik saldırımı sürdürdüm. Bacaklarından birini daha yukarı ittim ve açımı değiştirdim. Onun için neyin işe yaradığını biliyordum, ama onu başka neyin boşalttığını öğrenmenin zamanı gelmişti. Beni neyin azdırdığını biliyordum-Kate'in yemyeşil vücudu. Sadece dilimi kullandığımda ya da sokup çıkarmaktan başka bir şey yapmadığımda kontrolünü kaybettiğini görmek beni deli ediyordu.

İtişlerimin gücü bizi yatağın üzerinde hareket ettirdi. Ellerini yatak başlığına dayamıştı ve başını tahtaya çarpmamı kadar güç sağlıyordu.

"Siktir, Kate. Göğüslerine bayılıyorum." Kremi küreler zıplıyor ve sallanıyordu. Bakışlarımı onlardan alamıyordum. Ona vücudunu ne kadar sevdiğimi hiç söylemiş miydim?

Bağlantımızın üzerinden bir sıcaklık seli aktı ve kalçalarını daha sert salladı.

Evet. Başka bir doruğa yaklaşıyordu.

"Benim için gel, Kate. Bana bundan ne kadar hoşlandığını göster."

Omurgamın dibinde yakıcı bir basınç oluştu. Patlamaya hazırdım ama yapamazdım, Kate tekrar inene kadar olmazdı.

Ondan gelen sesler kelime olamayacak kadar karmakarışık. Başının tehlikeli bir şekilde yatak başlığına yakındı. Karıma beyin sarsıntısı geçirtmeyecektim.

Sarsıldım ve o da kaybettiği için bir çığlık attı.

Onu ters çevirirken, elleri ve ayakları üzerinde dengede durması için zaman vermedim.

Kendimi yerleştirmeden ve içine girmeden önce dizlerimin üzerine çöktüm. Dizlerimin üzerinde kaldım ama kendimi sırtına attım, bir kolum onun etrafında ve sıcak, erimiş bir göğsünü kavradı, diğeri klitorisine bir parmak ucu koyabildiğimde durdu.

Vuruşlarımın gücü klitorisi için yeterli bir hareketti. Göğsüm sırtını kapladı ve kulağına homurdandım. "Ver onu bana, Kate."

İniltisi ağlamaya yakındı, ama eğildi ve kalçalarını doğru tekmeledi. Vücudunun duvarları, gözlerim neredeyse kafamın içine yuvarlanana kadar beni sıktı.

O gelene kadar ben gelmeyecektim.

Bir saniye daha dayandıktan sonra göğsünü yatağa bıraktı ve başka bir orgazmı haykırdı. Başımı arkaya atıp onun adını haykırana kadar üzerime ıslak bir sıcaklık yayıldı. Zirveye ulaştığımda ona kaç kez çarptığımı sayamadım. Bir noktada, onu hareketsiz tutmak için kalçalarını kavradım. O kadar yoğun bir fırının içine boşaldım ki lanet olası adımı hatırlamakta zorlandım.

Yere düştüm ama onu ezmek için yana doğru yuvarlandım. "İyi misin?" Nefes nefese kaldım.

"Hayır," dedi, sesi battaniye tarafından boğuklaştırılmıştı. "açıdan iyi değilim."

Nefesim kesildi. İyi oldu. Sıçıp batırmamıştım. En azından bu konuda. Battaniyeyi onun üzerini örtecek kadar çektim. Yeterince sıcaktı.

dumanı t terdi. Benden her Şeyimi almıştı ama ben ona daha fazlasını verecektim. Tüm gece boyunca ona daha fazlasını verirdim.

"Biraz dinlen," diye mırıldandım ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdım.
"Ama Kate?" Uykulu ela gözler benimkilerle buluştu. "İŞim bitmek üzere değil.
bu gece."

BÖLÜM 13

K yedi

Beynim nerede olduğumu algılayamadan ritmik vuruşlar beni uyandırdı.

Benim yatağında. Yatak odamda.

İçimi çektim ve birinci sınıf yatağıyla Kaliforniya kral yatağımızın rahatlığının kemiklerime işlemesine izin verdim. Dün gece taş gibi uyumuştum. Korna sesi yoktu. Tartışan komşular yoktu. Etrafımda kocamın vücudunun sıcaklığından başka bir şey yoktu. Pencerenin önünden bir bando geçebilirdi ve ben Aiden'ın kollarında olduğum sürece mışıl mışıl uyurdum.

Telefonumu elime alıp gözümü kısarak pencereye baktım. Saat kaçtı? Odanın karartıcı perdeleri çekiliydi ama kenarlarda ışık parlıyordu. Düşündüğüm kadar erken değildi. Aiden onu tanıdığımdan beri, belki de tüm hayatı boyunca şafak sökmeden kalkmıştı ama onun standartlarına göre geç bir saatti.

Saate baktım. Sekizi geçiyordu. Bir cumartesi için benim standartlarıma göre erken.

. Battaniye düştü ve tüylerim diken diken oldu. Çırılçıplaktım. Sabah sekizin sabah dört gibi gelmesinin bir başka nedeni de Aiden'ın beni gece yarısına kadar uyanık tutmasıydı.

Dayanıklılığı olduğunu biliyordum ama dayanıksız olduğunu *bilmiyordum*. Nasıl bu kadar kendini tutabildi? Ve eğer istediğini elde edemiyorsa, neden yoldan çıkmamıştı?

Battaniyeleri bir kenara fırlattım. Katı kontrol. Aiden son derece sadıktı ve amacına hizmet etmeyen tüm dışsal bedensel işlevleri sıkı bir şekilde kontrol altında tutuyordu. Öncelikli amacı işti, seks değil.

Dün geceye kadar.

Ve Tanrı yardımcım olsun, buna bayılmıştım. Aiden yatakta bana kendimi değerli hissettirmek için elinden geleni yapmıştı. Bu duyguya güvenmemiştim ama onun amacı bu değildi. Eğer dün geceki amacı beni doyumsuz bir seks düşkünü gibi hissettirmek olsaydı her istediğine evet diyen bir tanrıça, görev tamamlandı.

Böyle bir seks boşanma evraklarını hazırlamayı imkansız hale getirirdi.

Alt dudağımı ısırdım. Peki şimdi ne olacaktı?

Şimdi nereye gideceğimizi ya da üzerinde vücut sıvıları olabilecek boşanma kağıtlarıyla ne yapacağımızı düşünmek için henüz çok erkendi.

Yataktan çıktım ve gömme dolaba gittim. Kahretsin, bu evi özlemiştim. Kollarımı açarak bu boşluğun içinde dönebilirdim ve parmak uçlarım asılı kıyafetleri zar zor sıyrırırdı.

Arada bir işe giderken giydiğim bir kazağa uzandım. Bej kaşmirdi, bir bulut kadar yumuşaktı ve vücut tipime uygun bir şekilde oturuyordu. Sonra ne giydim? Pantolon mu? Saçıma fön mü çektireyim?

Hayır. Bugün hiçbir planım yoktu. Karavanda uyansaydım, üzerime eski bir kolej kapüşonlu tişörtü, tozluk ve kabarık çoraplar giyerdim. Daha az kullandığım pijamalarımın bazıları burada saklamıştım. Bir şeyler bulduktan sonra saçlarımı taradım ve yatak odasından çıktım.

Neyse ki son seksimizi duşta yapmıştık.

Koşu bandı kapandı. Daha sonra kuvvet antrenmanı yapacaktı. Duş almadan önce protein içeceği içmek için üst kata çıktı. Belki ona götürür ve utanmadan kocasını izlerdim. Sık sık tişörtsüz çalışırdı.

İçkisini çırptım. Çilekli mango tozunun torbası neredeyse boşalmıştı. Nereden sipariş biliyor muydu? Gözlerimi devirdim. Benden önce de o shake'i içiyordu. Bunu halledebilirdi.

Ama bir sonraki çantayı sipariş eder miydim?

Yoksa o mu? Geri taşınır mıydım?

Tek porsiyonluk blendera ve kafamdaki soruları unutmaya çalıştım.

Cevapları beğeneceğimden emin değildim.

Kendim için bir şişe meyve suyu ve bir muz aldım. Bir muffin gerçekten iyi olurdu ama protein shake'in tam tersi. Kahvaltı için eve nadiren kocaman bir muffin getirirdim.

Buna rağmen, kekleri sevdiğimi biliyordu.

Yiyecekleri aşağıya taşıdım. Ben ağırlıklar daha yüksek sesle şangırdıyordu.

Gürültülü bir gümbürtü ve ardından küçük bir homurtu geldi. Köşeyi döndüğümde onu gördüm. Banktan ayağa fırladı ve kollarını ileri geri sallayarak açık olan ortaya doğru ilerledi.

Esneme zamanı.

Kulağında kulaklık vardı ama genellikle kaçındığım duvardan duvara aynalarda bakışlarımı yakaladı. Bakışları sallantıya düştü ve gözleri takdirle doldu.

"Teşekkürler," diye mırıldandı.

Müzik dinliyor olmalı. Bu şekilde çalışmasının nedeninin yarısının, güçlü ritmi olan bir country şarkısını sevmesi olduğundan ve spor salonu, kendini şımartmak için ayırdığı tek zamandı.

Bir kolunu başının üzerinde salladı ve gövdesindeki tüm aksesuar kaslar ortaya çıktı. Arkasında, camın içinde şezlong giysileri ve bir kucak dolusu yiyeceklerle ben duruyordum. Umurumda bile değildi.

Ağırlık sehpasının kenarına tünedim ve muzumu kemirdim. Omurgamda bir sıcaklık fitili dolaştı.

Muzu yerken beni izliyordu. Uzun bir ısırik aldım ama yüzümdeki yaklaşan ifadeyi tutamadım ve kıkırdamaya başladım.

Dudakları seğirdi ve bacaklarını germek için yere düştü.

Meyve suyumı boşalttım. Ayağa fırladı, kulağındaki tomurcuğu çıkardı ve diğeri tomurcuğıyla birlikte çantanın bulunduğı kapının yanındaki sehpanın üzerine koydu.

Shake'ini ona uzattım ve o da başımda dikilerek içti. Farkındalık karıncalanmaları vücuduma yayıldı. Daha fazla seks yapmaya hazır olmamın imkânı yoktu. Bu insani olarak imkânsız olmalıydı. Çoklu orgazmlar sadece bir yere kadar giderdi. Değil mi?

Ama Aiden boş sallama bardağını yere bırakıp yoğun bakışlarını bana yönelttiğinde dudaklarım aralandı. Eğer denemezsem yirmi dört saat içinde kaç orgazmın mümkün olduğunu bilemezdim.

Önümde dizlerinin üzerine çöktü ve homurdandı, "Arkana yaslan."

Aiden

On iki saatten kısa bir süre içinde birlikte aldığımız İKİNCİ duştan sonra Kate'i mutfakta buldum. Bulabildiğı yetersiz yiyeceklerle bir brunch hazırlıyordu. Market alışverişi konusunda berbat durumdaydım. Kate paket servisi kullanmak yerine kendisi alışveriş yapmayı severdi ve ben de ona memnuniyetle izin verirdim.

Bilgisayarımı masaya kurmuştum ama göz ucuyla mutfaktaki ilerleyişini takip ediyordum. Özellikle de kıcı çekmeceli dondurucudan dışarı çıktığında. Dawson'ın çeyrek sığır etini bir porsiyon domuz etiyle takas ettiğinde aldığı donmuş sosisi buldu. Sonra waffle makinesini çıkardığında yuvarlak kıcına bir kez daha baktım.

Belçika waffle'ı benim zayıf noktamdı.

İyi yemeklerin çoğu benim zayıf noktamdı ama babamın sağlık sorunlarından sonra sıkı bir diyet uyguladım. Öyle olmaması için her gün masa başında çok uzun süre oturuyordum.

Zengin waffle kokusu, sosis ve yumurta cızırtılarıyla birlikte havayı doldurdu. Midem sanki bir haftadır yemek yememiş gibi gurulduyordu.

Ama sonra Kate ve ben oldukça iştahlandık.

Ben bir erkektim. Çoğu insan düşüncelerimin seks ve onu ne zaman elde edebileceğim etrafında döndüğünü varsayardı. Ama benim için seks diyetimle aynı kategorideydi. Eğer bunu düşünmeme izin verirsem ve çok sık yaparsam, hiçbir yere varamazdım. Kate'den önce daha kolaydı. İsimsiz ve yüz­süz bir kadınla birlikte olma düşünceleri kontrol edilebilir, sınırlandırılabilirdi, ta ki gecenin yarısını beni duşta aldığımdan daha iyi boşaltacak birini bulmaya ayırmak istediğim zamana kadar.

Kate'ten sonra, sabah dokuz buçukta ofisimden ayrılmamak için güçlü zihinsel kaslar geliştirmek zorunda kaldım çünkü Kate'in uyanık olacağını ve öğlene kadar çalışmadığını biliyordum.

Hayatımın en güzel gecesini yaşadıktan sonra bir Cumartesi sabahı bilgisayarımın başına geçtiğimde, bunu neden yapmadığımı gerekçelendirmek en iyi ihtimalle zordu.

"Hepsi bitti." Kate tavayı lavabonun yanına koydu ve iki tabağı masaya taşıdı. Biri waffle'larla doluydu, diğ­erinde ise beni waffle'ları mideye indirmekten kurtaracak protein vardı.

Bilgisayarımı bir kenara ittim ve bize tabak ve biraz su getirmek için dışarı çıktım.

Yanıma oturdu ve yemeğe başladık.

"Güzelmiş."

Gülümsedi. "Teşekkürler. Annemin waffle tarifi."

"Kardeşlerinizi doyurmak için kaç tane yapması gerekiyordu?"

"Sanırım Randall için en az beş yapması gerekiyordu," dedi sırtarak.

Kıkırdadım ve sessizce yemeğimizi yedik. Kafamın içinde dönüp duran sorular beni rahat bırakmıyordu.

Yemeğini bitirip tabağını lavaboya götürdüğünde tutamadım. "Peki ya şimdi biz?" Arkasını dönmeden önce omuzları sertleşti. Ben devam ettim. "Kalın kafalı olup dün geceyi düşünmeyeceğim" -bakışlarım ısındı- "ya da bu sabah, geçmişini tersine çevirdi."

Masaya geri döndü ve ben tüm sandalyemi çevirdim. Baş tarafa oturdum ve o sağ tarafımdaydı. Ona daha yakın olmak için eğildim. O da aynısını yaptı.

"Henüz geri taşınmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Acı göğsümü yardı ve içimi parçaladı. Ona her şeyi anlatmıştım. Ona ne kadar önemli olduğunu göstermeye çalıştım. Ona kalın kafalı olmak istemediğimi söylemişim ama lanet olsun. Yeterince şey yapmamıştım ve şimdi bunun bedelini ödüyordum.

Elimi tuttu. "Sorun sen değilsin Aiden," dedi usulca. Sıcak ela bakışlarıyla karşılaştım ve gözlerindeki samimiyete tutundum. "Bu benim için. Benim yüzümden. Son dört yıldır bu durağanlık içindeydim ve bundan hoşlanmıyorum. Seninle aklımdan geçenleri konuşamayacak, sana nasıl hissettiğimi söyleyemeyecek kadar çekingendim. Görmezden gelmeye çalıştığım düşüncelerimi yüksek sesle getirmemek için ailemden ve arkadaşlarımdan uzak durdum. Lisede yaptığımın daha fazlasını yaptım ve olmam gerektiğini düşündüğüm şey olmaya çalıştım."

"Özür dilerim."

"Bu senin hatan değil."

"Ama öyle. Benim yanımda rahat değilsin."

Dudakları kıvrıldı. "Dün gece çok yardımcı oldu."

Sesimi alçalttım. "Bundan daha fazlasını yapabilirim."

Elimi sıktı. "Yapsan iyi olur." Esprisi azaldı. "Ama senin adınla ya da karın olmakla gelen her şeyden korkmayacağımı kendime kanıtlayana kadar, annem ve Randall'la kalmalıyım. Sadece biraz daha."

"Sorun benim karım olmak mı?"

Sandalyesinden kalkıp kucağıma sürünene kadar yaklaştı. "Hayır, öyle değil. Kesinlikle değil." Elini saçlarımın arasından geçirdi. Mutluluktan inledim. Neden bunu daha sık yapmıyordu?

"Evlendiğimizde neredeyse yirmi dokuz yaşındaydım," diye devam etti elini tekrar saçlarımda gezdirirken. Göz kapaklarım kapandı. Dokunuşu cennet gibiydi. "Kimliğimi oturtmalıydım, güvensiz küçük bir kız olmamalıydım. Ama evlendikten sonra ben sadece..." Bir omzunu kaldırdı. "Aslında Katie McDonough değildi."

"Mutlu değildin." Bunu neden fark etmemiştim?

"Mutlu değildim. Balayımızdan beri bir durağanlık *içindeydim*. beni oraya koyan." Bir elini daha saçlarımın arasından geçirdi. "Bunu yapabiliyor olmak hoşuma gidiyor."

"Eğer saçım durmasaydı, jölelemek zorunda kalmazdım."

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Çok tatlı." Kaşlarımı kaldırdım ve kıkırdadı, poposu kucağımda oynuyordu. "Seni insan gibi gösteriyor."

"Kardeşlerim bana robot diyor." Ne kadar çok çalıştığım ve kalbimi onlara ne kadar az döktüğümle ilgili sürekli iğnelemeleri eskidi. Düşüncelerimin geri kalanını konuşmadan bırakmak istedim ama onun hayatına devam ettiğinden endişelendikten sonra ne ona ne de kendime karşı geri adım atamazdım. "Ben en yaşlısıyım. "Ben en büyüğüm. her zaman en çok sorumlulukları vardı. Annem ve babamdan en büyük beklentiler. Bazen kardeşlerimi ben büyütmüşüm gibi hissediyorum ama onlar bana babamın benim bildiğimden daha fazla etrafta olduğunu söylerlerdi. Öyle olmak zorundaydı... Ben üniversiteye gittikten sonra."

"Ve tam olarak kardeşleri olmadığınızı ama ebeveynleri de olmadığınızı hissettiğinizde kardeş olmak zorlaşıyor."

Başımı salladım. Ben olsam böyle tarif edemezdim ama o duygularımı mükemmel bir şekilde özetlemişti.

"Onların yanında fark ettiklerinden çok daha fazla gevşiyorsunuz."

Bu konuda da daha iyi olmalıyım. Ama önce, karım. "Dawson beni Noel için dışarı davet etti. Benimle gelmek ister misin?"

Ellerini omuzlarıma indirdi. "Sence bu uygun mu?"

"Ailemin ilişkimiz üzerinde çalıştığımızı bilmesinde yanlış bir şey yok." Yumuşak pijama pantolonunun üzerinden kalçalarını okşadım. "Bristol seni görmek istiyor ve King's Creek'ten ne kadar hoşlandığını biliyorum."

"King's Creek'ten senin sayende keyif alıyorum."

"Çünkü ." Tanrım, toz toprak içinde olmak, at teri ve sığır gibi kokmak beni daha da gevşetiyorsa evde nasıl ?

Karıma yaklaşabilir miyim?

"Evet. Ve çünkü kovboy çizmelerini giyiyorsun." Kulağıma fısıldamak için eğildi, göğüsleri göğsüme sürtünüyordu. "Kovboy şapkanı beni deli ediyorsun."

Parmaklarımı kalçalarına geçirdim ve onu kendime çektim. "O zaman bir dahaki sefere kovboy şapkanı taktığımda, bana bunun seni ne kadar delirttiğini göstermeni istiyorum."

Gülümsemesinde hınzırlıktan daha fazlası vardı ve ağzını yakaladım. Büyüyen ereksiyonuma rağmen daha ileri gitmedim. Karıma sarılıp mutfak masasında öpüşmekten memnundum. Tüm bildirimlerim sessizdi ve kendime önümde on iki saatlik bir iş olmadığını söylemek kolaydı. Tıpkı Kate'in kucagında olması, onunla tanışmam dil darbesi, kendime boşanmanın hâlâ bir seçenek olmadığını söylememi kolaylaştırdı.

BÖLÜM 14

K yedi

Şoför tarafındaki camdan giren güneş ışığı Aiden'in güçlü profilini ortaya çıkarıyordu. Kot pantolon ve patlayıcı sonuçlarla yeniden bağlantı kurduğumuz geceden kalma Princeton sweatshirt'ünü giymişti. Kışlık ceketlerimizi bagajlarımızla birlikte arka koltuğa attık ve King's Creek'e doğru yola çıktık.

Aiden ve ben son birkaç haftadır haftada birkaç kez buluşuyorduk. Bir gün öğle yemeği için buluşmuştuk. Beni ofisine de davet etmişti ama gitmemiştim. Tek düşünebildiğim beni masasının üzerine çıkaracağına dair verdiği sözdü. Bunu ne kadar istesem de, bunun gerçekleşebileceğini bile bile gidecek kadar cesur değildim. Ve Phillip'in ne yaptığımızı bileceğini. Ve babasının. Belki de bu bir süre fantezi olarak kalmak zorundaydı.

Ona hikâyemi anlatmayı bitirdiğimde ellerim havada uçtu. Evden ayrıldığımızdan beri neredeyse hiç durmadan konuşuyordum, ama şimdi onun beni sadece dinlemekle kalmayıp, saçmalıklarımın zevk aldığını bildiğim için, kendimi serbest bırakmışım.

"Sonra annem dedi ki, 'Hey, senin için bir paket var. ' Tepkisini beklemek için durakladım.

Hangi paketten çok iyi biliyordu. Bana bir bakış attı, gözlerinde muziplik vardı.

"Evet," dedim. "Bir şey sipariş ettiğimi hatırlamıyorum ama masada onun ve Randall'ın önünde açarken hiç düşünmedim."

Aiden sırtıtmaya başladı. "Oh, hayır."

"Oh, evet, Aiden." Bir kıkırdamayı kestim. "Oh. Evet. İçinde kitaplar olduğunu gördüm ama ters paketlenmişlerdi. Ben de onları çıkardım."

Derin kıkırdaması kabinin içinde titreşti.

"Randall neredeyse boğuluyordu. Neyin yanlış olduğunu görmek için kitabı çevirdim ve bacaklarını bir adama dolamış bir kadın gördüm. Diğer elimdeki ise dört erkek tarafından çevrelenmiş gecelikli bir kadın."

"Okumamış olabileceğin yazarları seçmeye çalıştım." Gülümsemesini yutmaya çalıştı ama başaramadı. "Sadece araştırma amaçlı."

İçim ısındı. Sadece düşünceli bir dokunuş değil, aynı zamanda kişiseldi. Yüzde birlik kalabalığın en moda parfümü değildi. Ya da şatafatlı bir elmas yüzük de değildi. Aslında neyi seveceğimi düşünmek için zaman ayırmıştı. "Daha da kötüsü-"

"Daha da mı kötüleşiyor?"

Başımı salladım. "Annem, 'Bitirdiğinde bunları okuyabilir miyim?' dedi. 'Sharon ters harem mi okuyor?'"

"Artık öyle."

"Randall bana teşekkür edecek."

"Bu iğrenç, Aiden. Onları bir kez duydum ve sesi bastırmaya çalışırken neredeyse yastığımla boğuluyordum."

Güldü, sonra gülümsemesi soldu. "Bugünü ailenle geçirmemenin sorun emin misin?"

"Mattie ve Jason sessiz bir Noel arifesi geçirip kayınvalidelerine ya da Mattie'nin durumunda henüz kayınvalide olmayan kayınpederlerine gidecekler." Annemle ben ayrılmadan önce konuşmuştuk. Aiden'a şimdi mi sormalıydım yoksa tatilin nasıl geçtiğini görmek için beklemeli miydim emin değildim. Yarın Noel arifesiydi ve arabayla gitmeyi planlıyorduk.

Noel gecesi evdeydim. Ertesi gün çalıştım. Şimdi sorsam. Bu hafta sonunun bir sınav olması gerekmiyordu. "Ama annem ve Randall yılbaşında bir yemek vermek istiyorlar. Sen de davetlisin."

Sürpriz kaşlarını kaldırdı. "Evet. Elbette."

Parlıyor muydum? Hiç tereddüt etmemişti.

Şimdiye kadar kendim ve Aiden'a verdiğim tepkiler üzerinde iyi çalışmıştım. Çalışması gerektiğinde, ki bu hala her zaman oluyordu, fazladan vardiya almak ya da evde oturmak dışında başka planlar yapıyordum. Sophie isteyken Jason'a çocuklarla ilgilenmesinde yardım ettim. Violet'in okul resitallerine gittim.

Aiden davet ama bugün, yarın ve tabii ki Noel'de alacağı izne hazırlanmak için önceden çalışıyordu.

dışında, her gün biraz iş yapıyordu ama daha çok bir denge kurmaya çalışıyordu.

Dirseğimi pencerenin yanına koydum. İş arkadaşlarımla hayatlarına dair yorumlar, müşterilerle etkileşimlerim, iş ve eğlence için okuduğum yeni kitaplar hakkındaki düşüncelerim arasında gevezelik edecek çok şeyim vardı.

Ama daha fazla saçmalamak istemedim. İlişkimizin dinamiklerindeki değişim birkaç sorudan daha fazlasını ortaya çıkarmıştı ve ben bunları sormaya kararlıyım. "Neden konuşmuyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu yolculuğun tamamını sadece iş hikâyeleriyle doldurabilirim. Ama sen hiç yapmıyorsun." "Senin iş hikâyelerin ilginç. Benimkiler değil."

İşimi seviyordum. Kütüphane çalışanlarını. Müşterileri. Onlar hakkında konuşmadan duramıyordum ve Aiden normalde gizli olan her şey için güvenilir kaynağımdı. Aiden ile bilmem gerekenler esasına göre çalıştığımı ve bilmem gerekmediğini varsayıyordum. Hiç şüphe yok ki yönettiği milyarlarca dolara kadar uzanan gizlilik gereksinimleri vardı.

İş hikâyelerin ilginç. Benimkiler değil.

Aklıma gelen yeni soruları sormadan önce bir süre alt dudağımı yokladım. "İşini seviyor musun?"

"İş " dedi otomatik olarak.

Alt dudağımı tekrar dişlerimin arasına aldım. Ses tonu nötrdü.

Robotik.

Kardeşleri bu terimi, Aiden'ın umursamadığı bir işte duygularını bastırmakta o kadar ustalaştığı ve bunun özel hayatına da yansıdığı için mi kullanmıştı?

"Şirkette çalışmak istediğini sanıyordum."

Ellerini direksiyondan çekmeden bir omzunu kaldırdı. "Bunu bekliyordum."

Korkunç bir farkındalık, havuzdaki bir kaya kadar sağlam bir şekilde battı. "Beklenmedik bir şey olsaydı, şirkette çalışmaz mıydın?"

Ağzı o kadar kısa bir süreliğine gerildi ki, tüm bu yeni bilgiler için onu dikkatle incelemiyor olsaydım bunu fark etmeyebilirdim. "Bu bir aile şirketi."

"Baban sana üniversiteyi bitirorada çalışman gerektiğini söyledi mi? Büyükannen mi?" Emilia'nın bunu yaptığını görebiliyordum.

"Evet, büyükanmem ve babam benden beklentileri konusunda oldukça nettiler.

Beck lisedeyken bile kendi şirketini kurmaktan bahsediyordu. Xander'ın bir ofis jokeyi olmayacağı açıktı. Ve Dawson çiftçiliği seviyordu, bu yüzden hepimiz onun en kısa sürede inek-buzağı işletmesini yöneteceğini biliyorduk. mümkün."

"Ve sen en yaşlısısın," diye bitirdi. "Ama şirketi seçmez miydin?"

"Yapmak zorunda değildim. O beni seçti," dedi sıfır duygusallıkla.

Farklı bir taktik denedim. "Herhangi bir şey için okula gidebilecek olsaydın, bu ne olurdu?"

"Bunu hiç düşünmedim, çünkü hiç önemi yoktu."

Ön camdan dışarı bakmak için bakışlarımı değiştirdim. Otoyolun her iki tarafındaki karlı manzara seyrek ve göz alabildiğine uzanıyordu. Kahverengi otlar tutam tutam uzanıyor, neredeyse kar kadar boldu.

Üzüntü kalbimi doldurdu. Randall ve annem benim için çalışmışlardı. Kardeşlerim ve ben eğer istersek üniversiteye gidebilecektik. tamamını ödemeye güçleri yetmezdi ama geldiğinde biriktirirlerdi. Kardeşlerimin her biri teknik programları seçmişti, ben ise üniversiteye gitmiştim. Ondan sonra, evlenene kadar öğrenci kredilerimle uğraştım. Sonra Aiden tek bir çekiç darbesiyle tüm miktarı halletti.

Liseden mezun olduktan sonra eğitime devam edebileceğimi hafife almamıştım. Kabul ettiğim ve ancak şimdi farkına vardığım şey, istediğim programı seçebilmiş olmamdı. Ben Kendimi, büyürken bana yardım eden ve beni besleyenler gibi, her zaman gülümsemeye hazır, nazik bir kütüphaneci olarak hayal ettim.

Aiden kariyerini seçmemişti. İşinden nefret edebilirdi ve hiçbirimiz bunu bilemezdik. Bu... berbattı. Müstehcen bir ücret ama bu hayatının geri kalanına mal olmuştu. King Oil'e her şeyini vermişti ama King Oil ona karşılığında çok az şey ver.

Aiden

Kuzey Dakota'daki tesislerimizden gelen finans raporlarına göz attım. Williston civarındaki birkaç saha hala petrol taşıyordu, ancak birkaçı varil fiyatı yükselene kadar kapatılmıştı. İdeal bir durum değildi ama mevcut iklim böyleydi.

Noel arifesinin erken saatleriydi ve uyuyan tek kişi Kate'ti. Bristol ve Dawson benden kısa bir süre sonra uyanmış ve ev işlerini yapmak için dışarı çıkmışlardı. Ben de işimi bitiriyordum, böylece bu gece yemek için yırtınmak zorunda kalmayacaktım.

Varışımız beklediğim kadar garip olmamıştı. Dawson ve Bristol Kate'i her zamanki gibi karşıladıktan sonra bizi oturtup Cartwright Cattle'ın yakında dönüşeceği ayık çiftlikle ilgili büyüyen planlarını gösterdiler. Bristol bunun doğru yapılmasını , bu yüzden o ve Dawson kış boyunca fikirler ve çarpıcı düşünceler ekleyerek zaman ayırıyorlardı. Gelecek ay, Bristol'un hayalini gerçeğe dönüştürmek için şirketleri araştırmaya başlayacaklardı.

Üst katta yatak odasının kapısı açıldı ve birkaç saniye sonra başka bir kapandı. Kate banyodaydı. Bakışlarım merdivenlerden yukarı kayd ve yatak odasını oturma odası ve mutfaktan ayıran parmaklığı takip etti.

Başka bir rapora tıkladım. Konsantre olmaya çalıştım. Bakışlarım ikinci kata yükseldi. Şimdiye kadar çıplak olmalıydı.

İlişkimiz boyunca bu evde hiç seks yapmamıştık. Kate'in Dawson'ın çatısı altında sevişme düşüncesinden rahatsız olmasını istememiştim. Ya da kardeşlerimden biri ya da ikisi, hatta belki de babam yakınlarda uyurken seks yapmak.

Nefesimi içime çektim ve kalınlaşan aletimi düzelttim. Kot pantolonumun içinde ereksiyon halinde oturmak çıplak karımı unutmamı kolaylaştırmıyordu. Gözlerimi tekrar rapora çevirmeye zorladım. Yine hangi siteydi bu?

Dawson ve Bristol hala dışarıdaydı. İçeri girip bizi duyarlarsa, bu onların işine gelirdi. Dawson robot saçmalığını tekrar düşünebilirdi. Dizüstü bilgisayarımın kapağını kapattım ve merdivenlerden yukarı fırladım.

Duş akıyordu. Kapı kolunu ama dönmedi. Lanet olsun. Tek banyoyla büyümek bir kıza bunu yaptırır.

Ofise koştum, bir ataş buldum ve merdivenleri hızla çıkarken onu düzelttim. Kilidi açmam iki saniye sürdü ve içerideydim. Çift duş perdesi çıplak karımı saklıyordu.

Kate'in yumuşak mırıltısı kesildi. "Alo?"

"Benim." Kapıyı kilitledim.

"Oh. Neredeyse bitirdim."

"Değilim," diye homurdandım kazağımı başımın üzerinden yırtarken. Ben seçmiştim

Kate'in beğendiği bej rengi, yakalı olanı, ama beni içinde görmek için beklemesi gerekecekti.

Duşun kapısından dışarı baktı, bakışları az önce pantolonumdan kurtardığım ereksiyona takıldı. Pantolonumu tekmeleyerek çıkardım, çoraplarımı çıkardım ve banyoya doğru yürüdüm.

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Söze dökülmemiş endişesine cevap verdim. "Hâlâ dışarıda ev işi yapıyorlar." Sadece biz var mıyız diye kontrol ediyormuş gibi bakışlarını arkamda gezdirdi,

Sonra beni içeri almak için duş perdesini biraz daha araladı.

Onu duvara yasladım ve ılık su spreyi omzuma çarptı. Yakalanma düşüncesiyle endişelenmesini ya da utanmasını istemiyordum, bu yüzden bunu hızlı yapacaktım.

Sabun köpükleri omuzlarından göğüslerine doğru süzüldü. Köpükleri fiskeyle uzaklaştırdım. "Bir noktayı atlamışsın."

Göğsünü kabarttı ve meme uçları tenimi sıyırdı. "Bitirmeme yardım etmek ister misin?"

Diz çökerken ona yavaşça sııttım. Ben bir bacağıma omzuma atarken o da ellerini duvara dayadı.

Onu ıslatmak ve hazır hale getirmek için klitorisini dillemem uzun sürmedi. Sızlanmalarını ve inlemelerini sessiz tutmak için mücadele etti, ama onların olgun vücudunda titreştiğini hissedebiliyordum.

Ayağa kalktım, ellerimi kaygan vücudunda gezdirdim. Fazladan bir saniye çalarak, buz dansı yapıyormuşuz gibi kaymamamız için ayağımı doğru bastım. Kalçalarını kavradım ve onu kaldırdığımda irkilerek bir nefes verdi. Bacaklarını otomatik olarak belime doladı ve ıslak merkezini zorlanan ereksiyonumun üzerine yerleştirdi.

Yukarı ittim ve içeri ittiğim anda esnedi ve kendini indirdi.

İnlemem sessiz değildi. Karıma doyamıyordum. Biz yapmadık Her bir araya geldiğimizde seks yapardık ama o ilk geceden beri birkaç kez bunu başarmıştık. Vücudunun benimkini kavrayışı ve gözlerimi şaşı yapması, bir ya da iki yıldır seks yapmadığımızı düşünürdüm.

"Çok iyi hissediyorsun. Bu uzun sürmeyecek." Ağzımı onunkinin üzerine bastırdım ve onu duvara yasladım. Hızımı giderek artırarak iterken içine doğru yaladım.

Duş duvarına yapışmış haldeyken elinden geldiğince üzerime çıkıyordu. Aramıza bir el sokmak için bacaklarındaki tutuşumu gevşetmeye çalıştım ama ayaklarım kaymaya başladı.

Vücudunun sıkı yumruğu beni ondan çok daha önce itecekti ve ben ondan önce bitirmeyecektim, kısa bir sevişme için bile olsa. Öpüşmemizi kestim. "Kendine dokun."

Bakışları benimkilere kaydı, göz bebekleri büyüdü. İçeri ve dışarı pompalayarak karar vermesini bekledim. Daha önce hiç sormamıştım ve o da hiç yapmamıştı.

Çekingen bir tavırla omuzlarındaki tutuşunu bıraktı ve elini bedenlerimizin arasına soktu.

Lanet olsun, bu çok . Sessiz olmayan bir inilti daha.

Ben iterken parmak eklemleri bana sürtünüyordu. Oluşturduğu küçük daireleri hissedebiliyordum, sürtünme aramızdaki ısıyı artırıyor.

İnlemeleri daha hızlı geliyor, daha yüksek sesle çıkıyordu. Ağzını yakaladım ama homurtularım umduğum gibi susturulamadı. Kalçalarının hareketiyle birlikte pompalarımın gücü de arttı. Dişlerimiz çarpıştı ve kıkırdadı, ama sonra sikimin ucu içindeki mükemmel noktayı sıyrınca nefesi kesildi.

Onu susturmaya çalıştım ama daha çok kıkırdadı. Tekrar öpüşmeye çalıştık ama o çok yakındı. Vücudu sıkılaştı, bacaklarının mensesi yanlarımı ısıırıyordu.

Orgazmı en hassas tenimde dalgalanarak zirveye ulaştı ve zirveyi aştığında haykırmak için ağzını açtı, sonra sessiz olmaya çalıştığımızı ve bunu başaramadığımızı yeni hatırlamış gibi sarsıldı. Başını yere çarptı. ama vücudu hâlâ doruk noktasında spazm geçiriyordu. Bir kıkırdama daha iniltiyi kesti. Sonra iniltiyi bastırmaya çalıştı ve tekrar güldü.

Sırıttım, sonra kendi orgazmım vurdu. Dişlerimi sıktım, ama lanet olsun, karımın kahkahasıyla karışan kabarcıklı ecstasy benimkini teşvik etti.

"Şşşt," diye uyardı, gülümsemesi genişledi.

"Sen sus. Sen daha yüksek sesle konuşuyordun." Kıkırdadım ve mizah dolu artçı şoklar vücuduma yayılırken nefesim kesildi.

"Aman Tanrım. İyi ki onlar bunu denemişiz," diye fısıldadı.

Bacaklarını çözmesine yardım ettim. Dışarı çıkmadan önce dudaklarına sert bir öpücük kondurdum. "Bitirmene izin vereceğim."

Dışarı çıkarken bir havlu kaptım ve onun için yenisiyle değiştirdim. Kurulandım ve yeniden giyindim. Evden çalıştığım günlerdeki saç rutinim yarım yamalak bir parmak tıraşına dönüşüyordu.

Aşağı indiğimde Dawson buzdolabını karıştırıyordu. Kate'e Dawson'ın seks seansımız sırasında bir noktada geri döndüğünü söylediğimde içi parçalanacaktı. Bana baktı, ıslak saçlarımda oyalandı, kaşlarını çattı, sonra bakışlarını banyoya doğru kaldırdı. Sanki bir işaretmiş gibi duş kapandı.

Başını iki yana salladı. "Bristol'un dün gece siz ikiniz buradasınız diye beni ertelediğini ve yaptığımızı öğrenmenizden korktuğunu düşününce."

"Senin çok gürültücü olmandan mı korkuyor?"

Dikkatini tekrar buzdolabının içindekilere verdi ve orta parmağıyla başının yan tarafını kaşıdı. Kıkırdadım ve neredeyse zıplayarak masaya gittim.

Buzdolabının arkasına yaslandı ve yol boyunca beni düşündü.

Bilgisayarımı hazırladım ama onu görmezden geledim. "Enerjini boşa harcıyorsun."

Kapıların kapanmasına izin verdi ama bakışlarını benden ayırmadı.

Kardeşim sabahımı mahvetmeyecekti ama yine de ilgisi olumsuz değildi. Bu... Bunu tanımlayamadım. "Ne?"

"Yok bir şey. Sadece seni böyle görmek güzel."

"hissetmek çok güzel." İtiraf kolayca geldi.

Öylece bıraktı ve buzdolabının Fransız kapılarını tekrar açtı.

"Lanet olsun." İçeri girecekmiş gibi panellerin arkasında kayboldu. "Nasıl olur da tereyağım biter? Bu bir rezalet."

"Gidip biraz getireyim."

"Hayır. Ben alırım."

"Dawson, bütün yemekleri sen yapıyorsun. Kasabaya gidebilirim." Kate gelmek ister mi diye bakacağım. "Sadece pikabı ısıtmam gerekiyor."

Pikabımı telefonumla çalıştırabilirdim. Düğmeye bastım ve başarısız bir mesaj aldığımda kaşlarımı çattım. Tekrar denedim. Yine aynı şey.

"Bir sorun mu var?" Dawson ellerini kot pantolonunun içine sokmuş, yana kaykılmıştı. Saçları öbek öbek toplanmıştı. O da benimle aynı parmak tıraşı yöntemini kullanıyor olmalıydı ama ben sabahtan beri çorap şapka giymemiştım.

"Pikap çalışmıyor."

İkimiz de botlarımızı ve paltolarımızı giyip dışarı çıktık. Kamyoneti çalıştırmaya çalıştım. Çalışmadı. "Akü bitmiş. Çiftlik dükkanı açık mı?"

Dawson başını eğdi. "Sanırım öğlene kadar."

"Arabayı ödünç alabilir miyim?"

Evet demedi ama yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı ve bulutlar gökyüzünü doldursa da gözleri parladı. Gözlerimi kıstım ve gülümsemesi büyüdü.

"Mesele şu ki Aiden, pikabıma ihtiyacım olabilir."

Cehennem gibi. Bristol'unkini kullanabilirdi. Eski arabasını ama dükkânda birkaç gün geçirdikten sonra iki tonluk bir kedi yavrusu gibi mırıldandı.

"Beck ve Xander şehre geldiklerinde ve ihtiyaçları olduğunda diğer pikabı kullanıyorlar."

Diğer tek pikap... "Seni pislik."

BÖLÜM 15

K yedi

KIŞ ÇİZMELERİM karla dolu park yerine vurdu ve kapıyı ve koltuğu bıraktım. Beck'in bu eski pikabı bir şeydi. Daha önce hiç binmemiştim ama diğerlerinin onu sürdüğünü . Böyle bir sürüş, gençken kardeşlerimin de hoşuna giderdi. Aiden hariç, King'in her bir oğlunu gençken bu arabayı sürerken hayal etmek çok kolaydı. Şimdiye kadar.

Güzel kazağını, kot pantolonunu ve North Face montunu giymişti ama kovboy çizmeleri vardı ve büyük kamyoneti hiçbir şey değilmiş gibi kullanıyordu.

Bakışlarım tepeyi kaplayan KC ışıklarına kaydı. Bunların modası yıllar önce geçmemiş miydi? Kocam ve kardeşlerinin zamanından çok önce.

bir ısı duvarı kapandı. Canavar kamyon özentisi arabaya binmek için neredeyse kocamın yardımına ihtiyacım olacaktı.

"Bu bir tırmanıştı." Büyük bir çiftlik kamyonetinden çok daha büyük değildi ama ben de Aiden gibi 1.80'den uzun değildim. İçeri girip çıkmak için üç temas noktasına ihtiyacım vardı.

"Bu da bir şeydir," dedi suratsızca, ama bu sözlerin altında yatan mizahı kaçırmadım.

Yanılmıyorsam, Aiden bunu sürmeyi umursamıyordu. Muhtemelen ağabeylerinin yaptığı gibi otlaklara gitmek istiyordu. Onunla çamurdan geçmekten duymuştum. Karda ne yapardı?

Elimi tuttu ve beni Ana Cadde'nin bir blok ötesindeki küçük bakkalın içine götürdü. İçeride, elli dolar değerinde yiyecek alıp buraya ne için geldiğimizi unutmamak için önce tereyağını aldığımızdan emin olduk. Tepedeki hoparlörlerden Noel müziği yayılıyordu ve her koridorun sonunda yeşil ve kırmızı bir şeyler vardı. çikolatalar ya da çorap dolguları.

Aiden ve ben bu yıl hediye alışverişi yapmamaya karar vermiştik. Yine de bana o kitapları ve onları açmanın getirdiği tüm o kahkahaları almıştı.

Keklerin yanından geçerken merakımdan tatlarını tahmin ettim. Bir kadın kocamın adını söyleyince dikkatim dağıldı.

Elimi güven verici bir şekilde sıktı. "Hey, Poppy."

Şöyle bir baktım ve geçirmekte olduğum güzel gün bir anda tepetaklak oldu. Kadını tanıdım. Beck ve Eva'nın nişan partisinde Aiden'ın dikkatini liseyle ilgili anlamsız konuşmalar ve işiyle ilgili iltifatlarla domine eden kadınla aynıydı. Daha büyük bir balığı emen ve avcı balık onu görmezden gelirken dünyanın geçip gitmesini izleyen balıklardan biri gibi Aiden'ın diğer tarafında oturmuştum.

"Noel için şehirde misin?" Sırtışı bir diş macunu reklamında bile olabilirdi. Kıskançlığımı dizginlemek için çok çalışmıştım. Annem gibi "siktir et onları" demeyebilirdim ama kendime Poppy gibi birinden daha iyi ya da daha kötü olmadığımı hatırlattım.

Saygı eksikliğiydi. Sonuçta kocamın bana nasıl davrandığı ikimizin arasındaydı. Ama Poppy bana saygı duymadı. Yıllar sonra, yine ben yokmuşum gibi davrandı.

Poppy onun cevap vermesini beklemedi. "Ohmigosh, seni tekrar görmek çok güzel. Geçen gün seni düşünüyordum. Eskiden nasıl olduğunu hatırlıyor musun?

Traktörünü Okula Getir Günü'nde sen ve kardeşlerin hepiniz farklı bir traktör mü getirdiniz? *Çok* komikti, ama siz her zaman *çok* komiktiniz. Geçen gün eski güreş koçuyla konuşuyordum ve senin adın geçti. yukarı."

Aiden beni kendine çekti.

Aiden'ı bırakıp eşyalarımızın parasını ödemeye mi gittim? Poppy'ye daha fazla tahammül edemezdim. Aiden beni görmezden gelmiyordu ama bu durumlara dayanmak zorunda değildim. Küçümseyici bir yorumun ya da düpedüz bir kaltak olmanın yardımcı olmayacağı türden. Kötü görünürdüm ve kendimi kötü hissederdim.

Bir adım daha yaklaştı. "Sanırım öyle-"

"Üzgünüm, Poppy." Aiden bana sarıldı. Ona göz kırptım. Poppy'nin şaşkın ifadenin aynısı bende de var mıydı? "Kate ve ben Dawson için bir şeyler alıyorduk ve dükkânlar kapanmadan önce yapmamız gereken bir iş daha var. Seni ailenden ayırmaktan nefret ediyorum." Arkadaşı ya da ailesi olmayan kişilerle konuşurken yüzünde milyonlarca kez gördüğüm bir gülümseme vardı.

Yüzeysel ve yatıştırma amaçlı. "Benimkiyle baş başa ne kadar değer verdiğimi biliyorum. King's Creek'e yaptığımız bu geziler Kate ve benim için oldukça özel. Karımla tanışmıştın, değil mi? Poppy, bu Kate."

Poppy'nin bakışları bana kaydı, dudakları . "Ben öyle düşünmüyorum."

Onu mı savıyordu? Hem de çok kolay bir şekilde, sanki bunu daha önce milyonlarca kez yapmış gibi. Pratik mi yapıyordu? Yoksa uzun zamandır başkalarına söylemek için can attığı şeyi, onlar onun zamanına hükmettiğinde mi söylemişti? İhtiyacı olan tek şey yedi gün yirmi dört saat CFO olarak "açık" olmamak için izin almak mıydı?

Aiden'la aynı sırtışı benimsedim. "Sanırım Beck'in nişan partisinde tanıştık."

Kaşları, bir, beni hatırlamaya ve iki, Aiden'ın evli olduğunu hatırlamaya çalışıyormuş gibi kırıştı.

Aiden'ın kaşları gülümsemesine benzer bir şekilde çatıldı. Hafif.

Sahte. "Orada mıydın?" Başını salladı ve hüznle kıkırdadı. "Özür dilerim. I

Sadece işle boğuştuğumu ve karımla yalnız kalabilmeyi dilediğimi hatırlıyorum."

Poppy birkaç kez gözlerini kırptırdı. O gece Aiden'a yapışan tek kişi o değildi ama en ısrarcı olan oydu. İnsanları aşağılamayı sevmezdim ama bu durumda affedebilirdim. Eğer Poppy onu benden çalacakmış gibi davranmasaydı, o zaman sadece biraz kafası karıştırdı. onun ifadesi.

Aiden başını eğdi, gözlerinde hoş bir parıltıdan başka bir şey yoktu. "Mutlu Noeller, Poppy." Beni kasaya doğru çekti.

Yaşlı kasiyer yaklaştığımızda gülümsedi. Aiden'la Dawson ve Bristol'un düğünü hakkında sohbet etmiş ve düğünün güzel olduğunu duymuştu. Poppy'nin aksine, onun tüm ilgisini talep etmiyordu ve benimle de en az onun kadar konuşuyordu.

bitirdik. Aiden çantayı kaldırdı ve pikaba ulaşana kadar elini benimkine doladı. Kapıyı açtı ve içeri girmeme yardım etti. Sürücü koltuğuna sanki yerden bir metre yüksekte değilmiş gibi geçtiğinde, "Teşekkür ederim," dedim.

Bana doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Eminim rüzgar enerjisi de umurunda değildir."

"Hiç de bile." O motoru çalıştırırken sııttım. Gürültüsü park yerinde yankılandı. Pikabın tek yapması gereken geri tepmektir ve tüm cahil kutularını işaretleyecektik. "Hailey'i fırçaladıktan sonra herhangi bir serpinti yaşadın mı?"

Çenesi titredi ve cevap vermek için bir an bekledi. "Babası kendilerini daha iyi göstermek için şirketinin King Oil'e karşı saldırılarını artırdı."

Ve bana söylemek istememişti. "Özür dilerim."

". Babamla neden daha kötüye gittiğini düşündüğümü konuştum. Halkla ilişkiler ekibimizle bir araya geldik. Rüzgar ve güneş enerjisi geliştirme çalışmalarımızın çoğunun web sitelerimizde daha kolay erişilebilir olmasını sağladılar ve tüm sosyal medya kanallarında düzenli olarak bilgi notları yayınladılar."

"Güzel pasif karşı atak."

Kasabanın dışındaki otoyola dönerken sinsi bakışlarını bana doğru kaydırıldı. "Ayrıca, büyük rüzgâr türbinlerinden daha verimli ve çevreye daha az zarar veren yeni rüzgâr teknolojilerinin geliştirilmesine verdiğimiz destek üzerinde de yoğunlaşıyoruz."

"Zekice."

"Ama etkili," diye kabul etti. "Aslında halkla ilişkilerimiz için gerçek bir nimet oldu."

Çiftlik dükkanına park etti ve biz de içeri koştuk. Poppy'deki gibi bir sorun çıkmadı. İhtiyacı olan aküyü buldu ve sonra tekrar yola koyulduk.

Koltuğumda rahatladım ve Aiden'in benim için harcadığı çabanın tadını çıkardım. Sadece o değil, Gentry de. Aiden'in ailesinin geri kalanı bana daha önce olduğu gibi iyi davrandıkça, güven konusunda bilgisi olmayan tek kişi olmanın acısı azalıyordu.

Dawson'ın otağına yaklaştık ama Aiden'in döndüğü toprak yol bizi kardeşinin evine götürecek yol değildi.

Yaklaşınca arabayı çekti. "Kapıyı açacağım. Geçmek ister misin?"

Merak peşimi bırakmadı ama ne yaptığımızı sormadım. Aiden ve spontane şeyler genelde birlikte gitmezdi. Sürücü koltuğuna doğru ilerledim. Gaz pedalına ulaşmak için kenara oturmak zorunda kaldım. Aiden kapıyı açtı, güzel kazağı ve kot pantolonu, duran kışlık paltosuyla manzarayla çelişkili görünüyordu. Botları, henüz uçup gitmemiş birkaç santimlik karın içine gömülmüştü. Hiçliğin ortasında bir şehirli gibi görünüyordu ama bu topraklarda doğmuş ve büyümüştü.

Kamyoneti çektim, motor gaza çok az basarak kükrerken içimi bir heyecan .

Arabayı park ettim ve koltuğuma geri döndüm. Aiden kapıyı kapattı ve tekrar bindi.

"Kemerlerinizi bağlayın." Yüz ifadesinden beklenti okunuyordu.

Önce ona, sonra pencereden dışarı, karla kaplı manzaraya baktım. Karın o kadar derin olmadığı küçük bir tepenin zirvesindeydik. Çamur değildi, ancak bu sürüşle, onu yırtmak yine de eğlenceli olurdu.

Kemerimi . "Gidiyor musun-" "Evet."

Kamyonet sarsıldı ve yola çıktık. İçimden kahkahalar döküldü. Emniyet kemerlerine rağmen sağa sola . Aiden pikapla tepenin etrafında dönüp dururken ben gösterge panelini ve kapının kolunu kavradım. Bir noktada, iki tepe arasında birkaç ay önceki donma-çözülme döngüsünden kalmış olması gereken buzlu bir yamaya çarptı ve pikap savruldu.

Onun kahkahası benimkine karıştı. Sonra gaza bastı ve tepeye çıktık. Arabayı park etti. Bütün işi pikap yapmış olmasına rağmen ikimiz de daha hızlı nefes alıyorduk.

"Denemek ister misin?" diye sordu.

Ağzım açık kaldı. "Yapabilir miyim?" Direksiyon başında hiç sorumsuz davranmamıştım. Asla.

Bu farklıydı. Kontrol altındaydık. Bu otlaktaki tepeler hafifçe yuvarlanıyordu ve kış boyunca burada hiç sığır yoktu. Dawson bahara kadar sığırları buraya .

"Yüksek noktalardan ayrılmayın. Kar alçak bölgelerde toplanır. Eğer sıkışırsanız, düşmeyi memnuniyetle göze alırım, ama Dawson'ı ve başkalarının bana ebedi bok engellersen minnettar olurum." Sırıttım ve emniyet kemerimi çıkardım.

"Ve Kate." Sesi gerçekten iyi tanımaya başladığım hırıltıya dönüşmüştü. Kolunu direksiyonun üzerinden geçirip bana doğru çevirdi. Onun karanlık bakışlarıyla karşılaştım. "İşin bittiğinde, sana tekrar sahip olmayı planlıyorum."

"Burada mı?" Güpegündüz mü?

"O kadar ki, sığırlar bile bizi göremiyor."

"O zaman sürücü koltuğuna beni eğlenceli şeylere geçelim."

Aiden

Ne kadar sık tecrübe edersem edeyim, bu kadar farklı olduğuna inanamıyordum.

Noel sabahı bir yetişkin gibiydim. Dawson en çok istediği yumurtalı ekmeği zaman ayarlı fırına koydu, sonra Bristol ile birlikte ev işlerini yapmaya gitti. Ben de birkaç saatliğine ona katıldım, sonra geri dönüp ortalığı temizledim.

O ve Bristol döndüğünde ben masada çalışıyordum. Kate kanepeye kıvrılmış kitap okuyordu. Yasadışı görüntüleri gizlemek için kese kağıdından bir kitap kapağı yapmıştı. Bu fikri kütüphanenin gençlere kendi kitapları ve ders kitapları için sunduğu bir el işi projesinden almıştı.

Bristol ve Dawson hâlâ yatak odalarındaydı, ben de bilgisayarımın üzerinden baktım. "Tavuk." Bana baktığında, kitabını işaret etmek için çenemi kaldırdım.

Yanaklarında belli belirsiz bir kızarıklık belirdi ve dudakları kıvrıldı. Korkmuş görünen bir kadınla gölgeli bir görüntüyü ortaya çıkarmak için kapağı kaydırды. "Sophie'den ödünç aldığım bir gerilim romanı ve dışını korumak istedim. Bunları sadece kocam bana önünde müstehcen şeyler olan kitaplar gönderdiğinde kullanmıyorum."

"Kocanız bunu tekrar yapmak zorunda kalabilir."

Dawson'ın yatak odasının kapısı açıldı ve kafasını dışarı uzattı. "Plan değişikliği senin için sorun olur mu? Daha çok arkadaş değişikliği gibi. Büyükanne."

Hepimiz yirmi dokuz yaşın üzerindeydik ve emanetlerin icabına bakılmıştı. Diğerlerine kıyasla Grams'la en az sorun yaşayan bendim, belki Xander hariç, çünkü o ulaşılmaz olmaya özen göstermişti. En kötüsünü Bristol yaşamıştı, o kadar kötüydü ki sanırım Grams pişmanlık bile duymuştu.

Kate'e baktım. Şaşkınlıktan alnı kıvrılmıştı. Bunun neden bir sorun olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ona tüm bu dramdan bahsetmemiştim.

Daha çok ona söyledim ve ilgili gerçekleri atladım.

"Sen ve Bristol bunu sorun etmediğiniz sürece bizim için fark etmez," dedim.

Dawson başıyla onayladı ve kapıyı kapatarak odasına girdi.

Kitabına geri dönmek üzereyken Kate'le göz göze geldik. "Sana kardeşlerimin yirmi dokuz yaşına gelmeden önce büyükannemle birlikte nasıl olduklarını anlatmam gerek."

Ağzı bir O harfi oluşturdu ve yüzünü buruşturdu. "Doğru. Para Danny ve Bristol'a gidecekti." Yüz ifadesi karardı ve bakışları sayfaya kayd. "Benden hemen hoşlanmasına şaşmamalı."

"Seni bundan daha fazlası için seviyor." Yine de bu Grams'ti. "Demek istediğim, seni korkutup kaçırmayacaktı, ama o soğuk, hesapçı tarzıyla seni de hepimizi sevdiği kadar seviyor."

"Ona çekmişsin."

Geri çekildim. "Ne?" Büyükannemi severdim, ama bazen, büyükannem olduğu söylenerek büyüdüğüm için onu seviyor gibiydim ve torunları büyükannelerini severdi. Bizi ona sevdirecek bir şey yaptığı için değil. Annem öldükten sonraki aylarda, birkaç haftalığına Dawson' karşı yumuşamıştı ama bana sineye çekmemi ve babama ev işlerinde yardım etmemi söylemişti.

"Hakaret etmek için söylemedim." Kitabını kapattı ve yere koydu. Saniyeler içinde yanıma geldi. sandalyeye oturdu. "Demek istediğim, bence duygularını o kadar yakın, o kadar sıkı bir topun içinde tutuyor ki, onun duyguları olan bir insan olduğunu unutuyoruz."

Dawson'ın, Bristol'la yüzleştikten sonra büyükannemin nasıl yere yığıldığını anlattığını hatırlamadan edemedim. Büyükanne onu tutuyordu. patlayıp herkese, hatta kendisine bile zarar verene kadar duygulara kapılmıştı. O noktaya kadar Grams'i çelikle bir tutuyordum.

Bu onun artık yumuşak ve sevimli olduğu anlamına gelmiyordu. "Ben öyle olmak istemiyorum." "Tatili birlikte geçirdiğim Aiden değil." Benimkini ovuşturdu.

masanın altında uyluk. "Ama bu yine de seni sevdiğim gerçeğini değiştirmiyor."

"Seni seviyorum Kate. Bundan asla şüphe etme."

Dawson'ın kapısı açıldı ve Bristol'la birlikte akşam yemeği için pişirmeyi planladıkları pırzola yemeği hakkında sohbet ederek dışarı .

Kate, muhtemelen onlara nasıl yardım edebileceğini sormak için geri çekildi.

Ama ayağa kalkmadan önce, "Bundan şüphem yok, Aiden. Artık değil."

Aiden

KENDALL ön pencereden dışarı baktı. "Umarım rüzgar ." Babası arkasından yaklaştı ve elini beline doladı.

"Yeni kar yok. Yollar iyi durumda olmalı."

O ve Kendall birkaç saat önce büyükannemle birlikte gelmişlerdi. Onlarla birlikte gelmiş ve şaşırtmıştı. Büyükannem genellikle kendi aracını kullanmayı severdi. Bu da kendi kaçış yolunu getirmek anlamına geliyordu. Dawson bir fotoğraf çekip Beck ve Xander'a göndermişti.

Büyükannem verandaya doğru yürürken, babam sanki onun arkasındaymış gibi

iyi bir damadın yapacağı olduğu için güvenlik ağı olmaya hazırды.

Büyükannem yaşlı görünüyordu. Benim yılmaz büyükannem

Bakışları ve sertliği omuzlarında daha önce görmediğim bir kamburluk yaratmıştı. Gümüş rengi saçları her zamanki gibi taranmış ve spreylenemişti ama yüzündeki çizgiler daha derin, daha sert görünüyordu. Sanki sadece yaşın doğal ilerleyişine karşı savaşmış ve kaybetmiş değil, aynı zamanda kenara çekilmiş ve yol vermiş gibiydi.

Şimdi büyükannem Dawson'la birlikte masadaydı. Sarah'nın İyileşme Çiftliği'nin planlarını inceliyorlardı. Bristol masayla benim Kate'le oturduğum oturma alanı arasında gidip geliyordu. Bristol ve büyükannem

Yakındılar ama aralarındaki ilişki birbirlerine tahammül etmekten birkaç adım daha iyiydi.

"Görmek isterim," dedi Grams, ses tonu araziye şimdi görmeleri gerektiğini söylüyordu.

Dawson bakışlarını Bristol'a kaldırdı ve o da başını salladı. "Gitmek isteyen başka biri var mı?" diye sordu.

Büyükannem muhtemelen meraklı olmak istemişti. Kırk yıldan fazla bir süredir Cartwright topraklarına adım atmamıştı.

Babam Kate ve benim gitmek için hareket etmediğimizi görünce hepimiz adına cevap verdi. "Siz gidin. Tek araçla gitmek daha kolay olacak."

Üçü arka kapıdan geçtiler.

Babam yanımıza geldi ve dirseklerini dizlerine bir koltuğa uzandı. "Konuşarak tatilinizi mahvetmeyeceğim. Ama Kendall ve ben önümüzdeki ay yönetim kuruluyla yapacağımız toplantı için zemin hazırlamaya çalışıyoruz."

Kate'in sorgulayan bakışları çevrildi.

Birkaç ay önce olsa, babama bunun sorun olmadığını söyler ve toplantının her zamanki gibi geçmesini bekleyerek yoluma devam ederdim. Kate odadayken de ayrıntıya girmezdim. Cevaplamak istemediğim sorular sorardı.

Boşanmak istemeden önce davrandığım gibi davranamazdım. "Kendall kurulundan iç ofiste birkaç pozisyonun daha onaylanmasını istiyor," diye açıkladım.

Babam başını salladı. "Sadece bir ofis değil, bir iç katımız da olmalı. Çok daralıyoruz."

Kate kaşlarını çattı. "Emilia hâlâ daha fazla yardıma ihtiyacın olduğunu düşünmüyor mu? Veriler kendi adına konuşmuyor mu?"

Kendall sandalyeye yaslanmış, elini babamın omzunda bir aşağı bir yukarı gezdiriyordu. Onları böyle görünce, ofiste ellerini birbirlerinden nasıl uzak tuttuklarına hayret ettim. İş dışında da sevgi dolu bir çifttiler.

"İş ahlakımız daha yüksek sesle konuşuyor gibi görünüyor. Üçümüz altı kişinin yapacağı işi yapıyoruz ama bu sürdürülebilir değil."

"Şirketin büyümesiyle bağlantılı üç yeni pozisyon çok fazla şey istememeli." Kararsız kalamazdım, tarafsız da olamazdım. Ancak altımda bir başkan yardımcısı daha istemezken destekleyici olmak zordu.

Kendall yüzünü buruşturdu. "Beş tane istememiz gerektiğini düşünüyoruz. Onlara ihtiyacımız var. Eğer bana bu bilgiyi verebilirsen, Aiden, bir şansımız olabilir."

Başımı salladım. Babam bakışlarını benden ayırmadı. Yalnız olsaydık, azar işitecektim. Neden altımda bir başkan yardımcısı olmadığını bilen tek kişiler babam ve büyükanmemdi. Kendall da muhtemelen biliyordu, çünkü babamın ondan bir şey sakladığından şüpheliydim, ama ben çuvalladığımda o ortalıkta yoktu.

"Yönetim kurulu toplantısından önce bu bilgiyi almanın faydası olur," dedi babam sert bir sesle.

Oyalanıyordum. Eğer iş önceliklerimi yeniden belirlemem gerekirse, bu verileri toplamak daha alt sıralara kayacaktı. "Ben bakarım."

Babamın bakışları sabitti. "Tüm pozisyonlar için."

Kendall'ın babamın omzundaki eli sakinleşti, bakışları gerginliğin arttığını hissetmiş gibi gidip geliyordu. Zor olmayacaktı.

Çenem gerilmişti ve stres kaynaklı bir baş ağrısı şakaklarıma vurmaya başlamıştı. "Patronum olarak mı yoksa asistanınızın kocası olarak mı soruyorsunuz?"

"Soruyorum çünkü ofiste daha fazla yardım almak için mücadelenin tek taraflı bir çaba olduğu ve Emilia'ya karşı bizim olmadığımız dikkatimden kaçmadı.

Ben ve Kendall, Emilia'ya karşıyız. Şirketi büyötmeye kararlı değilsin. Sanki büyükanne kadar sen de değişimden korkuyorsun."

"korkmuyorum baba," diye homurdandım. "Sadece altımda daha fazla iş yapacak birine ihtiyacım yok."

"Güvendiğiniz birini işe alsaydınız daha fazla iş yapmazdınız."

"Son adama güvendim ve bak nasıl sonuçlandı." Suçluluk duygusu göğsümü .

"Ekonomiyi kontrol edemezsiniz. Sebastian elindeki bilgilerle verebileceği en iyi kararı verdi."

"Üretimi arttırmak için aldığı türden kararları almadan önce araştırmamız gereken onlarca yıllık seçimler ve siyaset var. Devlet ve ülke liderliğinin değişmesi sürpriz değildi. Sanki daha önce Seçimden önce değerlendirmek üzere yerel, eyalet ve ulusal anketler." Kalp atışlarım hızlandı. Babam sanki buraya gelirken yolların nasıl olduğunu konuşuyormuşuz gibi sakin görünüyordu.

"Aynen öyle. Ve bu yüzden kovuldu."

"Kovulmalıydım." Bakışlarımı odanın içinde gezdirdim. Herkes bana bakıyordu. Bunu hiçbir zaman yüksek sesle itiraf etmemiştim ama o zaman da biliyordum. Babam da muhtemelen biliyordu ve bariz olana işaret etmekten kaçınmıştı. CEO olarak en kötü basını o çekmişti. Baraj yıkılmıştı, ben de devam ettim. "Ben onun patronuydum. İmzalamadan önce yaptığı işi "

Babam parmak uçlarını birbirine bastırdı ve bana sineye çekmemi ve karımı geri kazanmamı söylemek zorunda kaldığı ofisime geri döndüm. O zaman haklıydı ama Sebastian'ın neden olduğu fiyaskoyu en ön sıradan izledim. Babamın şirketin itibarını düzeltmek için nelere katlanmak zorunda kaldığını görmüştüm. Bunu tekrar riske atamazdım.

"Bu mantığa göre," dedi babam sinir bozucu bir sakinlikle, "başladığımdan beri birkaç kez kovulmam gerekirdi. CEO olarak ilk yıllarımda *yıl*da birkaç kez kovulmam gerekirdi. Hatalar işin bir parçasıdır. Eğer insanlar işlerini yapamazlarsa, azarlanır ya da kovulurlar. Ancak bu, başka kimseyi işe almayacağımız ve onların işlerini üstlenmeye devam edeceğimiz anlamına gelmez."

Bu sorunun sadece bir parçasıydı. Sebastian üretim tahminlerini abartmış ve yüzlerce çalışanın daha işe alınmasını onaylamıştı. Talep bir tuğla gibi düştüğünde, bir yıldan kısa bir süre sonra geri dönüp büyük bir işten çıkarma emri vermek zorunda kalmıştı. Sadece halkla ilişkiler cehennemi değil, ulusal haberlere çıkan ailelerimiz de vardı.

Montana ya da Kuzey Dakota'ya taşınmak için hayatlarını feda ettiler ve sonra işsiz bırakıldılar.

Medya kan istiyordu ve Sebastian da kurban olmuştu. Kovulmuş olsaydım kamuoyunu daha fazla yatıştırabilirdim. Sebastian'dan daha üst kademelerdeydim ama aynı zamanda CEO'oğlu ve yönetim kurulu başkanının torunuydum. Büyükannem ve babam şirketi bu durumdan çıkarmışlardı. Ben de hasarı en aza indirmek için rakamlarla oynuyordum.

Kötü bir görünüm olmuştu. Ben işime devam ettim. Babam dünyayı dolaşmış, King Oil'i yatırımcılarımız, tedarikçilerimiz ve alıcılarımız nezdinde iyi bir konumda tutmak için köpek ve midilli gösterilerine katlanmıştı. İşimi iki katına çıkardım, üç katına çıkardım. Daha önce mükemmeliyetçi biriydim ama mikro yönetici olmaktan kaçınmak için kendimi mikro yönetiyordum.

"Ne olursa olsun," dedim sıkıca. "Eğer bu avantajlardan biriye, o zaman bunu hak gerekiyor."

Babam burun kemiğini sıktı. "Aiden. Kendini yerin dibine sokmak zorunda değilsin. İyi bir iş çıkarabilecek birini bulmak için ekibimize güven."

"Bunun bir önemi yok. Büyükannemin istediği bu değil ve şu anda ona meydan okumanın en iyisi olup bilmiyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Kendall yüz hatlarını gölgeleyen bir şaşkınlıkla sordu. "O iyi değil."

Kendall kaşlarını çattı. "İyi görünüyor."

"O iyi değil. Merdivenlerden çıkarken sert bir rüzgâr onu devirebilirmiş gibi görünüyordu."

"Sağlığı yüzünden bu konuyu geçiştiremeyiz," dedi babam. "Eğer yönetim kuruluna başkanlık edemeyecekse, o zaman o pozisyonda olmamalı."

"Bu çok sert."

"Bu bir iş ve eğer işin içinde olmakta ısrar , o zaman bu işi yapabilmeli." Anlayışımızı kazanmak istercesine ellerini iki yana açtı.

"Mesele şu ki, onunla sağlığıyla ilgili endişelerimiz hakkında konuşabiliriz ve

Bu pozisyonun üstesinden gelemeyeceğinden ve kanıtlamak için daha fazla çabalayacağından ve bunun şirketin zararına olacağından nasıl endişelendiğimizi.

DB ile birlikte şirketin adını benim soyadıyla değiştirmelerinin nedenlerini duymuşsunuzdur. O ve DB'den uzaklaşmak için yeniden markalaşması gerekiyordu."

Haklı olmasından nefret ediyordum. Neden bu kadar kolay olmuyordu? "Daha fazla pozisyon istemeye karşı değilim ama bir başkan yardımcısına ihtiyacım olup olmadığını söyleyebilmeliyim."

"En azından bir asistan?" Kendall'ın sesi yalvarma sınırındaydı. "Eminim birine emanet etmek isteyeceğiniz ufak tefek işleriniz vardır."

Kate'in bakışları beni yaktı. Bu konuşmayı sindirmiş ve işliyordu ama hiçbir şey söylememişti. Ne düşünüyordu?

Büyükannem eşit pozisyonlar arasındaki uçurumu görür ve onunla aynı fikirde olduğumu varsayardı. Daha da kötüsü, beni desteklemeye çalışacaktı. Babamın korktuğu tepki ne olursa olsun gerçekleşecekti. Ama kararlıydılar ve sonunda patronumdan emir almıştım. "Sana bilgiyi getireceğim."

Babamın karanlık bakışları yatıştırıcı sözümü parçaladı. Çenesi çalıştı. Beni arayacak ? Daha fazla Noel yakacak, bu konuda tartışacak ve sonra büyükannem döndüğünde garip bir sessizliğe mi bürünecektik?

Tek söylediği "Tamam," oldu. Derin bir nefes aldı ve etrafına bakındı. "Şu pırzolayı kontrol edersem Dawson kızarmı dersin? Kokusu midemi bulandırıyor."

"başka bir şey yapmayacağız." Kendall onu mutfığa kadar takip etti.

Haliya ters ters baktım. Kate tüm bu süre boyunca tek kelime etmemişti. Babam bu durumu onun yanında tartışmak için bir sebep mi yaratmıştı? O kurnaz bir piçti ve Kendall da en az onun kadar kurnazdı.

Kate'in soruları olacaktı. Açıklama isterdi. Keşke benim Sebepler şimdi de boşanmak istemeden önce olduğu kadar güçlü geliyordu.

Kate

Hediye alışverişı yapmama konusundaki anlaşmamız Aiden'ın Dawson'dan bir iyilik istemesine engel olmamıştı. Arka koltukta, içinde yarım düzine ev yapımı çift çikolatalı muffin olan bir kutu vardı.

Bu şeyler beni mahvedecekti. Bunu biliyordum. Kayınbiraderim pişirdiği kadar güzel de pişirirdi. Dawson'ınkiyle boy ölçüşemeyeceğinin hesabını bir daha asla marketten alınmış büyük boy bir kek yiyemeyecektim.

"İkiniz de çok nazıksınız." Aiden'a şimdiden beş kez teşekkür etmiştim. Ondan tatlı jestler dileyeli çok olmamıştı ve şimdi geride kalan bendim.

"Onları ne kadar çok sevdiğini biliyorum." "Onları asla senin önünde yemem."

"Ne zaman bir tane görsen, gözlerin onunla seks yapıyor." Bir kahkaha attım. "Yapma-evet, kesinlikle yapıyorum."

Kıkırdadı ama gözlerini yoldan ayırmadı. Arabadan gelen ışık Farlar otoyol boyunca süzülüyordu. Rüzgâr dinmemişti ve yol boyunca kar yılanları uçuşuyordu. Hava yeterince soğuk kalmıştı ve Trafik, yüzeye yapışacak kadar karı eritemeyecek kadar hafifti. Yine de, Aiden bu koşullarda araba kullandığında hep memnun olurdum. Kötü yollar onu asla sarsmazdı.

Az önceki konuşma kafamın içinde tekrarlanıp duruyordu. Bir türlü bitmiyordu. Olanların özünü anlamaya yetecek kadar bilgi edinmişim ama Aiden ayrıntıya girmemişti.

Hayal kırıklığı karnıma yerleşti. Ona sorabilirdim. Muhtemelen bana söylerdi. Ama bu benim istediğim türden bir ilişki değildi. Bilgi için yalvarmak istemedim. Yıllardır sessizliğini bahanelerle haklı çıkarıyordum.

onun işiyle ilgili şeylerin beni ilgilendirmediğinden bahsetti. Ama konuştukları konu ilişkimizi doğrudan etkileyecek gibi görünüyordu. Bu benim işimdi ve bunu tartışmalıydık. Geri taşınma kararımı vermeden önce.

"Büyükanneyle olan şey..."

Bakışlarım Aiden'a kaydı. Konuyu açıyor muydu?

Devam etmeden önce çenesini çalıştırdı. "Ben CFO olarak göreve başladıktan bir yıl sonra, finans başkan yardımcısı, patlama yaşanan bir bölgedeki tesislerimizden biriyle bir proje üzerinde çalıştı. Yaklaşık on yıl önce Kuzeybatı Kuzey Dakota ve Kuzeydoğu Montana'daki dalgalanmayı hatırlıyor musunuz?"

Üniversitedeyken Montana'nın diğer tarafındaydım ama petrol patlaması ulusal bir haber olmuştu. Petrol sahasında çalışan işçiler ve aileleri bölgeye taşındıkça kasabaların büyüklüğü iki katına çıkıyordu. İnsan kampları her yerde ortaya çıkmıştı.

Birileri römorklar ve tesisler için gerekli malzemeleri kurabilirdi.

Apartmanlar sanki legolardan yapılmış gibi yükseliyordu. Bir zamanlar birkaç bayiden başka bir şey bulunmayan küçük kasabalar, dev mağazalara, zincir restoranlara ve açılır açılmaz dolan otellere ev sahipliği yapmaya başlamıştı. Tüm bu işçilerin ailelerinin kalacak yerlere ihtiyacı vardı ve konutlar buna yetişemiyordu.

Ayrıca, büyük suçlardaki hızlı artış, yerel kolluk kuvvetlerinin büyümesini geride bırakmıştı. Buraya Vahşi Batı derlerdi. Kadınlar Hayatları boyunca sık sık gittikleri yerlerin otoparklarının hava karardıktan saniyeler sonra nasıl en kötü kabusları haline geldiğine dair hikayeler.

Sonra patlama zirveye ulaştı. İşten çıkarmalar, hayalet kasabalar ve terk edilmiş insan kamplarıyla ilgili daha fazla hikaye haberleri doldurmuştu. King Oil birkaç kez haber olmuştu. Bu olağandışı bir durum değildi. Onlar bir Montana şirketi idi, eyaletin gururu ve neşesi idi.

Yüksek lisans programımı bitirdiğim sırada King Oil ile ilgili başka hikayeleri de hayal meyal hatırlıyordum. İşten çıkarmaların

işçiler dahil oldu. Yankıların şirketin en üst kademelerine ulaşmadığı yönünde hoşnutsuz suçlamalar.

Montana'da üniversiteye gitmek, bu olaydan yalıtılmış olduğum anlamına geliyordu. Eyaletteki medya, kraliyet ailesi olarak gördükleri bir aileyi, iyi iş çıkarmış, bölge sakinlerinin çoğuna petrol sahalarında ve rafineride iş sağlamış yerel çocukları avlamayacaktı. Montana baştan aşağı mavi yakalıydı ve Gentry ile Aiden'in kovboy çizimleri giyerek ve sığır yetiştirerek işe başladıklarını unutmadılar.

Ulusal haberler farklıydı ve benim onları görmezden gelme lüksüm vardı. Aiden bunu yapamazdı. Bunu kişisel olarak algılayacaktı. Stresi ve duygularını içselleştirir ve bunun bir daha asla yaşanmaması için elinden gelen her şeyi yapardı.

"Hikâyeleri hatırlıyorum," dedim. "Sebastian kovuldu mu?"

Aiden başını salladı. "Planlarını benimle gözden geçirdi ve ben de onayladım. Sorumluluk bendeydi."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Gentry ile aynı fikirdeyim. Ama senin bu şekilde düşünmediğini biliyorum."

Başını salladı. Sert profili kalbimi kırdı. "Pozisyonda çok yeniydin. Sebastian tecrübeliydi ama kibirliydi ve büyük bir hata yaptı. Sahalardaki finans yöneticilerini dinlemedi. Onların verileri, Sebastian'ın neden daha fazla kuyu inşa etmeye ve bunun için personel istihdam etmeye devam etmemiz gerektiğine dair gerekçeleriyle birlikte raporda yer alıyordu. Bunu yakalamalıydım."

Kişisel bir başarısızlık gibi hissettiği bir konuda içini döküyordu ama bu onu rahatlatmıyordu. Her zamanki gibi görünüyordu. Gergin. Onun Çene çizgisi sertti, sanki elmasları yarabilirdi. Sanki duygularının etrafına ördüğü duvarın Hoover Barajı kadar zorlu olduğunun farkında değilmiş gibi. Yıllar önce DB'nin sözlerini, itaatkâr büyük çocuk ciddiye almıştı.

Gentry biliyor muydu? Grams ve DB'nin sözlerinin ne yaptığını anlamadan sadece baskı mı yapmıştı? Gentry'nin tek bildiği, Aiden'ın suçu üstlendiği ve bunu olması gerekenin çok ötesinde telafi ettiğiydi. Gentry oğlunu neyin motive ettiğini anlamıyordu ve Sarah da Aiden'a sadece bir insan olduğunu ve hata yapmasının normal olduğunu söyleyecek durumda değildi. Ne olursa olsun onunla gurur duyuyordu.

Aiden'ın on üç yaşında kederli bir çocukken sahip olduğu tek şey "erkek ol" sözleriydi.

Kendini izole etmiş, desteğini kesmişti. Mükemmeliyetçi olmaktan vazgeçmesini söyleyen hiç kimseyi dinlemedi. Hiçbirimiz onu neyin yönlendirdiğini bilmiyorduk - dengesiz bir sorumluluk duygusu çünkü ona yardım istememesi öğretilmişti.

Tüm o aileleri hayal kırıklığına uğratmıştı. Taşınmalarının ve kendilerini yeni bir eyalette işsiz bulmalarının nedeni oydu. Bazılarının yolda kalmasının, boşanmasının ya da evsiz kalmasının nedeni oydu.

Bedeli ne olursa olsun her zaman daha iyi olma kararlılığını savunmak dışında konuşacak kimsesi yoktu.

Hiç yaptı mı?

Benimle konuşmadı. Ne söyleyebilirdim ki? Gentry ile aynı şeyi. *Bu senin hatan değil. Kendini hırpalamayı bırak. Bu kadar çok çalışmana gerek yok.*

Aiden'ın tek başına atlattığı başka neler olmuştu?

"Benimle konuşabilirsin, biliyorsun. Yani, benimle gerçekten konuşabilirsin, Aiden." Bana baktı, sonra gözlerini tekrar yola kaydırды. "Biliyorum."

Öyle mi yaptı? "ne olduğunu anlatmanı ve sonra da ben senin ne kadar hatalı olduğunu tartışırken neden karar verdiğinle ilgili tüm nedenleri sıralamanı kastetmiyorum. Bana en az iki kişinin işini yapmanın ne kadar berbat bir şey olduğunu anlatabilirsin. Bana büyükannene karşı savaşmanın çok yorucu olduğunu ve çoğu zaman onun şirketten tamamen ayrılmasını dilediğini söyleyebilirsin ama değişemezsin çünkü onun sağlığı için endişeleniyorsun ve her şeyden sonra büyükannenin düşüşünün yükünü omuzlarında taşımak istemezsin."

"Tanrım, Kate." Elini yüzünde gezdirmek için direksiyonu bıraktı. "Bunu başardın."

"İkiden fazla kişinin işini , değil mi? Baban için endişeleniyorsun." Aiden'ın görevlerinden kaçtığı bir CEO'nun göreviydi, ama Aiden onları Gentry'ye ulaşmadan önce engelledi?

Yüz ifadesi yumuşadı. "Kendall'ın onun için çalışıyor olması artık daha iyi."

Ancak hem Gentry hem de Kendall eğilebildikleri kadar eğilmiş ve gerilmişlerdi. Kırılma noktasındaydılar. Aiden tek kelime etmeden yükün daha fazlasını omuzlayacaktı. Babasını, üvey annesini ve büyükannesini korumak için elinden geleni yapacaktı. Tıpkı şirketteki pozisyonu aldığı gibi. Birinin bunu yapması gerekiyordu ve annesinin hatırasını hayal kırıklığına uğratmayacak ve hayatının akışına bırakmayacaktı. Bunu yapmadan önce kendini mahvederdi.

Kocamın yaşadıklarının büyüklüğü kafama dank . "Sana destek olmak, beni dinlediğin gibi seni dinlemek istiyorum. Ama benimle konuşmazsan neye ihtiyacın olduğunu bilemem."

"Sana ihtiyacım var, Kate. İhtiyacım olan tek şey bu."

Billings'in ışıkları uzaktaki bulutları aydınlatıyordu. Hiçliğin ortasında bir parıltı. Neredeyse eve varmıştık. Beni annemle Randall'a bırakacak ve sonra eve gidecekti. Tek başına. Noel'de, babasıyla bir tartışmaya girdikten sonra.

"Bu gece seninle kalabilir miyim?"

Şaşkın bakışları benimkileri yakaladı. "Tabii ki."

Güzel.

Eve girdiğimizi ve Aiden'ın bırakın son on ya da yirmi yılı, son dört yılda hissettiklerini anlattığını hayal bile edemiyordum. O böyle biri değildi. Sabırlı olmalıydım. Onun beni okuduğu kadar ben de onu okumalıydım. Aiden insanlara ne kadar değer verdiğini göstermek için kelimeler kullanmazdı. Hareketleriyle gösterirdi ve benim de onu dinlemeyi öğrenmem gerekiyordu.

BÖLÜM 16

A kimlik

NEPHEWS'İMİN kahkahaları karavanın koridorundan yatak odasına doğru süzülüyordu. Kate'in yatağının kenarına oturmuş, kollarımı bacaklarıma dayamış, telefonumdaki e-postaları yanıtlıyordum.

Yılbaşı gecesi tatil değildi. Sharon'ın yemeğini zamanında hazırlayabilmek ofise erken gitmiştim. McDonough'lar yeni yılı Akşam pizzalı, ama Sharon pişirmedi diye geç kalacak değildim. Kayınvalideme hakaret etmek istemememin dışında, geldiğimden emin olmak için başka bir nedenim daha vardı.

Bu gece Kate benimle eve geliyordu. yatak odasının kapısında hazırды. Yarın sabah, karımın yanında uyanacaktım.

Bu yıl farklı olacaktı. Zamanımdaki tüm talepleri dengelemenin yolunu bulacaktım. İşe yaramasını sağlayacaktım.

Violet kapı aralığında gezindi.

Ekranımdan başımı kaldırıp baktım. "Ne ?"

Odanın etrafına öyle bir baktı ki, bir şey bilmediğini anladım.

Buraya gelme amacım ama şimdi ona bir soru sorduğuma göre bir cevap bulmaya kararlıydı. "Um... ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Son beş yılda petrole dayalı olmayan enerji araştırma programlarına yaptığımız katkı miktarlarını analiz ediyorum ve mevcut bulgulara dayanarak daha ne kadar katkıda bulunmamız gerektiğini tahmin etmeye çalışıyorum."

"Oh," dedi sanki her kelimeyi takip ediyormuş gibi. "Neredeyse sekiz yaşındayım." Bir ayağını sadece ayak parmakları yerde kalacak şekilde tekmeledi, sonra bir sıçrayışta odaya girdi.

Telefonumu kapattım. Güneş enerjisi dönüşleri bekleyebilirdi. Violet genellikle çocuklarla birlikte gürültü patırtı içinde olurdu. Şu anda daha sakin bir şeye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

"Doğum günü planın var mı?"

Başını salladı ve odaya girdi, yatağa uzandı, küçük bacakları yanlardan sallanıyordu. "Babam yemek için nereye beni oraya götüreceğini söyledi."

"Bu eğlenceli olacak."

"Evet," dedi. "Anneme karpuzlu pasta istediğimi söyledim." "... Pasta karpuz gibi mi görünecek, yoksa tadı

O mu? Ya da ikisi birden? "İyi mi?"

Başını salladı. "Çikolata parçaları tohum olacak." Bu bir sorunun cevabıydı. "Güreş nasıl?"

"Güzel." Violet'in omuzları kamburlaştı.

Ne demiştim ben? Dirseğimle onu dürttüm. "İyi ne kadar iyi?"

"Büyükbabam bana koçluk yapmaya çalışıyor ama bir sürü çocuk var."

"Ve yeterince koç yok mu?"

Başını salladı. "Sence Kate Teyze benimle pratik yapar mı?"

Kate'in küçük Violet ile güreşirkenki görüntüsü beni gülümsetti. Ne kadar şirin olurdu değil mi? Onu çocuklarla uğraşırken görmek bana yepyeni bir yönü vardı. Violet çok daha küçüktü ama bir o kadar da kararlıydı. "Ona sormanın yanlış bir tarafı yok."

Violet bir diğerine geçti, yüzünde kararsız bir ifade vardı. "Onunla konuşmamı ister misiniz?"

Parladı. "Yapabilir misin?"

"Hmm..." Düşünüyormuş gibi yaptım. Cevabı beklerken Violet'in gözleri . "Onunla konuşacağım."

Sırıttı ve kollarını bana doladı. "Teşekkür , Aiden Amca." Geri sıçradı. Güreş krizi kafasında halledilmiş olmalıydı. "Old Maid kartlarımı getirdim ama kimse benimle oynamak istemiyor. Büyükanнем oyun gecesi olduğunu söyledi ama benim sevdiğim oyunları oynamıyorlar."

Kate, Violet'ten Randall'a karşı Scrabble oynarken ortağı olmasını istemişti ama kız ben yatak odasına gitmeden biraz önce uzaklaşmıştı. Jason ve Sophie kendi altılı paketlerini temizliyor ve Sharon'la oynadıkları İnsanlığa Karşı Kartlar oyununda seslerini yükseltiyorlardı. Kayınvalidem ikinci romunu ve vişneli kolasını yudumluyordu. Oyun gittikçe gürültülü bir hal alıyor ve Violet'in duymaması gereken şakalarla doluyordu. Matt ve Violet'in annesi Ada

arkadaşlarıyla plan yapmış ve Violet'i kuzenleriyle oynaması için bırakmıştı.

Küçük ekranımda rahatlıkla bir saat daha çalışabilirdim ama yeterince uzun süre yatak odasına kapanmıştım. Yarın daha uzun süre çalışacaktım. "Neden kartlarını alıp buraya getirmiyorsun?"

Gözleri parladı. "Old Maid nasıl oynanır biliyor musun?"

"Evlat, ben Old Maid oynayarak büyüdüm." Kendi ayakkabılarımı bağlayabilecek yaşa beri bu oyunu oynamamıştım ama bunu bilmesine gerek yoktu.

Violet koşarak gitti ve bir dakika içinde tek boynuzlu atlarla kaplı pembe bir sırt çantasıyla geri döndü. Yatağın üzerine atladı. O sırt çantasından bebekleri ve kitapları indirirken ben de telefonumu cebime soktum.

Kitaplardan birini elime aldım ve sayfalarını karıştırdım. "Bunları şimdiden okuyabiliyor musun?" Birinci sınıf günlerim bulanıktı ama sayfada bu kadar çok kelime olan kitaplar okuduğumu hatırlamıyordum. Çizgi roman ile bölümlü kitap arası bir şeydi.

"Uh-huh." Kartları buldu ve diğer her şeyi bir kenara itti. Bir peri bebeği ve benim elimdekine benzer bir kitap yan tarafa düştü. Görmezden geldi. "Bütün kartları dağıtıyorum. Sadece çift koyun. Eğer iki tane alırsan

okul öğretmenleri, bu kartları yere koyun. Ancak üç okul öğretmeniniz varsa, üçünü de yere koymayın."

Bir toplantı yöneten Kendall ciddiyetiyle konuşuyordu. Kartlarımı aldım ve bulduğum her çifti yerleştirerek düzenledim. Violet kartlarının üzerinden bir şahin gibi beni izliyor, yanlış bir hamle yapmamı bekliyordu.

"Tamam," dedim. "Bana bunun geri kalanının nasıl gittiğini tekrar hatırlat."

Dudaklarını şapırdattı, yüz ifadesi kadim bilgelikle doluydu. "Elimden bir kart çekeceksin ve çift gelirse yere koyacaksın. Kız kurusu kimde kalırsa o kaybeder."

"Anladım."

Bir kart seçtim. Bu basit oyundan aldığım zevkin yarısı Violet'in poker suratını kontrol etmeye çalışmasını izlemektir. Yaşlı hizmetçiyi seçip seçmediğimi gözlerinin aydınlanmasından ya da gülümsemek için ağzını bükmesinden anlıyordum.

Çocukların kazanmasına izin vermeyi pek , annem de hiç sevmezdi. Onunla kart oynamak çok acımasızcaydı. Ama amcaların yeğenlerini şımartması gerekirdi ve ben bu konuda berbat bir iş çıkarmıştım. Son iki kartı arasında seçim yaparken, bilerek onu gülümseteni seçtim. saklamak imkansız.

"Oh, hayır." Hayal kırıklığına uğramış gibi yaptım. "Kaybettim!" Kıkırdamaya başladı.

Sırıttım ve kartları karıştırdım. "Tekrar oynayalım mı?"

"Buradaki parti nasıl?" Kate kapının pervazına yaslanmış, sıcak bakışlarıyla kartları inceliyordu.

"Kıçıma tekmeyi yiyorum. Oynamak ister misin?"

Kate'in bakışları Violet'in üzerindeydi. "Bilmiyorum. Onun nasıl bir kart köpekbalığı olduğunu duydum."

Violet yana kayarak yere daha fazla kitap ve oyuncak bebek gönderdi. "Üç kişiyle oynayabiliriz."

Kate koridora baktı. Oturma odasından gelen gmbrtler yankılandı. Caleb ve Corbin'den gelen hile suçlamalarına karışan "*Bunu neden yaptın?*" bağırışları. Jason'ın gümbürtüsü gürültüyü kestı. "Kapayın enenizi. Komşular polisi arayacak."

Kate kaşlarını kaldırdı ve bize baktı. "Bence kartlar güvenli bir seçim."

"Siz de mi bu gece kalacaksınız?" Ben kart dağıtırken Violet sordu.

Kate yatağın kenarına otururken gülümsedi. "Hayır. Jason ve Sophie yatak odasını alacak. Sen ve çocuklar oturma odasında kamp yapacaksınız."

Tabii bu geceden sonra bir oturma odası kalırsa.

"Sizinle eve gelebilir miyim?"

Anlaşmanın ortasında durakladım ve Kate'in bakışlarını yakaladım. Benim için sorun olup olmadığını sormak için kaşlarını kaldırdı.

Kate'i eve götürüp sabaha kadar ve yedi yaşında bir misafirle yapmayı doğru bulmadığım kötü şeyler yaptığımı hayal ettim.

Violet dikkatle sessizce iletişim kurmamızı izledi.

Kate cevap vermiyordu, bana bırakmıştı. Bu da onun umursamadığı ama benim umursayacağımdan endişelendiği anlamına geliyordu.

Daha önce hiç bir çocuğumuz gece kalmamıştı. Kardeşlerimin hiçbirinin henüz çocuğu yoktu ve Kate de tatillerde ailesini nadiren ağırlardı. Gürültüden nedenini anlayabiliyordum. Sessiz evimizde bunu hayal bile edemezdim.

Bir kayıp duygusu göğsümü sıktı. Caleb ve Corbin'in tartışması Beck ve benim yapabildiklerime hiç benzemiyordu. Ya da Beck ve Xander'ın. Dawson ve herhangi birimiz. Bazen hepimiz ve bu kadar gürültülü olmak için kavga etmemize gerek yoktu.

Sessizlik, Kate ve benim hayatımızı yaşadığımız fotoğrafların eksikliği kadar barizdi.

"Ailene sormamız gerekecek," dedim sonunda.

Violet kendini kartların arasından kollarıma attı. Sırtını sıvazladım ve Kate'in bakışlarıyla karşılaştım. Bana bakar bakmaz gözlerindeki hüznü kaybetti. Bunun Violet'i ya da çocukları çok sık ağırlamamakla bir ilgisi var mıydı? Yoksa kendi çocuklarımızın olmamasıyla mı ilgiliydi? Bana ne düşündüğünü söyleyecek miydi?

Ben öyle düşünmüyordum. Ve bu beni rahatsız etti. Boşanma konusunda ilerlemiyorduk ama bu ilişkimiz üzerinde çalışmayı bitirdiğimiz anlamına gelmiyordu.

Kate

Sırtıma bastırılmış sıcak bir yumru ile uyandım. Kocam olamayacak kadar küçüktü.

Gözlerimi kırpıştırarak açtım. Aiden'ın yattığı taraf boştu. Gözlerimi kapattım ve konsantre oldum. Aşağıdan boğuk, ritmik gümbürtüler geliyordu. Spor salonundaydı ama bizi uyandırmamak için kapıyı kapatmıştı.

Sırtıma doğru kaydım. Violet sarmalandığı yerden kurtuldu ve bir kolunu ve bacağına dışarı fırlatarak hem yüzümü hem de mesanemi kıl payı kaçırdı.

Kıkırdarak biraz daha uzağa yuvarlandım. Ama kız ısı güdümlü bir füzeydi. Bana doğru yuvarlandı.

Bugün ne yapacaktık? Misafirlige hazır değildim. Evlendiğimden beri yeğenlerimle bir gece bile geçirmediğimi fark ettiğimde kendimi başarısız bir teyze gibi hissetmişim.

Kaşlarımı çatarak yataktan kalktım ve giyindim. Neden yatıya kalmadığımı biliyordum ama bunu Aiden'a hiç sormamıştım. Çalışıyor olacağını ve sessizlik isteyeceğini düşünmüştüm. Aldırır mıydı? Onunla yatabilir miydim?

çocukları eve davet , patlamış mısır yapıp, evi dağıtmalarını engelleyip, ertesi sabah onlarla oynar mıydı? Aiden da katılır mıydı?

Onu davet eder miydim?

Bu kadar geniş bir arazimiz vardı ve ben nadiren birkaç çiçek yetiştirip yürüyüş yapmaktan fazlasını yapardım. Çocukların dolaşması, kardan adam yapması ve kurbağa bulması için yapılmıştı.

Violet doğrulup oturdu. İnce sarı saçları milyonlarca yöne dağılmıştı, tohumları dökülmüş ve uçmaya hazır bir karahindiba gibiydi.

Sırtını okşadım ve tekrar uyuması için mırıldandım ama başını salladı ve tökezleyerek banyoya gitti.

Gece yarısı benim sarhoş ailem ve onun aşırı uyarılmış kardeşleriyle birlikte Mutlu Yıllar diye bağırarak kadar uyanık kalmayı başarmıştı. Sonra eve giderken yolda uyuyakalmıştı.

Aiden'ın onu kamyonetten çıkarıp eve getirmesini izlemekten çok zevk almıştım. Onu misafir yatak odasına koymuştuk.

Ama yatağımızda Aiden'ın yorganın arasına girer girmez ağlamaya başladı.

Garip bir evde garip bir oda.

Onu yatağımıza götürdüm ve başı yastığa değmeden uyudu.

Banyodan dışarı çıktı. "Kahvaltıda krep yiyebilir miyiz?"

"Kesinlikle."

Aiden'ın protein yaptım ve ona götürmek yerine adaya bıraktım. Violet malzemeleri ölçmeme yardım etti. İşimiz bittiğinde un, tezgâhı ve zemini toz içinde bırakmıştı; hemen silip süpürdüğüm bir yumurtanın kalıntılarıyla birlikte.

Mutfağımı bu şekilde kirli görmek içimi bir doğruluk duygusuyla doldurdu. Ve bu beni duraksattı.

Aiden, misafirimiz olduğu için her zamanki antrenman kıyafetlerini ve bir tişört giyerek merdivenleri hızla çıktı. Bize gülümsedi. Gözlerinin etrafında yorgunluk çizgileri belirmişti. Shake'ini gördü ve bize doğru koşmaya başladı.

"Teşekkürler."

"Hoş geldiniz." Violet'in yumurtaları izliyormuş gibi yaparken ona baktım. Onu spor yaptıktan sonra görmeye bayılıyordum. Terli. Rahat. Düşünceleri o kadar katı bir şekilde korunmuyordu. Genellikle daha kolay gülümser, daha çok gülerdi. Ama bu sabah omuzları daha düşüktü ve shake'ini içmek için gözlerini kapattığında, birkaç kalp atışı daha uzun süre kapalı bıraktı.

"Yeterince uyudun mu?" Ben sordum.

Tek söylediği "Evet," oldu. Boş çalkalayıcısını bulaşık makinesine koydu. "Ben duş alacağım. Kahvaltı hazır olduğunda bana haber verir misin?"

Violet ayak parmaklarının üzerinde zıpladı. "Sana özel bir krep yapacağım, Aiden Amca."

Yorgunluktan çizgili bir gülümseme daha.

"Teşekkürler, Petal." Kıkırdadı. "Hoş geldin

Bud."

Lakap çok şirindi. Dün gece Violet insanların babasına neden Matt yerine Mattie dediklerini sorduğunda bulmuşlardı. *Bana Violetie denebilir mi?* Aiden takma adların da bir isimle oynanabileceğini söylemişti. Violet için Flower, Petal ya da Bud gibi. Petal için çok uğraştı. Sonra Aiden'a Bud demeye başladı.

Onun yardımıyla krep ve yumurta yapmak normalden daha uzun sürdü. Aiden henüz yatak odasından çıkmamıştı. Violet süpürürken ben de tezgahları sildim. Aiden hâlâ çıkmamıştı.

"Çatal bıçak takımı ve peçete getirebilir misin? Ben Aiden'ı çağırayım."

Yatak odamızın kapısı kapalıydı. Sesi kapıdan içeri süzüldü. "Ben o."

Onu rahatsız etmekten nefret ediyordum ama bir şekilde ona kahvaltının Hazır. Kapıyı kırdım. Yatağın kenarındaydı, başını

dinlerken elini uzattı. Nemli saçları, duştan çıktığından beri parmaklarını birkaç kez geçirmiş gibi geriye itilmişti.

"Hayır, biliyorum ama objektif olacağım." Bana baktı. Gözlerindeki yankılanan basınç azaldı ama yok olmadı. "Evet, alacağım onları da." Omuzları kaskatı kesildi. "Ne olduğunu hatırlıyorum büyükanne. Tek yaptığım rakamları derlemek. Evet, bir patlamanın iniş döneminde olduğumuzu biliyorum."

Hay aksi. Emilia, yönetim kurulunun üst düzey pozisyonlar eklemek için harekete geçtiğini öğrenmişti ve kendini hazırlıyordu. Bunun ailesine ne yaptığını neden göremiyordu?

"Hoşça kal, büyükanne." Telefonu kapattı ve bir kenara fırlattı. Yüzünü ovuşturarak, "Cevap vermemeliydim," diye mırıldandı.

O şirkete yüzde binini verdiği için tanık olduğum onca yıl boyunca bunu söylediğini hiç duymamıştım. Bunu büyükannesi için söylemiş olması iç karartıcıydı. "Nereden duymuş?"

Ellerinin üzerine yaslandı. "Kendall gündemi dün gönderdi, büyükannemin bizi bombardımana tutmadan önce tatil boyunca düşüneceğini umuyordu. Kurulun bu taleple onları atlattığımızı düşünmesini istemedik. Şeffaf olmak istiyoruz."

"Peki büyükannenizin bunu düşünmek için bir gün ayırmakla ilgili sorunu nedir?"

Başını hafifçe salladı. "Ne yazık ki bunlar geçerli endişeler. Aşılamaz değil ama geçerli."

"Tamam mı?" Yanına oturdum.

"Mevcut çalışanlar piyasayla kıyaslanabilir ücretlere sahip yeni pozisyonlar hakkında ne hissedecekler? Yeni işe alınanların daha fazla kazanması

Moral. Tüm mevcut pozisyonlar aynı zammı alsa bile, işe başladıklarında ne kadar az kazandıklarına dikkat çekecek çalışanlar olacaktır. Bir de terfiler var. Kurum içi terfiler moralde düşüşe neden olabilir mi? İşyerindeki rekabet bir noktaya kadar iyi olabilir, ta ki

Çalışan yukarı doğru hareketlilik şansını kaybettiğini ya da terfiler adil değildi. İçeriden terfi etmek yerine şirket dışından işe alım yaparsak, bu durum alt kademedeki çalışanlara nasıl görünür? Yapabiliriz Bu da işe alım, doldurma ve eğitim maliyetlerini artıracaktır." Başını geriye attı. "Henüz toplantı için rakamları bile hesaplamadım. İki hafta sonra. Bunu bugün yapacaktım."

"Violet ve ben yolunuza çıkmayacağız."

"Biliyorum. Keşke..." Yüzünü bana dönmek için kalçasına doğru yuvarlandı. "Neden hiç yatıya kalmadık?"

Konunun aniden değişmesi başımı döndürdü. Pijama partisi mi? "Bilmiyorum ama ben de bunu merak ediyordum. Çalışıyordun. Ve sanırım eğer çalışmıyorsan, seninle vakit geçirmek istedim." Yorganı karıştırdım. Görünmez tüyleri fırçaladım. Onunla geçirdiğim zaman konusunda açgözlüydüm, bana verilen kısıntılar için onu kendime istiyordum.

Kaşlarını çattı ve oturdu. "Kahretsin, Kate. Bilmiyordum. Özür dilerim. Ne zaman istersen gelebilirler. Zaman ayırmaya çalışacağım-" Kaşları daha da çatıldı. "Evlendiğimizden beri çocuklar hakkında konuşmadık."

Hayır. Yapmamıştık. Akıp giden zamanı düşünmemeye çalıştım. Bebekleri ve çocuklarıyla arkadaşlarımı gördüğümde göğsümdeki ağırlığı. Anneliğin zorluklarını birbirleriyle paylaşan iş arkadaşlarımı.

"Önce evliliğe alışmak istediğini söylemiştin," dedim dikkatle. "O noktaya geldiğimizi hissediyor musun?"

Cevabı düşünürken havayı sıktım ve kötü bir nefes daha aldım.

Violet kapıya doğru eğildi, bir eliyle kapı kolunu tutarken diğer eliyle kapı çerçevesini kavradı. Küçük omuzları öne çıktı ve sanki sözünü kesen bizmişiz gibi boğazını temizledi. "Özel krebin soğuyor, Aiden Amca."

Yumuşak sırtışı kalbimde kaynayan umudu canlı tuttu. Hala saf mıydım, Aiden'ın çok emin olduğu dengeyi kurabileceğini mi düşünüyordum?

"Buna izin veremem." Yatağı itti ve bana bir el uzattı.

Parmaklarımı güçlü kavrayışının içine kaydırdım. Bakışlarıyla karşılaştım ve gülümsedim. *Burada hiçbir sorun yok* moduna girmemeliydim ama girdim. Şimdilik.

BÖLÜM 17

A kimlik

KENDALL ofisimde karşımdaki sandalyeye yığılmış, bir bacağını diğerinin üzerine atmış, kolçağa yaslanmıştı. "Bu bir tren kazasıydı."

Ofis binası çoğunlukla boştu, yönetim kurulu toplantısı bitmişti. Kendall, babam ve ben ofisimdeydik ve kapı kapalıydı. Emilia söyleyeceğini söylemişti. Şirket bütünlüğü hakkında uzun bir konuşma. Köklerinden uzaklaşan bir aile şirketi. Nasıl görünecekti?

Babam ve Kendall hazırlıklıydı. Veriler. Rakamlar. Tahminler. Mevcut çabalarımızın buranın tabanını en iyi şekilde nasıl aştığını.

Ama büyükannemin zayıflıkları yakalayıp onları duygularıyla sömürmek gibi bir huyu vardı. Öfke ve alay dışında pek duygu göstermeyen bir büyükanneden inanılmaz bir yetenek.

Oyları bölmek için yeterliydi. Evet oyu çıkmayınca, daha az pozisyon ve daha düşük ücretler içeren başka bir teklifle gelmek zorunda .

"Değişime karşı her zaman dirençli olmuştur," dedi babam. "Denemeye devam edeceğiz."

Kendall parmak uçlarını şakaklarına bastırdı. "Zaten asgari düzeye yakınız. Moral argümanı saçmalık. Pazarlama ve insan kaynakları pozisyonları için içeriden terfi edebiliriz. Hatta daha genel başkan yardımcısı ve finans başkan yardımcısı için bile."

"Bir tanesinin kesilmesini isteyecek." Konuşmamalıydım. Toplantı sırasında tüm konuşmayı Kendall ve babam yapmış, ofiste ve ofis dışında çalıştıkları saatlerin ayrıntılı istatistikleri de dahil olmak üzere bilgiler sunmuşlardı.

Büyükannem beni didik didik etmişti. Yıllar önce, Sebastian kovulduktan sonra mali işler müdür yardımcılığı pozisyonunun kaldırılmasını önerdiğimde beni destekleyen kişi o olmuştu. Bugün, Grams sessizliğimi öneriye destek vermediğim şeklinde algılamıştı. Belki de beni savunduğunu düşünüyordu. Onu istiyor muydum? için mi?

Kimseyi doğrudan denetlemek istemiyordum ama bu, aile şirketimizin büyükannemin onlarca yıl önce koyduğu kısıtlamaları aşmadığını düşündüğüm anlamına gelmiyordu.

Desteğe minnettar olmalıydım ama içim çalkalandı. İşten sonra durup birkaç mide ilacı almam gerekebilir

Babam babacan bakışlarını dikti. "Gerçekten bu şekilde devam edebileceğini düşünüyor musun?"

"Çalıştırıyorum."

"Hayat, işleri yürütmekten daha fazlası olmalıdır."

Ellerimi açtım. "Ne ? Numaralar istedin; sana numaralar buldum. Kate'le işleri yoluna koymamı istedin; yeniden birlikteyiz. Beni CFO olarak istediniz; ben üç çalışanın işini yapabilecek kadar iyi bir CFO'yum."

Kendall bizi izlerken dudağını dişledi. Bu kadar savunmaya geçmek istememiştim.

"Eğer istediğin bu değilse CFO olmanı hiç istemedim." Şok birkaç dakika boyunca ağzımı kapalı tuttu. "Ne demek istiyorsun?"

Bana, söylediği şeyi zaten anlamam gerekiyormuş gibi baktı. "King Oil'de çalışmak istiyordun. Bunun gerçekleşmesine yardım ettim."

"Dedin ki..." Ne? Üniversiteye gitmeden önce yaptığımız konuşmaları hatırlamakta zorlandım. Yüzeyseldi. Lojistik. Hangi diplomayı almam gerektiği hakkında. Ne zaman başlayabilirim. CEO olana kadar hangi pozisyonun bana en iyi faydayı sağlayacağı. O anda gerçekten hissettiklerimizin üzerinden dans edercesine geçmek için her şeyi yapardım.

Babamın ağzı gerildi. "Tek istediğim seni mutlu edecek bir şey yapmandı. Ben bu işin içine çekildim çünkü başka seçeneğim yoktu. Liseden mezun olmadan önce bir aile kuruyordum. Ailemin sağlığı pek iyi değildi. Büyükkannen ve DB tüm cevaplara sahipti. I sadece çiftçilik yapmak isteyen korkak bir çocuktum ama yolda bir bebeğim vardı ve param yoktu. Sonra bir bebek daha." Dudakları kıvrıldı. "Ve bir tane daha ve bir tane daha. Sen ve kardeşlerin hayatta istediğinizi yapabilesiniz diye kışımı yırtarak çalıştım. Bu şirkete her şeyimi verdim, böylece hepiniz Hayatta seçme şansım yoktu." Sandalyesine yaslandı, benimkiyle aynı anda farkına vardı. "Burada çalışmak istemedin mi?"

Cevap veremedim. "Evet, burada çalışmak istiyorum "dan başka bir şey yalan olurdu.

"Aiden?" Babam nazikçe sordu. "zorundaymışsın gibi hissettirdim mi?"

Başımı salladım ve onun bakışlarından -ve Kendall'ın şefkatli bakışlarından- kaçındım. Bana da zorunda değilmişim gibi hissettirmemişti. Tartışmalarımızın hiçbirinde bu kadar derine inmemiştik. Eğer konuşmuş olsaydı, bunun beni büyükkannemin ve DB'nin beklentilerinden saptırmasına izin verir miydim? Tüm bunların bir önemi yoktu. Yıllar sonra, tek söylediğim "İyi bir iş." oldu.

"Bu mükemmel bir iş," diye onayladı babam. "Dışarıda bu işi yapmak isteyen başkaları da var."

"Bunu yapmak istiyorum."

"mi? Yoksa burada olduğunuza göre, kişiliğiniz bu olduğu için mümkün olan en iyi işi yaptığınızdan emin mi olacaksınız?"

"Bu bir kişilik özelliği değil, beklenen bir şey. Ve bunun bir önemi yok. Ben artık King Oil CFO'suyum."

Ama babam başından savılamazdı. Bu lisedeki aynı baba değildi. Bu baba pes etmedi. "İşten çıkarılma olayını bu yüzden mi bu kadar kişisel algıladın? Çünkü başka bir şey yapmak istiyordun ve göz ardı edilmene bunun neden olduğunu mu düşündün?"

Belki de babam önceki CFO istifa ettikten sonra pozisyonu boş tuttuğu içindir. Pozisyonu açık tutmuş, Sebastian'ı terfi ettirmemiş ve beni doğrudan işe almıştı. Diğer nitelikli adaylar arasından işi ben almıştım. Ve ben sıçıp batırdım. Sebastian da çuvallamıştı ama eğer CFO ve başka bir başkan yardımcısı rakamları araştırmak ve en iyi tahminlerini yapmak zorundaydı.

"Geçmişte kaldı," dedim, bu konuşmanın ötesine geçmek ve bir daha asla bu konuyu düşünmemek için çaresizliğim artıyordu.

"Sanki şimdiki zamanda yaşıyormuşuz gibi geliyor, Aiden."

"Kahretsin, baba." Sandalyemden fırladım ve pencereye doğru yürüdüm. Çoğu gün, bu benim tek güneş ışığı dozumdu. Pencereden gelen ısı başımdaki baskıyı hafifletiyordu. Lanet olası baş ağrıları. "Şunu keser misin artık?"

Camın yansımada Kendall'ın geniş bakışları babamın üzerindeydi ama onun çıldırtıcı, sabit bakışları sırtıma yapışmıştı.

"Bana bir iyilik yap, Aiden." Sakin tonu vücudumda dolaşan mantıksız öfkeyi daha da körükledi. "Bu pozisyonlar konusundaki *tarafsız* duruşunun insanlara kaybettirdiği fırsatları düşün. Kendall ve beni etkileme şekli sizi rahatsız etmiyorsa, Bayan Chan'ın merdivenin tepesine çıktığı için nasıl iş arıyor olabileceğini düşünün. Kalifiye hakkında, Bizimki gibi bir şirketle çalışmayı çok isteyen ancak kendilerini sadece bir sayı olarak gören ve onlara daha kötü davranan kurumsal devlerle çalışmak zorunda kalan iddialı adaylar var. King Oil kırk yılı aşkın süredir büyümektedir. Toplum önümüzdeki on yıllar boyunca petrole dayalı enerjiye bağımlı kalacaktır,

Sadece bu da değil, diğer enerjileri desteklemek ve geliştirmek için benzersiz bir konumdayız. Heyecan verici bir dönem. Dışarıda bunun bir parçası olmak isteyen insanlar var. Sizin bu konudaki rolünüz nedir?"

Arkamı dönmedim ama ayağa kalkıp Kendall'a elini uzatırken pencereden onu izledim. Kendall ayağa kalkıp adamın beline sarıldı ve başını omzuna yasladı.

"Hayatta istediğin şeyi yapmak için çok geç değil, Aiden. Eğer istediğin buysa, öyle olsun. Eğer değilse, seni destekleyecek koca bir ailen var. Ama bize anlatmalısın. Bizimle konuşmalısın. Her şeyi içinde tutamazsın. İkimiz de bunun sakıncalarını tecrübe ettik."

Ellerimi ceplerime soktum. Kate de kısa bir süre önce benzer bir şey söylemişti. Kate'e açılmaya çalışıyordum. Bu bir ilişkiyi güvence altına almak içindi.

onunla gelecek. şirketteki geleceğim güvence altındaydı. Ne söylersem söyleyeyim ona bağlanmıştım.

Bir elini Kendall'ın yüzüne götürdü ve gitmek için döndüler. Ofisimin kapısına varıp açtıklarında birbirlerine dokunmuyorlardı.

Profesyonel iş arkadaşları.

Babamın sözleri bataklıkta çırpınan bir adam gibi santim santim içine işledi.

Sizi desteklemeye hazır bir aileniz var. Ama bize söylemelisin.

Ne diyebilirim ki? *Baba, daha fazla çalışabilir misin? Çünkü ben sadece çıkmak istiyorum. Hayır, bir planım yok. Sadece işe başladığımdan beri iş baskıcı bir Groundhog Day oldu. Sanki kendi işleri ve onlara güvenen aileleri yokmuş gibi kardeşlerimin hayatını da mahvedebilir misin?*

Hayır.

Ona ekmişsin.

Alnımı soğuk cama yasladım. Büyükanne oluyordum. İnatçı. Yardım istemeye isteksiz. Dikkatli olmazsam, ben de büyükannem gibi yalnız kalacaktım.

Xander'ın garajının kenarına muşamba döşemeler yığılmıştı. Kapıdaki düğmeye bastı ve bizi içeri kapattı. Savvy ve Kate ofis dekoru için hırsızlık yapmaya gitmişlerdi. Baldızımın yeni hobisi, artık çalışabileceği büyük bir garajı ve işe gidip gelme süresini kısaltan bir ev ofisi olduğu için, eşyaları ev dekorasyonu için yeniden değerlendirmek ve yazın açılan stantlarda satmaktı.

Xander'ın ofisinin zeminini döşemesine yardım etmek için geride kaldım. Savvy, Xander'ın ofisinin görünümünü beğenmişti ki, ondan kendi ofisini de aynı şekilde yapmasını istemişti. Rengine baktım. Tam olarak aynı değil. Tedarikçiye iade edilmiş bir stok için anlaşma yapmıştı. Bir müteahhit cevizin yanlış tonunu sipariş etmiş ve müşterisi çok kızmıştı. Bölümler çoktan kesilmişti ve Savvy'nin ofisindeki bulmacayı tamamlamak bana ve Xander'a kalmıştı.

Birkaç gün önce ofisimdeki kasvetli konuşmayı aklımdan çıkarmak için tam da ihtiyacım olan meydan okuma.

Kate bir şeylerin ters gittiğini hissetmişti ama toplantının iyi gitmediğini ama üzerinde çalışmaya devam edeceğimizi söylemekten başka bir şey yapamadım. Ayrıca, en azından bir asistan alınması ve başkan yardımcılığı pozisyonlarının dönüşümlü olarak belirlenmesi konusunda destek vereceğimi söyledim.

Araştırmam sırasında, Kendall'ın girişimlerini kasıtlı olarak kopyaladım. Onu ikinci kez tahmin etmedim. Ona mikro yönetim yapmıyordum. Ama tökezledim.

üzerinde fazla düşünmediğim bir konuyla karşılaştım.

Liderlik tarzları. İncelediğim şirketlerdeki yöneticilerin birçoğunun özgeçmişinde geçiş dönemi liderliğine atıfta bulunuluyordu. İşlemsel liderlik. Hangi ortamda neyin daha iyi çalıştığı.

Yöneticilerden hiçbiri hiçbir zaman mikro yönetim iddiasında bulunmadı ve harcadıkları uzun saatleri tartışmadı. Yaptıklarından şüphe etmedim. Ben ne

Şüphe edilen şey, herkes gittikten sonra da işlerine devam ediyor olmalarıydı çünkü altlarındaki insanlara daha uygun işler yapıyorlardı.

Sebastian kovulduğundan beri yaptığım gibi.

O zaman olanlar için sorumluluk alma hakkına sahip olabilirdim, ancak şirket etiğini, hedeflerini ve misyon beyanlarını okuduğumda, yanlış sorumluluk aldığımı görebiliyordum. Emrim altındakileri beslememiştim. İşlerini yapmalarına izin vermiştim ama durup nasıl olduklarını sormamıştım. Benden ne istediklerini. İşleriyle ilgili neyi sevip neyi sevmediklerini. Bir parçam -çoğum- hoşlanmadıkları şeyin bir parçası olduğumu hissetmişti. Üniversiteden mezun olur olmaz en iyi şirket işlerinden birine girmiştim. soyadım . Burada kalmak için neleri feda ettiğimi bilmiyorlardı. üniversiteye doğru hızlı bir yol. King Oil'in CFO'su olmayı hak ettiğimi kanıtlamak için dağ gibi okul ödevlerini özenle yontarken güreşi ve sosyal hayatı bırakmıştım.

Xander'ın bakışlarının yakıcılığı bilincime ulaşmadan önce birkaç dakikadır yerdeki kalas yığınınına bakıp öfkeleniyordum.

Kaşlarımı kaldırdım.

Xander omuz silkti. "Demek istediğim, onu yerine yerleştirebiliriz." Buruşuk bir kâğıdı tahtaların üzerine fırlattı. "Ya da benim taslağıma bakabilirsin."

Yorgunluk sanki son bir haftadır günde on iki saat yer döşemesi döşüyormuşum gibi üzerime çökmüştü. Gerçi öyle olsaydı, muhtemelen günde on iki saat masa başında oturmaktan daha iyi hissederdim. Daha fazlasını başarmış gibi hissederdim.

"Çiziminiz iyi."

Gözlerini kıstı ve ellerini kalçalarına dayadı. "Ya da bana neden bu kadar dalgın olduğunu anlatabilirsin."

Sorular. Şüpheler. Korkular. Zihnimde langırt gibi dönüp duran bir sürü şey vardı. Bu konuda konuşmak istemiyordum ama soru yine de kaçtı. "Hiç şirkette çalışmak zorunda olduğumu hissettin mi? Büyükannen ya da DB seninle hiç konuştu mu?"

"Hayır. Asla." Bir kahkaha patlattı. "Babamın beni orada istediğini bir an bile düşünmedim."

"Çünkü senin daha iyisini yapabileceğini düşünüyordu."

Xander kıkırdadı. "Hayır. Çünkü şirketin daha iyisini yapabileceğini düşünüyordu."

"Ouch."

"Ben de öyle ama babamla son bir yıldır daha çok konuşur olduk." Döşemenin büyüüne kapılma sırası ondaydı. Belki de ofisimde bakacak bir yığına ihtiyacım vardı. "Bana ne dedi biliyor musun?"

Başımı salladım. Babam son zamanlarda bana çok şey söylemişti ve bunu açık açık yapmıştı.

Kardeşlerim de onunla göz açıcı konuşmalar yapmış mıydı?

"Annemin fotoğrafçı olmak istediğini söyledi."

"O bir taneydi." Ne kaçırıyordum?

"Profesyonel olarak. Sanırım büyükannem, annemin onun izinden gidip petrol işinde çalışmak istememesine çok kızmıştı. Sonra hamile kaldı ve onun ve babamın kaderi belirlendi."

Ve babam şirkete itildi. "Yine de annem çiftçiliği severdi." "Severdi. Ama fotoğrafçılığı daha çok severdi. Babam hiç istemediğini söyledi.

Tutkuyla bağlı olduğum şeyden vazgeçmemi istemedi, sadece bu konuda akıllı olmamı istedi. İyi bir temel oluşturmamı, belki biraz işletme eğitimi almamı, böylece fotoğrafçılık yaptığım sürece başarılı bir iş yürütebilmemi istiyordu.

istedim." Xander nefesini içine çekti. "Ama annem öldükten sonra nasıl olduğunu biliyorsun. İletişimimiz berbattı ve söylediği her şeyi yanlış ve kişisel algılıyordum."

"Bana babamın yerini almam gerektiği söylendi."

"Hepimiz yapacağını biliyorduk. Bekle, sana söylendi mi?"

"DB her şeyi açıkça ortaya koydu." Xander'a baktım. "Bunu sana söyleseydi sen ne yapardın?"

Xander kaşlarını çattı. Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. "Şey, o yapmazdı, birincisi. Bir keresinde benimle ilgili bir yorum yapmıştı.

Yumuşak. Ondan sonra uzun bir gezintiye çıktım ve o gidene kadar geri dönmedim."

"Kahretsin."

"Evet. DB'yi çok iyi hatırlamıyorum. Sadece her zaman Cartwright'lar hakkında söylenirdi ya da çiftlikte yeterince iyi olmadığımızı söylerdi. Mutlu bir adam değildi ama annemin ölümüyle de iyi başa çıkamadı."

"Hiçbirimiz yapmadık."

"King Oil'de çalışmak istemedin mi?"

"Daha çok bir seçeneğim olduğunun farkında değildim. Babam da bana benzer bir şey söylemişti. Kendisi ve annem gibi seçme şansımızın olmadığı bir hayata sürüklenmeyelim diye çok çalıştı."

"Yine de size olan tam olarak buydu." "İletişim konusunda bok gibiyiz."

"Peki şimdi ne olacak?"

Eğildim ve tahtaları Savvy'nin ofisine nasıl gösteren çizimi kaptım. "Yeni bir zemin döşedik."

"Aiden." Ben onun ciddi bakışlarıyla karşılaşana kadar durakladı. "Bana o kadar çok çalıştığın işi hiç istemediğini söylüyorsun ve sonra da konuyu kapatmak mı istiyorsun?" Xander mesafeli biriydi ama bu konunun peşini bırakmıyordu. Konuşmadan kaçmıyor ve kendi bildiğini okuyordu.

"Bitti. İlerliyorum. Yeni projeler eklemekten bahsediyoruz. ve ben de yeniden yapılanma önereceğim." Bu yapıldığında, Grams ve kurulun geri kalanı daha iyi olacağını düşünüyordu. Zamanıma olan talep. Stres. Saatlerce süren toplantılarda oturmak için hevesimin olmaması. Ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama King Oil'de bozulmasına yardım ettiğim şeyi düzeltmek zorundaydım. Bunu kendim ve Kate için yapmalıydım.

Babamın sorusu kafamın içinde sekip duruyordu. Bunu daha ne kadar ?

Xander bir elini saçlarının arasından geçirdi, hareketleri sertti. "Bak. King Oil babamın bizim için istediği her şeyi yaptı. Bunun ötesinde, ona hiçbir şey borçlu değilsin." Ses tonu giderek ısındı. "Hiçbir şey. Bak ne yaptı Grams ve DB'nin Cartwright'larla olan ilişkisi." Büyükanne ve DB açgözlülüğe kapılmadan önce hepsi arkadaştı. "Evet, annem ve babam güzel bir ev inşa edebilirler. Annem evde kalıp bizi büyütebilirdi ama biz başka bir şey seçmeyeceğini biliyorum. Babam da çiftçilik yapabilir ve daha çok evde olabilirdi. Ama şirkette çalışmak zorundaydı. Sonra da sen. Hayatının yarısını ona verdin, Aiden. Neredeyse karını kaybediyordun. Almaya devam etmesine izin verme. O sadece bir şirket. Hâlâ sağlığın yerinde. Kate var. Paran var. Annemle babamın vazgeçtiği özgürlüğü bize vermesi gereken bir ton para."

Derim gerildi. Söyledikleri o kadar güçlü bir şekilde yankılandı ki, küçük kardeşimin bana öğüt verdiğini anlamam bir anımı aldı. Bana göz kulak oluyordu. Rollerimiz tersine dönmüştü. Her zaman bir çocuk olmuştum. üzüldüğünde çekip gidebildiği için biraz kıskanıyor muydu? Artık hiçbir yere gitmiyordu. O değişmişti. Büyümüştü. Artık geçmişe takılıp kalmıyor ve geleceğine onun karar vermesine izin vermiyordu. Ve bana da aynısını yapmamın zamanının geldiğini söylüyordu.

BÖLÜM 18

K yedi

VIOLET KALDIRIMDA ZIPLADI. Ön kapımı açtım ve içeride bir tavşan gibi zıplamaya devam etti.

"Selam tatlım."

"Merhaba, Kate Teyze." Bana sırttı ve botlarını tekmeleyerek çıkardı. Kar parçaları ayaklarının etrafında uçuştı ve bir parçası benim çoraplarımın üstüne düştü.

Matt üzerinde sarı bir *My Little Pony* resmi olan sırt çantasını uzattı. Bundan sonra mobilya dağıtım işine gidecekti. "Teşekkürler Katie. Ona bütün gün seninle takılabileceğini söylemek, bu hafta güreş turnuvasına katılamayacağı için duyduğu üzüntüyü atlatmasına yardımcı oldu."

"Bana daha fazla pratik yapmak istediğini söyledi."

Matt gözlerini devirdi ve eldivenlerini cebinden çıkardı. "Randall'ı rahatsız ediyordu. Ona biraz ara vermesini söyledim. GG'ten ve bir haftalık koğu antrenmanlarından sonra çok yoruldu."

"Onu ." Yorgun olan ben olacaktım ama bugünü Violet kadar ben de dört gözle bekliyordum. Güreş sezonu ve bitmek bilmeyen Turnuvalar bittiğinde çocukları . O zaman üçünü de. Telafi etmem gereken kayıp zamanım vardı.

Matt gidecekmiş gibi geri çekildi ama bakışları büyük resimli pencerelerin üzerinden çatıya, oradan da ön bahçeye doğru kaydı. Gördüğü manzarayı herkesten, hatta muhtemelen Aiden'dan bile daha iyi biliyordum. Göründüğünden daha derin olan dağınık karlı hafifçe inişli çıkışlı tepeler. Beyazın arasından kurumuş kahverengi süpürge otları yükseliyordu. Manzara kışın kendine has güzelliğiyle dingin ve huzurluydu.

"Kahretsin," dedi. "Bu evin ne kadar büyük olduğunu unutmuşum."

Matt'ın iki evi buraya sığabilirdi. "İçeri gelmek ister misin?" "Hayır. kendimi seramik dükkânındaki kaçak bir öküz gibi hissediyorum."

"Kırılacak bir şeyim yok. Neden sen ve Ada gelmiyorsunuz? İkinizin de işi bitince akşam yemeğine gelir misiniz?"

Hafif kaşları çatıldı. "Ciddi misin?"

Kaşlarını çattım. "Neden şaka yapayım ki?"

"Evinize iki kez geldim. Bir kez taşınmana yardım ettiğimde ve bir Şükran Günü'nde annem bütün turtaları getirdiğinde."

Annem başkalarının evlerine unlu mamuller götürür, yabancı bir yeri ziyaret ettiğinde bunun sinirlerine iyi geldiğini söylerdi. O Şükran Günü'nde beş turta getirmişti.

Sesimi alçalttım. Sadece Matt duyabiliyordu. "Hey, evin kirlenmesi ya da eşyaların kırılması beni ilgilendirmiyor. Sizden de utanmıyorum. 'Siktir et onları' tavrınızın benimle son bulmasını takdir ediyorum ama buna gerek yok." Matt'ın göğsünü dürttüm. "Ve onun dikkatini çekmek için ne yapmam gerektiği hakkında yorum yapmayı bırakmalısın, yoksa grafik detay."

Gözleri parladı. "Katie-ay, bu bana kâbuslar gördürür, sonra da kayınbiraderimin kışını tekmelemek zorunda kalırım. Yıllardır hapse girmedim; geri dönmeyi de düşünmüyorum." Pişmanlık duymayan bir sırıtışla parladı. "Ama telefonundan çok neye bakmayı tercih ettiğini bulduğunuz için tebrikler."

Omzuna vurdum ama dans ederek yolumdan çekildi.

"Ada'nın annesi bizi davet etti, o yüzden başka bir zaman gelmemiz gerekecek.

Violet'i aldığınız için tekrar teşekkürler. Terfi için hazırım. Eğer , gündüz vardiyasında, bir ofiste çalışacağım ve günün sonunda yorgunluktan bitap düşmeyeceğim.

O zaman güreşmesine yardım edebilirim. Kendini kötü hissetmesinden nefret ediyorum..." İri bir omzunu kaldırdı.

Violet'e istenmediğini hissettirmek istemedi. Çoğu vardiyalı çalışan Ebeveynlerin konuda endişelenmesine gerek yoktu, ama eve gelip çocuklarıyla vakit geçirmektense çalışmayı ve etrafta düzüşmeyi tercih eden bir babayla büyümemişlerdi. "Anlıyorum."

Matt başını salladı ve kamyonetine doğru koşmaya başladı.

Kapıyı kapattım ve Violet'i bulmaya gittim. Kanepeye yayılmıştı.

"Bud nerede?" Takma adından vazgeçmemişti ve Aiden da onu vazgeçirmemişti.

"Kendisi alt kattaki ofiste. Aşağı inip merhaba diyebilirsin ama telefonda olma ihtimaline karşı kapıyı sessizce çalmalısın." Son bir aydır işle meşguldü. Daha çok boşanma evraklarını gönderdiğim Aiden'a benziyordu. Sadece bu sefer konuştuk. Şirketle ilgili vizyonunu ve nihayetinde iş-yaşam dengesinde ona nasıl yardımcı olacağını anlattı.

Şirkete yeniden bağlanmıştı, ama bana da bağlanmıştı.

Sessiz bir evde hafta sonu daha geçirecektim ama öğle yemeğini ofiste yiyecektim. Violet burada olmasaydı, bu öğle yemeği molası hızlı bir sevişmeye dönüşebilirdi. Violet burada olmasaydı, yapacak bir şeyler bulurdum. Aiden'ın evcil hayvanlarla ilgili yorumunu düşünüyordum. Belki de bir köpek almalıydım. İki tane bile alabilirdim. Ve bir kedi. Evlat edinerek başlayabilir, sonra çok fazla hayvan başlarsam bırakabilirdim.

Violet hızla aşağı indi. Kapıyı çalması pek de sessiz olmadı. Aiden hemen cevap verdi. Bir telefon görüşmesi yapıyor olsa bile, onun için sesini kapatırdı. Evde yaptığı işler konusunda gevşemişti. Ev ofisinde artık iş kıyafeti giymiyordu. Onun kadar benim de sevdiğim bildirimler artık yoktu.

Ve kesintiye uğramazsa masa başı işlerini daha hızlı yapabileceğini iddia ederek hafta boyunca herhangi bir sanal toplantı ayarlamaya çalıştı.

Ben içeri girdiğimde Violet çoktan kucağına oturmuş masasını geziyordu. Ofisi de merkez binadaki kadar seyrekti. Xander'ın bazı resimlerini duvarlara, annesininkilerin yanına koymuştum. Ama biblolarla dolu raflar yoktu. Masasında fotoğraf yoktu. Sadece bir bilgisayar ve ikinci bir ekran. Cihazlarından herhangi birinden müzik çalabilirdi ama hiç çalmadı. Yalnızlık içinde çalışıyor, her saniyeyi değerlendirmeye çalışıyordu.

Yardımcı olmasını diledim ama her zaman yapacak daha çok şeyi vardı. Yine de üzerindeki baskıyı daha önce anladığımdan daha iyi anlıyordum.

Violet boynunu sağa sola çevirirken sarı saçları dalgalanıyordu. "Kate Teyze'yle fotoğraflarınız nerede?" "Düğün fotoğrafımız üst katta," diye cevap verdim.

Aiden Violet'le konuşurken bana baktı. "Bunu ben de fark ettim. Yeterince yok." Beni yanına çağırdı ve telefonunu çıkardı. "Git Kate'in yanında dur."

Violet bana doğru koştu. Eğildim ve saçlarını düzelttim. Ben Aiden'a bakamadan o fotoğrafını çekti.

"Hazır değildim!" Violet ellerini kalçalarına koyarak Wonder Woman pozu verdi. Ben de dizlerimin üzerine çöküp aynısını yaptım.

Violet kıkırdadı ve kırmızı halı pozu verdi - yana döndü omzunun üzerinden baktı. Yine onu taklit ettim.

Birkaç kare daha çektikten sonra Violet gösteriyi durdurdu. "Senin de fotoğraflarda olman gerekiyor, Aiden Amca."

Reddedeceğini düşünmüştüm ama sandalyesini döndürdü ve selfie çekmek için telefonu uzattı. Hepimizin yüzü girene kadar arkasına doluştuk. Çoğunluğu Violet'ten gelen aptal suratlı fotoğrafların arasında hepimizin gülümsediği bir fotoğraf çekmeyi başardı.

"Tamam." Violet'in elini tuttum. "Bırakalım da işinin başına dönsün. Kütüphaneden birkaç el işi seti getirdim. Ne yapabileceğimizi görmek ister misin?"

"Elbette!"

"Benimle öğle yemeği yiyecek misin, Petal?" Aiden ofisten çıkmadan önce sordu.

"Sammiches. Değil mi Kate Teyze?"

"Planımız bu." Çıkarken Aiden'a gülümsedim. O da bana karşılık verdi ama gözlerindeki kaybı fark etmemiştim. Bizimle gelmek, el işi yapmak ve sandviç hazırlamaya yardım etmek istiyordu.

Bu bakışı daha sık görürdüm. Jason ve Sophie çalışırken çocukları antrenmandan aldığımda. Hafta sonu ayak işlerini yapacağımı ona söylediğimde. Ben yatmaya gittiğimde, o geç saate kadar uyanık kaldığında.

Çabalarının, onu, bir gün, bir gün daha bir hayatımız var, o tarif etmemişti. Dört yıl sonra hayatımız neye ? Ve eğer aynı görünürse iyi olur muydum?

Aiden

Yönetim kuruluna sunmak üzere üç farklı yeniden yapılandırma modeli oluşturmaktan ve bu arada Grams'ın beklentilerini de göz önünde bulundurmaktan ZİHNİM YANDI

akılda tutulması gereken argümanlar. Her üç modelde de şirketin kurucusunun ilerlemeyi zorlaştırmak için etrafta dolaşması söz konusu değildi.

Geç olmuştu. Kate'in sabah çalışması gerekiyordu. Benim de sabah çalışmam gerekiyordu ve ilk kez sabah antrenmanımı atlamayı düşünüyordum. Ama bunu yaparsam, masamda oturmak sırtımı ağırlaştıracak ve siyatiğimin neden olacaktı. Çünkü çok çalıştığım da böyle oluyordu.

Violet saatler önce gitmişti. Kate bana akşam yemeği getirmişti ve ben de gecenin geri kalanını takılarak geçirdim. Ofisten çıktım ve üst kata çıktım.

Kate kanepede oturuyordu, yüzü televizyondan gelen ışıqla aydınlanmıştı. Beni fark ettiğinde kapattı. Kabarık pijamasını giymiş olabilir. pantolonunu ve uyku tişörtünü giydi, ama bakışlarım tişörtün içinden çıkan dik meme uçlarına yorgunluğumu unuttum.

Nefes alış veriş hızlandı. Fark etmişti.

"Beklemene gerek yoktu," dedim koltuğa yığılırken. Beklemiş olmasına sevinmiştim. Bütün gün evdeydim ve onu neredeyse hiç görmemiştim.

"Geç olduğunu biliyorum ama Violet buraya son geldiğinde başladığımız konuşmayı bitirmemiz gerektiğini düşündüm."

Neyin yarıda kesildiğini hatırlamam sadece bir anımı aldı. "Çocuklar."

Başını salladı. Yüz ifadesi nötr değildi ama . "Çocuklar. Onları istiyor musun?"

Yüzümü ovaladım. "Evet, yani tabii ki. Sadece... kötü bir zaman." Yüzümü buruşturdum. "Tanrım, daha önce de biliyorum ama üzerinde çalışıyorum. Gerçekten uğraşıyorum. Eğer bu gerçekleşirse, şirketi yeniden yapılandırabilirsek, o zaman her şey farklı olacak. Farklı olacak." Bunu iki kez söylemek onu doğru yapar mı?

Bakışları yoğunlaştı ve çenesi yanağının içini çiğniyormuş gibi çalıştı. Hiçbir şeyin değişmediğini iddia edebilirdi ve Doğru. Hâlâ uzun saatler çalışıyordum. Onu hala çok az görüyordum. Ben etraftayken daha çok konuşurduk. Hepsi bu kadardı.

Bir keresinde ondan zaman istemiştim. O da bana vermişti. Ve ben yine zaman .

Çenesi hareket etmeyi bıraktı. Bir karara varmıştı ve çok yönlü gözleri kararlılıkla doldu.

İşte bu kadar. Ültimatı vermek için her türlü hakkı vardı. Bu ilişki başından beri tek taraflıydı ve ben ondan bu şekilde devam etmesini istiyordum.

Ama hiçbir şey söylemedi. yerine kanepeden dizlerinin üzerine çöktü ve bana doğru ilerledi.

"Kate?"

Ayaklarımın dibinde durdu. Konuşmamızın ağırlığı, bedenimin onun yakınlığına ve özellikle de konumuna tam olarak tepki vermesini engelledi. "I Bulunduğumuz gibi. Bu kadar yeter, Aiden. Yeter." Ellerini bacaklarımın üzerinde gezdirdi ve kısıtlamalarım yok oldu. Ereksiyonum birkaç santimden azgın bir ereksiyona fazladan kan pompaladı. "Bunu yapmak istiyordum. Sırf bunu, sırf bu yüzden."

Seksi o başlatmadı. Bunu fark etmişim ama rahatsız hissetmesini hiç istemediğim için bundan hiç bahsetmemiştim. Eğer ilk hamleyi benim yapmamı isterse, bunu seve seve yapardım. O benim karımdı, elbette daha önce de sikimi emmişti, ama bu seks sırasında olmuştu, sanki onu dilimle boşalttıktan sonra iyiliğimin karşılığını vermek ister gibiydi. Bundan hoşlandığını düşünmemiştim. Beni emmesini hiç istememişim ve bu konuda hayal kurmaya cesaret edememişim. oral seks onun tercih etmedikleri listesindeydi.

Ben de yine benden daha fazla zaman isteyeceğini düşünmüştüm. Bu özeldi. Tıpkı onun gibi.

Ellerimi kolçakların üzerinde tuttum, ani bir hareketin onun cesaretini utanca dönüştürmesinden korkuyordum. "Tamamen seninim."

Gözlüklerini çıkardı ve sehpanın üzerine koydu. Bu hayatımın en seksi ön sevişmesiydi. Parmaklarını bel kemerimin altından kıvırdığında, bir şeyi bu kadar dört gözle beklediğimi hatırlamıyordum.

Kemerimi aşağı çekti. Serbest kaldığında sertleşmiş sikimin üzerinde serin bir hava . Yine de sallanmadı. Bunun için fazla sertleşmişim.

Elleri belimden ayrılmamıştı. Sanki beni ısırmasından korkuyormuş gibi ereksiyonuma baktı.

"İstediğine emin misin Kate?"

Bakışları benimkilere kaydı. Gördüğüm endişe değil, beklentiydi. "Evet," diye nefes aldı. "Yapmak istiyorum. Sadece... bu konuda iyi değilim."

"Sen değilsin amına koyayım."

Kaşları kalktı. "Ama senin için gerçekten böyle bir şey yapmadım."

Birlikte olduğumuz süre boyunca beni hayal kırıklığına uğratmaktan korkmuştı. Bunu şimdi fark ettim. "Kate." Ellerimi saçlarında gezdirdim, geri kalan her yerim fırın gibiyken ipeksi tellerin parmaklarımı serinletmesine izin verdim.

"*Daha iyi* olacağını düşünmüştüm" -sanki algılanan eksikliklerini vurgulamaktan nefret ediyormuş gibi yüzünü buruşturdu- "*daha iyi.*"

"Senden mi?" İnanamayarak söyledim. "Çıkar şu boku kafandan. Seninle her şey daha güzel. Her şey." Zorlanan sikimi işaret ettim. "Özellikle de bana böyle dokunman söz konusu olduğunda."

Yumuşak kıkırdaması ısınmış etime hava üfledi ve neredeyse inleyecektim. Çenesini kavradım. "Senden önce hayatım boştu, seks de dahil."

Ellerini açtı ve gezdirdi. İçimdeki azgın adam onun sikime yaklaşmasını istiyordu ama evli adam karısının onu ne kadar arzuladığını bildiğinden emin olmak istiyordu.

Bir elini bacağımanın üzerinde gezdirirken dudağının içini çiğnedi. Sıcak eli şaftı kavradığında düzensiz bir inilti çıkardım. "Ben hâlâ bu konuda çok deneyimim var. Muhtemelen pratik

yapmalıyım." "Ne kadar istersen. Şikayet etmeyeceğim."

Yaklaştı ve ben de bacaklarımı onun için açtım. Ağzı ucuma indi ve ben perçinlendim. Dudakları açıldı ve ciğerlerim dondu. Beni ağzına çekti ve başım geriye düştü. "Kate. Lanet olsun."

O oynadı. Bunu tarif edebilmemin tek yolu buydu. Vahşi, amaçsız itişlerle onu boğmamak için elimden geldiğince kendimi tuttum. Ama benimle oynadı. Bilerek ya da bilmeyerek yapıyor olması umurumda değildi. Taşaklarım gerilmişti. Omurgam harcanmamış enerjiyle cızırdıyordu ama o bir ritim tutturamadı.

Beni inceliyordu. Başı aşağı sallanırken şaftımı pompalıyordu. Taşaklarımı sıkıktığında içimden bir inilti daha çıktı. Bunu yapmaya devam etti. Pompalıyor, sıkıyor ve emiyordu.

yeri seviyorum. Bu kadar yeter, Aiden. Yeterli.

Sözlerinde teslimiyet var mıydı? Kolay kabullenişini sorgulamamı istemediği için mi bana oral seks yapıyordu? Beklemekle ilgili bir sorunu olsaydı bana söylerdi-

Dilini ucun etrafında döndürdü ve aşağıya doğru yaladı. "Kate."

Parmaklarım kolçağın içine kıvrıldı.

Bana istediği her şeyi yapmakta özgürdü. Dilini tepemin etrafında gezdirdiğinde yaklaşıyordum. Kalçalarım kalktı.

"Uzun süre dayanamayacağım," diye uyardım onu ama durmadı. Kalçalarımın kendi aklı vardı ama o da benimle birlikte hareket etti. Kalçalarımı yukarı doğru yuvarladım ve o da beni aşağı doğru emdi.

Harika.

Tekrar yaptım. Ve yine.

"Kate-" tek uyarı buydu ama o durmadı.

Vücudumda şimşekler çaktı. Adını haykırdım, taşaklarım inanılmaz derecede sıkılaşıırken sırtım eğildi ve onun sıcak ağzına doğru salındım.

Karım beni içkiye boğuyordu. Bakamayacak kadar çok kasılıyordum ama erotik görüntüyü asla unutamayacak kadar yakalamıştım.

Sarktığımda bir patlamayla sikimi bıraktı ve arkasına yaslanıp ağzını sildi. Yüzündeki kendinden memnun ifade, en harika oral seks işinden sonra yeterince enerjim olsaydı beni kıkırdatırdı.

Aşırı hassas aletime dikkat ederek onu kucağıma aldım. Yapabileceği hiçbir şeyin beni kapatamayacağını bilmesini sağlamak için başını aşağı indirdim ve onu öptüm. İçimde erimeden önce bir kalp atışı kadar sertleşti.

Pazen giysili kıcı sikime sürtündü ve hassasiyeti bir dakikaya ihtiyaç duymaktan gitmeye hazır olmaya dönüştü.

Dudaklarına bir teşekkür mırıldanmak için öpücüğü kestim. Sadece son birkaç dakika için değil, beni anladığı ve sabrettiği için de.

Başını çenemin altına sıkıştırdı. Yüz ifadesini göremedim. Görmeye korkuyordum. Bana doğru sürünmeden önce nasıl bir karara varmıştı? Bana oral seks yapıp yapmamakla ilgili değildi.

Her ne olursa olsun doğru kararı verdiğini ona kanıtlamak için zamana ihtiyacım vardı.

BÖLÜM 19

K yedi

DOĞUM GÜNLERİM genellikle dışarıda sakin bir yemektir. Aiden birkaç saat izin alır ve belki gecenin geri kalanında evden çalışır. Bu gece öyle yapmayacaktı.

Bir et lokantasının arka odasında oturuyordum, ailemin kahkahalar atabildiği ve annemin dumanlı kıkırdamasının gürültüde kaybolduğu gürültülü bir yer. Caleb ve Corbin önlerine sıcak çörek sepetleri konana kadar tartıştılar. Sonra Aiden daha fazla sipariş verene kadar son çörek için tartıştılar.

Aiden, Jason ve Matt güreş kulübüyle ilgili konuşmalara dalmışlardı. Jason ve Matt, Randall'a burayı büyütmek ve genişletmek için yapması gerektiğini düşündükleri milyonlarca şey saydılar. Randall her birine yardım edip etmeyeceklerini sordu ve ardından tartışma beyin fırtınasına dönüştü. Aiden dinledi ama fazla bir şey eklemedi. Muhtemelen Jason ve Matt'le aynı fikirdeydi ama yönetim kurulu odasında insanları okuyarak geçirdiği zaman onu Randall'ın yorgunluğuna karşı duyarlı hale getirmişti.

Aiden bir keresinde sorunun para olup olmadığını sormuştu. Para her zaman bir sorundu, ancak Randall'ın durumunda sorun evrak işleriydi. Tüm yeni koçların geçmiş kontrolleri, eğitimler ve ABD'deki tüm

Güreş kuralları. Randall çocuklarının yanına herhangi bir koçun yaklaşmasına izin vermezdi. Aileler kulübe para ödüyordu ve Randall bu sorumluluğu ciddiye alıyordu. Misyonu, güreş sporu aracılığıyla çocuklara bir şeyler öğretmek ve onları güçlendirmektir. Güreş en son gelirdi. Öğretme ve güçlendirme her zaman ilk sırada yer alırdı.

Kocam bu tartışmalardan birkaçını duymuştu ama bu gece farklıydı. Aiden'in hafifçe hüzünlü ifadesiydi. Ağzını kibirli bir şekilde eğmesi doğaldı. Bunun kibirle hiçbir ilgisi yoktu, tamamen genetikle alakalıydı. Sarah'nın fotoğraflarını görmüştüm. Onunki muhtemelen gizemli bir gülümseme gibi görünmüştü. Aiden'da buna dinlenmek adını vermiştim. iş yüzü. Ama o kibirli eğimi bu gece daha da geri çekilmişti, sanki kendi içine çekiliyordu. Sanki yardım etmek istiyordu ama Randall da o da bir günde sadece yirmi dört saati vardı. King Oil hayatında olduğu sürece zaman her zaman bir sorun olacaktı.

Bu onun bebeği idi.

Violet kolumu çekiştirdi. "Katie Teyze, tic-tac-toe oynamak ister misin?" Mavi bir boya kalemini bana doğru itti ve çocuk menüsünü aramıza yerleştirdi.

Başka seçeneğim yoktu ama onunla oynamak istiyordum. Böylece Sophie'nin Corbin'in saçlarında elini dalgın dalgın gezdirmesi ve Caleb'e karşı ailelerinin telefonunda bir tür oyun oynaması gözümün önünden gitmiş olacaktı. Ada'nın annemle beni ziyaret ederken Violet'e ve onun ihtiyaçlarına nasıl dikkat ettiğini.

Violet ortaya bir *X* işareti koydu, ben de acımasız ağabeylerle büyüdüğüm için üst köşeye *kendi O* işaretimi koydum. Birkaç tik sonra Violet kaybederken benim kazanmak için iki yolum vardı.

Violet skandala uğramak yerine ağzı açık kaldı. "Nasıl oluyor bu?"

"Her zaman olmaz ama her zaman köşeden başlarsanız şansınız daha yüksek olur."

Hazır tic-tac-toe tahtaları üzerinden oynadık, sonra Violet her oyundan önce yeni bir tane çizdi.

Haklı olarak bir raunt kaybettikten sonra Ada'yı bize sırtırken yakaladım. "Bizi davet ettiğiniz için teşekkürler," dedi.

"Ne zaman istersen." Aiden ayarlamaları yapmıştı ama benden herkesle iletişime geçmemi istemişti.

"Gerçekten çok güzeldi," diye ekledi Sophie. "Seni daha çok görmek. Çocukların bundan hoşlandığını biliyorum."

Geçen hafta onların turnuvasına gitmiştim. Aiden sayılarla uğraşüyor ve King Oil'i yeniden tasarlıyordu, o yüzden kaçırmıştı. Çocuklara bir sonrakine yetişeceğine söz vermişti ve daha önce hiç bir söz vermemişti. Yönetim kurulu toplantısından sonra olacaktı, bu yüzden belki de her iki durumda da kaçmak için zamanı olacağını düşündü.

Öyle umuyordum. Son iki aydır fazladan çalışmamın ardındaki mantığı anlamıştım ve bu işimi kolaylaştırmıştı. Ayrıca boşluğa da ihtiyacım vardı. Beni yas tutarken görmesini istemiyordum.

Çocuk sahibi olmak için beklemek istiyordu ama ben gerçeği görmüştüm. Hayatı değişmiyordu. Eğer onunla birlikte olmak istiyorsam, bu böyle olacaktı. Çocuk yok, o kendini işine adanmış. Bazı kadınlar ilişkiyi bitirip aile kurmak için başka birini bulabilir.

Kararımı vermiştim. O gece kanepede tekrar konuştuğumuzda ve beklemek istediğini söylediğinde, asla gerçekleşmeyeceğini biliyordum. Ve vermem gereken bir karar vardı.

Aiden benim için öyleydi. Hayatımı onunla geçirmek istiyordum. Hayatın bir aile kurmayı da içerdiğini düşünmüştüm ama öyle değildi. Aiden ne düşünürse düşünsün, öyle değildi.

İçimden Bisa'yı aramak geldi. Her birimiz ayrı eyaletlerdeki ayrı evlerimizde dondurma yerken onunla telefonda konuşmak istiyordum ama ailesi Gana'dan ziyarete gelmişti. Onlarla geçireceği zamanı bölmek istemedim. Bir çocuk kütüphanecisinin maaşıyla düzenli olarak uluslararası seyahatlere çıkamazdı.

Ben de sineye çektim. Doğrusu, olmayacağını anlamak için dört yılım vardı. Aiden'in neden böyle olduğunu, sorumluluklarını yerine getirmesinin onun için ne kadar kritik olduğunu öğrendikten sonra anladım.

Başka bir hayali yaşamak için bir hayalden vazgeçmek kolay değildi, ama çok şeyim vardı. Sahip olmadığım şeylerin üzerinde durmamaya çalışmak daha kolay olacaktı. Bir gün.

Aiden

Slaytlarımın SONU duvara monte edilmiş akıllı ekrandaydı. Kurul konuşmamı değerlendirdi. Kendall bana cesaretlendirici bir gülümseme verdi.

Elimdeki veriler çok geniş kapsamlıydı. Kanadalı bir petrol şirketinin CEO'su ve üç başkan yardımcısıyla, E&P'den iki liderlik ekibiyle daha görüştüm.

Teksas'taki şirketler ve hatta Suudi Arabistan'daki bir şirket. Petrol şirketlerindeki liderlik tarzlarıyla ilgili üç tez çalışmasından veri derledim ve yazarlarla da görüştüm. Elimde halka açık şirketlerden ve King Oil gibi özel firmalardan veriler vardı.

İskelet bir liderlik ekibiyle çalışan tek şirket bizdik. Liderlerin akıl hocası ve figüran olmaktan öte bir yönetim rolü üstlendiği tek şirket. Ve bu şirkete boyun eğen tek şirket. Asıl sahibinin kaprisleri. Bu kısmı söylemedim. Çok açık olurdu.

Asıl sahibinin yüz hatları kısıtılmış ve dudakları büzülmüştü. Teni kırmızıya çalan bir renkteydi.

Babamla baktık. Büyükanmem kızgındı.

Grams'ın uzun zamandır tanıdığı ve sık sık onun izinden giden bir yönetim kurulu üyesi Calvin kalemine vurdu. "Tam olarak ne istiyorsunuz?"

Tanrı aşkına. "Şirketi yeniden yapılandırmak istiyoruz."

"Ve bunu tüm dünyaya söylediniz?" Grams tersledi.

Ah lanet olsun. Grams'ın çürütmelerine karşı tepeden tırnağa silahlanmak için bilgi toplamaya dalmıştım ve en iğrenç günahı işlediğimi unutmuştum.

İşimizi sızdırmıştım.

Diğer tüm petrol şirketleri Grams'ın gözünde rakipti. O yapmadı King Oil'in dışında iş arkadaşlarına ya da dostluğa inanırdı. Öldür ya da yen bir dünyada büyümüşü. İş dünyası acımasızdı ve ilk kesen hayatta kalırdı.

Babam CEO olarak göreve başladığında şirketin yeniden yapılandırılmasının nedeni buydu. İyi bir üne sahipti ve bu yüzden büyükannemin soyadı arka plana atılırken onun soyadı her yere yapıştırılmıştı.

"Onlarla liderlik tarzlarını tartıştım, evet" diye cevap verdim. "Bunun dışında iş konuşmadık."

"Yine de ne düşünecekler? King Oil içten dışa doğru ."

Babam konuştu. "Şirketlerin yeniden yapılanması alışılmadık bir şey değil." Büyükanneme bilmiş bir bakış attı. "İnsanları değiştirmekten değil, süreçleri değiştirmekten bahsediyorum."

Gözleri kısıldı. Diğer dört yönetim kurulu üyesinin önünde ona bu şekilde seslenmek iyi bir fikir değildi. Ama bir noktaya değinmek gerekiyordu.

Calvin kalemine vurdu. Ne zaman konuşmak istese bunu yapardı. Adam bizi iyi programlamıştı. O lanet kalem tıkladığında susar ve onun konuşmasını beklerdik. "Sizce bu karışıklık için iyi bir zaman mı? Kuzey Dakota'nın batısındaki ve Montana'nın doğusundaki kuyularımız on yıl öncesine göre dörtte bir oranında çalışıyor."

Kendall, sanki Calvin bilmeden soruyu kendisi yanıtlamış gibi, "Bu ideal bir zamanlama," dedi. "Sahada işler daha sakin olduğunda, daha fazla esnekliğe sahip oluruz."

Kendall devam edemedi Grams üzerine atladı. "Madem bu kadar esneksin, neden yeniden yapılanmaya ihtiyaç duyuyorsun?"

"Emilia." Babam ellerini kavuşturdu. "Sen ve DB birkaç kuyuyla başladığınızda sahip olduğunuzdan bir kişi daha fazla kişiyle iç ofisi yönetiyoruz Cartwright arazisinde." Babam, büyükannem ve DB vardı. Babam ve benim Kendall ve Phillip'im vardı.

"Ve üç eyalete yayıldık." Emilia masadaki herkese tek tek baktı. "Artık pazarlama departmanlarınız var. İK. IT. Muhasebe."

Calvin'in kalemi tıkladı. Gözlerimi devirdim. Kendall hareketi yakaladı ve kabul eden iç çekişi sessizdi ama ben gördüm.

Calvin, "Neden verilerini incelemek için biraz zaman ayırmıyoruz, Aiden," dedi. "Bu kadar önemli bir karar vermemiz için çok fazla bilgi var."

Ancak yönetim kurulu hiçbir zaman bir karar vermek istemediğinde bunu yaptı. Biz sormayı bırakana kadar bizi ertelemeye devam ettiler. Önceden sinir bozucuydu. Şimdi öfkeliydi.

"Ne kadar zaman?" Ben sordum.

Grams manikürlü kaşlarını kaldırdı. "Böyle bir konuda acele etmeye gerek yok."

Noel'den önce, aynı oyalama taktiğini Kendall için de kullanmışım. Ona nasıl davrandığımı anlaması gerektiğini söylemem gerekiyordu. Hemen bir karar vermek istiyordum. Onlar derlediğim tüm verileri görmezden gelirken haftada seksen saat çalışmak istemiyordum. Tıpkı tasarladığım ve personelin geri kalanının günlük işlerini aksatmadan yeni bir liderlik tarzını dahil ederek içeriden nasıl terfi edebileceğimizi ve dışarıdan nasıl işe alabileceğimizi gösteren çizelge gibi.

Bu çizelgeyi düzenlemek iki tam hafta sonumu almıştı ve terfiyi kabul edeceğini umduğumuz kişilerin

gerçekten bu işi istiyorum. İki tam hafta sonu boyunca yeğenlerimin güreşini izleyebilir, Kate'i kardeşlerini ya da benimkini ziyarete götürebilir ya da sadece eşimle konuşarak vakit geçirebilirdim.

Yönetim kurulu ve büyükannemle uğraşırken genellikle sahip olduğum sabır sarsıldı. "Nihai kararı ne zaman vermek istediğimize dair bir son tarih belirlemeye ne dersiniz?"

Calvin'in kalemi tıkırdadı ben onu yere atıp üzerinde tepinmeyi hayal ettim. "Aceleci olamayız."

"Calvin haklı," diye kabul etti Grams. "Ama önümüzdeki bir ayı Sunumunu gözden geçir, Aiden. Bize bir bağlantı gönder." Odayı taradı. "Toplantıyı ertelemek için bir önerim var mı?"

Tabletime ters ters baktım. Ekranımda son slayt görünüyordu. Benim çalışmam kusursuzdu. Kendall'inki de öyle. Onun kadromuzu genişletme planlarını benim liderlik revizyonumla birleştirdim. Eğer bu işe yararsa, nefes alacak yerimiz olacaktı. İş dışında bir hayatımız olabilirdi. Ve hayatımda bir kez olsun, bu giderek daha önemli hale geliyordu. Yeniden birilerini yönetmek zorunda kalmaktan ve başarısız olmaktan korkmaktan, altımda en azından bir başkan yardımcısı ve bir yönetici asistanı olmasını dilemeye başladım.

Bu lanet proje üzerinde süre boyunca, o boşanma belgelerinin yeniden ortaya çıkmasından korktum. Onları yırtıp atmamıştık. Çekmecedeydiler. Onları seloteyp, tornavida ve bitip bitmediğini bilmediğim fazladan pillerin yanına atmıştım. Önemsiz çekmeceye. Eğer kağıt öğütücüye gitmeyeceklerse kağıtların olması gereken yer.

Kate son bir aydır sessizdi. Doğrudan gelip ona sorunun ne olduğunu sormamıştım ama bir şeyler vardı. Konuştuk. Seks yaptık. Hem çok. Ama bir parçası benden uzaktı ve nasıl soracağımdan emin değildim. Evliliğimizdeki sorun benim paylaşmamamdı. Kate olduğunda ne yapıyordum?

"Toplantı sona ermiştir" sözleri odada çınladı. Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve notlarımı tabletimin kılıfına tıktırdım.

Büyükannem yanımda durdu, parmak uçlarını masanın üstüne bastırdı. "Bu şirketin bir aile şirketi olarak kalması gerekiyordu. Sen ve senin için kardeşler."

Sabırım taşı. Ona sert bir bakış attım. Kaşları kalktı ve beni inceledi. Büyükannemin yanında çok tarafsızdım ve hâlâ öyle olmaya çalışmalıydım. Planımı doğrudan çöpe atmamıştı ama bundan hoşlanmamıştı. O değişmek istemiyordu ama asıl fark benim artık değişmeye hazır olmamdı.

Bunun farklı olmasına ihtiyacım vardı. Hepsinin. "Etrafınızdaki her şeyi yutarak bir şirket yaratamazsınız ve sonra o şirket kendini yutmaya başladığında şok olmuş gibi davranamazsınız."

Geri çekildi. Söylediklerimden mi yoksa ses tonumdaki sıcaklıktan mı olduğunu bilmiyordum. Umurumda da değildi.

Eşyalarımı topladım ve toplantıdan çıktım. Yapacak işlerim vardı. Ne olursa olsun, bu değişmedi.

BÖLÜM 20

A kimlik

EBEVEYNLER DIŞARI SÜZÜLDÜ. Sezonun son turnuvalarından biri her zaman büyük bir kalabalık çekerdi ama artık bitmişti. Bütün maçı izlemiştim. Bazı raporları tamamlamak için erkenden işe gitmiş ve ilk maç başlamadan önce Kate'le burada buluşmuştum. O raporlar hâlâ bitmemişti ama ofisimde kalma isteğim yoktu. Olmam gereken daha önemli yerler vardı.

Corbin'i güreşirken görmüştüm. Violet'i de. Hatta mindere çıkarken kulaklarının üzerindeki küçük başlığıyla sırtarak bana el bile sallamıştı. Ada, Violet'in performansıyla ilgili bir rapor için beni arayacağı konusunda beni uyarmıştı.

Kate, Violet'in atletini değiştirebilmesi için onunla birlikte spor salonundan ayrıldı. Ada'nın işe gitmesi gerekiyordu ama Kate, Matt onu alana kadar Violet'le bekleyeceğini söyledi.

Spor salonuna doğru ilerledim. Paspaslara yardım edecektim. Ağzımın kenarları kalktı. Kate'le orada nasıl güreştiğimizi düşünmeden kulüp odasına giremezdim.

Randall ayrılmadan önce her güreşçiyi beşlik çakarak ya da tokatlayarak uğurladı. Onlara o gün yaptıkları harika bir şeyi ya da

geliştiler. O iyi bir koçtu ve bunu özleyecekti. Kate'e bu yılın son yılı olmasını istediğini söylemişti ama gelecek yıl kesinlikle olacaktı. Kulübü yönetecek yetkin birini bulduğu sürece. İşin yetkin kısmını bulmak, zamanı olan birini bulmaktan daha kolaydı. Bu, yeni kişinin zaten tam zamanlı olarak çalıştığı işine ek olarak yarı zamanlı bir iş olacaktı ve yılın birkaç ayında koçluk İşin bu tarafı neredeyse tam zamanlı hale geldi. Kulübü işletmek tam zamanlı bir pozisyonu destekleyecek kadar para kazandırmıyordu. Belki orada da yapabilirdi ama aynı engelle karşılaşmıştı. Yeterli zaman yoktu.

Tüm katılımcılar gittikten sonra Randall beni buldu. Beni sırtımdan . "Geldiğin için teşekkürler. Sanırım Corbin babasının senin hakkında anlattığı masallara için çok uğraştı."

"Gelebildiğime sevindim."

"Yardım etmek zorunda değilsiniz. Büyük çocuklardan birkaçı gönüllü oldu. İçinde bulundukları bir kulüp için gönüllü kredisini alıyorlar."

Hayal kırıklığım beni şaşırttı. Gitmeye hazır değildim. Turnuvarın enerjisi hâlâ duvarlarda uğulduyordu. Heyecan. Coşku. Destek. Bu duyguyu özlemiştim. Bu, liseden sonra sporu bıraktığımda vazgeçtiğim şeyin bir parçasıydı.

Sesimdeki teslimiyet duygusunu bastırdım. "Sanırım gidip Kate'i bulabilirim." "Violet, Katie'ye açlıktan öldüğünü söyledi. Eğer kulüp odasında değillerse, ofisimde atıştırmalık çekmecemi yağmalıyorlar."

Torunları için hazırladığı atıştırmalık çekmecesini. Ona başımı salladım ve karımla yeğenimi aramaya koyuldum. Kulüp odası hareketliydi. Jason ve adamları ekipman dönüşü için trafiği yönlendiriyorlardı.

Randall'ın ofisi koridorun sonundaydı, binanın karanlık köşesinde kiraya verebildiği az kullanılan bir yerdi.

Ben yaklaştıkça arkamdaki sesler azaldı ve Violet ile Kate'in mırıltıları devreye girdi.

"O filmi görmedim," dedi Kate. "Ariel'in kızının olduğu film mi?"

"Mm-hmm." Violet'in bacaklarını Randall'ın tekerlekli sandalyesinde sallanırken hayal edebiliyordum. "Neden çocuk istemiyorsun Katie Teyze?"

Adımlarım duraksadı. Kulak misafiri olmak istememiştim ama hareket edemiyordum. "Ben yaptım."

"Hâlâ yapmıyor musun?"

"Evet, ama olması gereken bu değil." Kate'in sesindeki yumuşaklık kalbimi burktu. Bunun olması gerekip gerekmediği hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Öğrenmeye de çalışmamıştık.

"Neden olmasın?" Violet çocukların sahip olduğu o masum ısrarla sordu. Yedi yaşındaydı ve sormak aklına gelmişti.

Kate hayatımdaki en önemli kişiydi ve ben hiç sormamıştım.

Ondan yine zaman istemiştim ve o da bana zaman vermişti. şimdi bir aile kurma konusunda güçlü hissediyorsa benimle konuşacağını düşünmek istedim. Ben de konuşması için onu zorlamamıştım. Ne söyleyeceğinden mi korkuyordum?

"Rüyalar bazen değişir."

Göğsümün etrafında bir mengene sıkıştı. Ben bencil bir piçtim. Hayatımı Kate ile yaşamak istemiştim. Onu istemiştim ve onu elde etmek için ne gerekiyorsa yapmıştım. Ve o da istediği bir şeyden vazgeçmek zorunda kalmıştı. Çocuklardan. Kendi aile biriminden. Benim yüzümden.

"Son krakeri alacak mısın?" Violet sordu. Normalde, bu şekilde çaldığı yiyecekler beni kıkırdatabilirdi, ama tüm mizah duygusu içimden gitmişti.

Bir şeyler yapmalıydım ve seçeneklerimin kurulun kararıyla sınırlandırılmasından nefret ediyordum. Günde hâlâ sadece yirmi dört saat vardı. Kate'in çocuk sahibi olmayı hayal ettiğini öğrenemezdim ama ben ofisteyken onları büyütmesi için onu bırakamazdım.

Belki de benim kadar çok çalışırken ebeveynlik yapmak mümkündü. Bir asistan ayarlayabilirim. Büyükanнем ve yönetim kurulu reddederse kişisel bir asistan tutabilirdim.

ek pozisyonlar.

İşe yaramasını sağladım. Kate için.

Köşeyi döndüm ve kapıyı çaldım.

Kate eski metal masanın üzerinde kambur duruyordu, kapüşonu saçlarını yüzüne doğru itiyordu. Gülümsedi. "Hey. Cheez-It ister misin?"

"Ben ." Çocukluğumdan beri onlardan yememiştim.

"Gitmeye hazır mısınız?" diye sordu, sanki az önce benimle kalmak için önemli hayallerinden itiraf etmemiş gibi. Oysa ben birkaç hayalden başka hiçbir şeyden vazgeçmemiştim.

Spor yapmam gereken saatlerde çalışarak saatlerimi doldurdum. "Siz ikiniz yemeğinizi bitirin."

Kate ayaklarının dibindeki çantasını karıştırdı. "Arabamı çalıştırabilir misin? Kumandam binanın içinden çekmiyor." Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. "Tam yanında durmadığınız sürece gerçekten çalışmıyor. Ama çok uzağa park etmedim. Sakıncası yoksa-"

Parmaklarımı dolgun dudaklarına bastırdım. "Tabii ki hayır."

Bahsetmediği bir başka sorun daha vardı. Kate arabadan vazgeçmeyecek ve yeni bir otomatik çalıştırma almak için zaman kaybetmeyecekti. Kuzeyde yağmak için çok önemli değillerdi ama diğer seçenek dışarıda hava sıfırın altında yirmi dereceyken donmuş bir gazoz kutusunun içinde oturup ısıtıcının gerçekten sıcak hava vermesini beklemektir.

Kışlık montumu onunla birlikte masanın yanına koyduğu yerden aldım ve giydim. "Hemen döneceğim."

Temizlik ekibinden kaçmak için yan çıkışı kullandım. Binanın korumasını kaybettiğim anda soğuk beni çarptı ve ceketimin kumaşı her hareket ettiğimde kâğıt gibi buruştu. Kate'in arabasına vardığımda mesafeyi test ettim. Yirmi metre bile lanet şey çalışmıyordu. Yaklaştım ve denedim. Sonunda çalıştığında, uzaktan kumandayla uğraşırken kilitlerin açılmadığından emin olmak için içeri baktım.

Kate'in arabasını nadiren kullanırdım. Muhtemelen aracının içinin beni kızdıracağını düşünmüştür. Yolcu koltuğu makbuzlarla doluydu. Bazıları

Arkadaki formlar, yedek eldivenler ve şapkalar ile öğle yemeği saatinde yürüyüşe çıkma ihtimaline karşı eski bir çift spor ayakkabısı arasında göze çarpıyordu. Bu onun arabasıydı ama bir şey beni kapının kilidini açmaya ve resmi görünümlü belgeleri almaya itti. Hayatımda hiç meraklı bir herif olmamıştım ama söz konusu kâğıtlar ve Kate olunca oldukça hassaslaşıyordum. Ayrıca, ya unuttuğu önemli bir şeyse?

Gazetelerde ne yazdığını okurken rüzgârın yüzümdeki deriyi yüzmesine aldırmadım. Bir apartman dairesi için başvuru mu?

Bu kaç yaşındaydı?

Son dört ay içinde bir zaman. Koltuğun üzerine bıraktım ve kapıyı kap. Arabayı kilitledim.

Daire aramaya gitmişti.

Eşim bana boşanma belgelerini tebliğ ama aylarca konuşup yakınlaştıktan sonra zihnim bu belgeleri daha çok bir uyarı olarak görmeyi seçmişti. Ama bir daire için başvuru? Bir yıllık kira kontratıyla?

Lanet olsun.

Soğuk, ceketimin içinden yılan gibi kıvrılıyor, soğuk parmakları göğsümü sarıyordu. Onu neredeyse kaybediyordum. Onu hâlâ kaybedebilirdim. Uğruna çok çalıştığım denge bir seraptı. Benimle kalmak için fedakârlık yapıyordu.

Hemen içeri girdim. Ofiste değildi ama onu ön kapıda buldum, çıkarken Matt ve Violet'e el sallıyordu.

"Seni geçireyim."

"Elbette." Daha önce kullandığım yan kapıya gitti.

Elini tuttum. Binanın bu tarafında yalnızdık, gerçi Randall yakında kapıyı kilitlemek için gelirdi. Ama onunla konuşmak için sabırsızlanıyordum. "Çocuk istiyor musun, Kate?"

"Bekleyeceğimiz konusunda ." Sesi hafif ve nötrdü. "Ve birbirimizle gerçekten konuşmaya karar verdik."

Ağzı gerildi ve başını salladı. "Haklısın. Haklısın. Evet, hazır olmadığını söylediğinde hayal kırıklığına uğradım, işin hala çok

Çok fazla. Ve bu değil. Şirketinizin sizin önceliğiniz olduğunu fark ettim ve bu sorun değil. Seni seviyorum. Seninle olan hayatımı seviyorum."

"Sonsuza kadar sürmeyecek-"

"Aiden." Küçük gülümsemesinin içine hüznün sızdı. "Kardeşlerim ve benim gibi, ebeveynlerinden birinin neden hiç olmadığını merak eden bir çocuk yetiştirmek istemiyorum. Sen de bunu istemiyorsun ve sorun değil." Bana yaklaştı ve ellerini omuzlarıma koydu. "Çocuklarına yeterli olmadıklarını hissettirirsen kendini affetmezsin. Yeğenlerimiz var ve daha da çoğalacaklar. Sorun değil. Benim için sorun yok."

Rüyalar bazen değişir.

Bununla bir sorunum yoktu. Babasını seviyordu ama sürekli daha fazlasını istiyordu. Sonra da babasının ona gösterdiği azıcık ilgi için suçluluk duygusuyla uğraştı. kardeşleri bir doğum günü kartı alabildikleri için şanslıydılar. Annemi özleyerek ve babamın daha fazla yanımda olmasını dileyerek çok uzun yıllar geçirdim. Bu yüzden kendi çocuklarımın olmasını beklemek istemişim. Kate'in söylediği sebeplerden dolayı.

Ama sonralar yıllara dönüşmüştü. Bir "sonra"nın daha ne yapmasını bekliyordum ki? Babam emekli olunca ne oldu? CEO'luk görevini devralırsam, zamanım daha da azalacaktı.

Benim geleceğim buydu. Benden beklenen buydu.

Eşim de benimle kalmak ve varsayımsal çocuklarımızı bizim yaşadıklarımızı yaşamaktan kurtarmak için çocuk gibi önemli bir şeyden vazgeçmeye hazırды.

Geleceğimizin böyle olmasını mı istiyordum? Eğer değilse, bu konuda ne yapmaya hazırdım?

"İşe geri dönmem gerek. Sadece birazcık."

Gözlerinde hayal kırıklığı titreşti.

"Bir saat içinde evde olacağım. Söz veriyorum."

Başıyla onayladı ve ben de aceleyle kapıdan çıktım. Yapacağım sonraki birkaç arama hayatımın en önemli aramaları olacaktı.

Kate

İşiniz biter bitmez ofise gelebilir misiniz?

Aiden turnuvadan bu yana bütün hafta sonu sessiz kalmıştı. Dün bütün gün ev ofisinde ve azimli bir adamdı. Geçen aydan sonra seviye atlayabileceğini düşünmemiştim ama işte oradaydı, telefonuna homurdanıyor ve ofiste volta atıyordu. Antrenman bile yapmamıştı.

Ne olduğunu öğrenebilecek miydim? King Oil'in merkezindeki park yerine yanaştığımda bakışlarım tanıdık bir pikaba takıldı. Dawson da burada mıydı?

Beşte işimi bitirip doğruca buraya gelmiştim. Otoparkın yarısı boştu. İç ofis hariç herkes sekiz saat çalışıp evlerine gidiyordu.

Dışarı çıktım ve tanıdık pikaba bir kez daha baktım. Yanında park etmiş olan Xander'inkine benziyordu. Bu çok büyük bir tesadüftü.

Gentry'nin kamyonetini bulmak için etrafı taradım. Evet, en uzak köşede. Gentry muhtemelen diğer çalışanlarına daha yakın bir yer bırakmak için oraya park etmişti, ama Kendall muhtemelen günlerine daha fazla adım eklemek için bunu güçlendirmişti.

Beck de burada mıydı? Eğer üç kardeş de King Oil'deyse ve Aiden beni burada istiyorsa, bu ne anlama geliyordu?

Tam içeri girecektim ki Lauren dışarı fırladı. "Oh! Kate!" Kollarını açtı, sonra dondu kaldı. "Kütüphanede sana hiç sarılmamıştım. Burada patronun karısına sarılmaya iznim var mı?"

Sırıttım ve onun sıkı kucağına girdim. "Bana her yerde sarılabilirsin. Seni özledim ama seni doğru nedenlerle görmediğim için çok mutluyum."

"Bu iş en iyisi." Kapıya doğru başını salladı, sonra çenesini siyah ceketinin yakasına sıkıştırdı. "Ailenin geri kalanı mıydı o?"

Daha önce içeri girdiğini gördün mü? Ciddi bir sinir krizinden bahsediyoruz. Tüm krallar kalede."

Neden orada olduklarına dair hiçbir fikrim olmadığından bahsetmedim. "Gergin olmanı gerektirecek bir şey yok. İyi iş çıkarıyorsun."

Lauren başını ciddi bir şekilde salladı. " aldıkları en iyi asistan olmaya devam edeceğim. soğuk günlerde, başımın üzerinde bir çatı olan ve havalandırma deliklerinden ısı pompalanan bir işim olduğu için minnettarım." Kolumu sıktı. "Seni iyi olacak. Önemli bir şey oluyor ve seni tutan kişi ben ."

Önemli bir şey. Asansöre koştum ve düğmeye bastım. Yukarı çıkarken ceketimi çıkardım. Kapılar açıldı ve kaşlarımı çattım. Kat sessizdi. Gentry'nin ofisinin kapısı açıktı ama ışıklar kapalıydı, Kendall'ın ofisi de öyleydi ve Phillip masasında değildi.

Aiden'in kapısı açıktı ve ışığı yanıyordu ama sesler duymuyordum. Diğerleri neredeydi?

Kocam masasındaydı ama çalışmıyordu. Onu çok iyi gösteren o kambur duruşunu yapıyordu. Takım elbisesinin ceketi arkasındaki sandalyeye asılmıştı ve kravatı yoktu. Leylak rengi gömleğinin üst düğmeleri açıktı, sakalı yukarı kalkmıştı ve masasının üstünü düşünüyordu. Masaya gelince, boştu. Tablet yoktu. Telefonu hiçbir yerde görünmüyordu ve bilgisayarının ekranına da bakmıyordu. Açık mıydı ki?

Onu hiç görmemiştim. Ne iş ne de evinde. "Aiden?"

Karanlık bakışlarını kaldırdı ama yüz ifadesini okuyamadım. "Hey. Paltonu buraya koyabilirsin."

" oluyor? Kardeşlerin burada mı?"

"Evet. Kurul buraya gelmeden önce bir toplantı yapacağız."

"Bu akşam yönetim kurulu toplantısı mı var?" Neler oluyordu? Kardeşlerinin yönetim kurulu üzerinde hiçbir gücü yoktu. Buraya çalışmaya mı geliyorlardı? Beck, belki. Teknoloji şirketini satabilirdi ya da ikisini birden yönetebilirdi.

istemmişti. İşini seviyordu ve Eva'yı daha çok seviyordu. Xander şirketten nefret etmiyordu ama onun tavrı yaşa ve yaşat şeklindeydi. Dawson çiftlikten ayrılmıyordu.

"Evet." Aiden ayağa kalktı ve masasının etrafında döndü. Elini belime koyarak beni merdiven boşluğuna doğru götürdü. Konferans odası bir kat aşağıdaydı. "Sana ve diğerlerine söylemem gereken bir şey var."

O sessiz kaldı ve ben de sorularımı kendime sakladım. Aiden yarı kafasının içinde yarı benimle birlikteydi. Beni normalde gün boyunca doğal ışıkla aydınlanan açık ofis alanına götürdü.

Birkaç çift göz bizi içeri girerken izlerken midem bulandı. konferans odası. Sadece Aiden'in kardeşleri yoktu. Onların eşleri de buradaydı ve onlar da benim kadar sessizdi, meraklı bakışları bizi şöminenin yanındaki masanın kadar takip etti.

Gentry'nin kaşları çatılmıştı. Bu ön toplantının ne hakkında olduğunu bilmiyor muydu?

Ne haltlar dönüyordu?

Aiden benim için tekerlekli bir sandalye çıkardı. Ben yerleştikten sonra oturdu ve kollarını masanın üzerinde kavuşturdu.

"Kate'le evlendiğimde bunun para için olduğunu düşünmüştün." Önce babasına . Gentry bakışlarını kaçırmadı, sadece başını eğdi. Kardeşler de başlarını sallamadan önce bakışlarını üzerimde gezdirdiler.

Beck, "Onu sevdiğini biliyoruz," dedi.

"Doğru," dedi Aiden sessizce. "Asıl motivasyonumun güven olduğunu inkâr edemem. Hepimiz için kararıma bağlı olan çok şey vardı. Kate hakkında hissettiklerime gelince, benim özel hayatım sadece bana aitti." Boğazını temizledi. "Ama yıllar boyunca kendime çok şey sakladığımı ve bunun bana ve en yakınlarıma zarar verdiğini fark ettim. Ve buna bir son vermeliyim."

Koltuklarında kımıldayan birkaç beden sessizliği doldurdu.

"Kate'le neden evlendiğimi anlatmak istiyorum ve bitirdiğimde neden böyle bir karar verdiğimi anlayacaksınız."

Merak ve endişe içimde birbirine . Aiden'ı ailesine karşı hiç bu kadar açık görmemiştim. Kendisi olabildiği ve onlarla şakalaşabildiği zamanlara değer veriyordum ama hiç bu kadar ciddi olmamıştı.

Çenesini çalıştırdı. Odanın geri kalanı sessiz kaldı, hepsi onun kararının ve kararlılığının ağırlığını .

Bakışlarını benimkilere doğru kaldırdı ve elini uzattı. Parmaklarımı onun sıcak elinin içine soktum.

Bakışları yumuşadı ama altında yatan endişeyi gizleyemedi. "Sana anlatmam gereken bir hikâye var."

BÖLÜM 21

A kimlik

ON SEKİZ YIL ÖNCE.

Bir sonraki rakibimin detayları kafamın içinde dolaşırken Billings'teki bir lisenin spor salonunda takım arkadaşları. Jason McDonough. İkinci sınıf öğrencisi. Benim gibi 15 yaşında. Onunla daha önce karşılaşmamıştım. Büyüme atağı geçirmişti ve şimdi benim sıkletimdeydi.

Verileri gözden geçirmek bugünün eksikliğini aklımdan uzaklaştırdı. Babamın Dallas'ta bir toplantıya gitmesi gerekiyordu. Kardeşlerim evde ev işleriyle uğraşıyordu. Ekibimin geri kalanıyla buluşmaya otobüsle gitmiştim.

Büyükannem yarışmalarına hiç gelmedi ve DB vefat ettiğinden beri bunun değişeceğinden şüpheliydim. Tribünlerde kimsem yoktu.

Annem hiçbir maçımı kaçırmamıştı. Dikkatimi tribündeki boşluktan uzaklaştırmaya çalışırken asit boğazıma doğru tırmandı. Annemin sesinin zihnimde uçuşmasına engel olamıyordum.

Bunu yapabilirsin, Aiden.

Rakibinizi hafife almayın.

Kanıtlamanız gereken tek şey, elinizden gelenin en iyisini yaptığınızdır.

Beni izler ve takımımın geri kalanını destekler, galibiyet ve mağlubiyetlerde onlara tezahürat ederdi. Bir üst sıklette güreşmem ihtimaline karşı benim üstümdeki sıkleti incelerdi. Sonra otobüse binmek yerine onunla eve giderdim ve o da strateji konuşurdu.

Bu artık olmayacaktı. Bir daha asla olmayacak.

Gittiği süre uzadıkça DB'nin sesi düşüncelerime daha çok sızmaya başladı. *Güreşerek zaman kaybediyorsanız, kazandığınızdan emin olsanız iyi edersiniz.*

Sertçe yutkundum. Jason McDonough. Eyalette sekizinci sırada. Son maçımı geçen hafta Miles City'ye karşı 5-3'lük bir skorla kazanmıştı. Bakışlarımı zorla boğuşan iki bedene çevirdim. Takımımın geri kalanı tezahürat yaptığında ben de tezahürat yaptım, söyledikleri her şeyi yankıladım, geçen yıl yaptığım gibi bu geceyi de otomatik pilotta geçirdim.

Benim yaşlarımda, güreşen çifti izleyen bir kız dikkatimi çekti. Bakışlarım uzaklaştı, sonra geri döndü. Takım menajeri olmalı. Ama onda bir şeyler vardı. Güreştiğim süre boyunca karşılaştığım birçok takım yöneticisi kızdı. Bazıları güreşmek istiyordu ama bir kızın bu sporda güreşmesinin getirdiği saçmalıkları istemiyordu. Bazılarının kız arkadaşı takımdaki güreşçiler. Diğerleri ise sadece sporu ve bir takımın parçası olmayı seviyordu.

Bu kız değerlendirme yapıyordu. Etrafındaki hava diğerlerinden daha ciddiye.

Spor salonunun aydınlatmasından kaynaklanmış olabilecek sarı röfleli sade kahverengi saçları omuzlarının üzerinden sarkıyor, uçlarından kabarıyor, sanki sabahları bir kez tarayıp unutmuş gibi duruyordu. Makyaj yapmadığını söyleyebilirdim ama bu tür şeyleri hiç fark etmezdim. Bugün başlamam garipti.

Dikkatimin dağılmasına bu kadar çok mu ihtiyacım vardı?

Yapmalıydım. Onu izlemekten vazgeçemedim. Tam . Takım arkadaşlarıma tezahürat yaparken bir yandan da minderdeki çiftin ötesinde onu izleyebiliyordum.

Yer değiştirdi, zeki gözleri şimdi hakemi inceliyordu. Pozisyon gömleğini okumamı sağladı. *Okumayı tercih ederdim.*

Ağzımın kenarı kalktı. Onun yoğunluğuyla çok çelişen bir söz. Belki günün geri kalanında bu için geçerliydi ama ellerinin kenetlenme şekli... hayır. Burada olmak istiyordu.

Maç sona erdi. Hakem gelip çocuklardan birinin kolunu kaldırıana kadar iki çocuk yan yana durdu. Billings'li güreşçi kazanmıştı.

Üzerimdeki baskı daha da artmıştı.

Kız ekibinin beklediği yere doğru yürüdü. Adamlar onun geçmesine izin vermek için kımıldadı ve yer değiştirdi ama ona bundan daha fazla ilgi göstermediler. Onun varlığına alışmışlardı ama o tam olarak onlardan biri değildi. Rakibim Jason McDonough'un yanında durdu.

Gözlerim kısıldı. Farkındalık karıncalanmaları omurgamda iz bıraktı. Jason'la birlikte olduğu için diğer erkekler onu görmezden mi gelmişti?

Ona mırıldandı. Bakışları takım arkadaşıma kaydı. Jason'ın ve kızın profilleri aynıydı. Burnun ucunda küçük bir kalkıklık. Ergenlik çağına kadar muhtemelen melek gibi olan yuvarlak yanaklar. Kollarını bile aynı şekilde kavuşturmuşlardı.

Bir rahatlama ritmi ağzımı tekrar yukarı kaldırdı. Kardeşler.

Jason başını salladı, bakışları giderek kurnazlaşıyordu. Kızın yüzündeki ifadeyi biliyordum. Annem eve dönerken yolda güreşten bahsederken de aynı ifadeyi takınırdı.

Az önce yaşadığım rahatlama özleme dönüştü. şanslı piç. Jason, ekibinin ötesinde onu destekleyen birine sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunun farkında mıydı?

Adım anons edildiğinde dişlerimi birbirine geçirdim. Yarışma zamanı gelmişti. Minderin üzerindeki dairenin ortasına doğru yürüdüm. Yüzümde, omuzlarımda sıcaktan yanıklar vardı. Beni izliyordu. Beni inceliyor, sonra da Jason'la tekniklerim, güçlü yanlarım ve diğer yönlerim hakkında konuşuyordu.

zayıflıklar. Beni soyadıyla ya da onun için ne yapabileceğimle yargılamazdı. Bugün yaptığım şeyi, bir yetişkin olarak olmam gereken şeyle karşılaştırmazdı. Beni bu minderde görecekti. Annem iyi olduğumu düşündüğü için güreşe gönül veren gerçek beni. Ve kızın bundan haberi olmayacaktı. King's Creek'ten üzgün ve yalnız bir çocuğun yeniden görüldüğünü hissetmesini sağladığına dair hiçbir fikri olmayacaktı.

Kütüphane turunun gecesi...

İŞTE BU KADARDI. Bu gece o geceydi.

Kalbim hızla çarpıyordu. Halk kütüphanesindeki kalabalık toplanmıştı. Kasabada buluşmuşlar, grup halinde buraya gelmişler, grup halinde içeri girmişler ve toplantı salonunda toplanırken küçük, sıkı bir topluluk olarak kalmışlardı.

Lanet olsun onlara.

Yüzler birbirine karıştı. Erkekler ve kadınlar daha önce birkaç kez yaptığım konuşmayı hevesle dinliyorlardı. Hepsi bu gece için bir kılıftı.

Bakışlarım grubun üzerinde gezindi. Kadınlarla oyalanmamaya çalıştım ama gelip gelmediğini öğrenmeliydim.

Değişmiş miydi? Ona doğru bakmış ve onu tanımamış mıydım?

Bu zor bir . Kumarbaz değildim. Sahip olduklarım için çalıştım ve risk almadım. Yapılması gerekeni yaptım.

Güven de farklı değildi. Farklı olmamalıydı. Ama öyleydi. Kariyerimi King Oil'e teslim etmiştim. Ama şimdi geleceğimi bir tröste mi teslim etmem gerekiyordu? Sırf biraz para kazanmak için biriyle evlenmem mi?

Sorumluluklarım vardı, ama bu istilacı hissettirdi. Bir çizgi aşılmış gibi . Yine de beni düşünmeye sevk etti.

Eğer başımı eğip aklımı işime vermeseydim, hayatım nasıl olurdu? Kiminle bir ilişki kuracak kadar uzun süre çıkardım? Kiminle çıkmak isterdim?

Gençken beni büyüleyen bir kız vardı ve son bir soru vardı. Bir yetişkin olarak üzerimde aynı etkiyi bırakır mıydı?

Bakışlarım bir çift zeki ela gözün üzerinden geçti. Zaferimi yuttum ve konuşurken kendimi taramaya devam etmeye zorladım.

Kate McDonough.

Turun geri kalanı sonsuza kadar sürdü. Babam ve ben sırayla tura liderlik ettik. Tüm bu süre Kate, güreş turnuvalarında yaptığı gibi arkada, kenarda durdu. Bu gece saçları daha düzgündü ve dudakları parlıyordu ama yine aynı kızdı. Herkesi izliyordu. Onları inceliyordu. Kardeşinin rakiplerinin güreşini izlemiş, sonra da onunla konuşmuştu.

Ne yaptığını başka kimse fark etmemişti ama o da Jason'ın sporda başarılı olmasından koçu kadar sorumluydu. Elbette zor işi Jason yapmıştı ama ona strateji geliştirmesinde yardımcı olmuştu. Aklını spora vermiş ve odaklanmasına yardımcı olmuştu.

Yanımda böyle birinin olması nasıl bir şey olurdu? O zaman da bilmek istemiştım, şimdi de istiyorum.

O zamanlar onu takip etmemiştim. O başka bir şehirde yaşıyordu. King Oil'e girmek için üniversiteye . Burslu olarak güreşebilirdim ama kendimi bir spor ve okul arasında bölemezdim.

Bu yüzden ona çıkma teklif etmedim. Hayatının benimkinden farklı bir yöne gittiğini düşünmüştüm.

Sonra bana evlenmek için altı ayım olduğu söylendi. Ve aklıma gelen ilk kadın . Hala Billings'de olma ihtimali neydi? Bekar olma ihtimali neydi? Evlenme ihtimalimiz neydi?

Uyumlu mu? Gençken uzaktan duyulan bir hayranlık, evlilik için geçerli bir temel oluşturmaz.

Ama eğer evlenmem gerekiyorsa, o zaman gerçek beni gören tek kızla bir şansımı deneyecektim. Şehirde çalıştığını ve hâlâ kızlık soyadını kullandığını öğrendiğimde, onunla resmen tanışmak zorunda kaldım.

Kütüphaneye gidip kitap ödünç alıyormuş gibi yapmak olmaz. Hangi bölümde çalışıyordu? Çalışma saatleri neydi? Benim gibi bir adam fark edilmeden kütüphanede dolaşamazdı. Sosyal hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyordum ya da başka türlü onunla nasıl "karşılaşabilirdim". Jason'ı on yıl sonra arayıp hiç konuşmadığım kız kardeşini soramazdım.

Ben de bir plan yaptım. Babama sundum ve o da yemi yuttu. Yerel belediye organlarına mesai saatlerinden sonra turlar düzenleyecek ve sadece onlar için bir açık ev düzenleyecektik. *Önce bazı şehir departmanlarını davet edelim.*

Ve bu gece nihayet kütüphane gecesi idi. Planladığım gibi.

Ve işte oradaydı. Keklerin peşinden gidiyordu. Yemek şirketinden mini kekler istemiştım. Jumbo muffinler çok fazla soruya yol açabilirdi. Her zaman kafası büyüklüğünde bir çikolatalı muffin yerdı. Turnuvalar. Diğer güreşçiler yasak karbonhidratları fark edebilirdi ama ben onun yemeğinin üzerine eğilmiş, keki titizlikle ısırık büyüklüğünde parçalara fark etmişim.

Odada sinsice dolaştım. Biri dikkatimi çekmeye çalışsa da umurumda değildi. Gözlerim tek bir kişiyi görüyordu. Giydiği çiçekli bluz hareketleriyle birlikte sallanıyor, öne doğru uzandığında dolgun kalçalarını sarıyordu ve Giydiği tayt, gür ve kıvrımlı vücudunun geri kalanını ortaya çıkarıyordu. Gençliğini geride bırakmış, kıvrımlı, seksi bir kadın olmuştu.

Kalbimin güm güm attığını tüm oda duyabilir miydi?

Daha önce hiç bu kadar gergin olmamıştım. Ne maçlarımdan önce, ne bir rakiple, ne de herhangi bir toplantıdan önce. Tek yapmam gereken onunla konuşup beni hâlâ etkileyip etkilemediğini görmektı. Eğer cevap verirse, ona çıkma teklif edebilirdim ve bundan sonrasını kader hallederdi.

Hayallerimdeki kadını elde etmek için kullanamayacaksam tüm bu para ve statünün ne anlamı vardı?

Kate

TÜM ODA AIDEN'A BAKIYORDU. İtirafına inanamayan tek kişi ben değildim.

Turları sırf benimle tanışmak için mi ayarlamıştı? Sadece beni hatırlamakla kalmamış, aynı zamanda... çocukken beni düşünmüş müydü? Bana sormak istemişti.

Dışarı mı?

Gentry kulakları su doluymuş gibi başını salladı. "Tur fikri toplum yararına değil miydi? Kate'e çıkma teklif edebilmek için miydi?"

Aiden başını salladı. Çenesi sıkıştı ve gözlerini masanın üstüne dikti. Başparmağı, hikâyesini anlatırken yaptığı gibi elimin üst kısmında gezindi.

"Neden bana söylemedin?" Aiden King beni avlamış mıydı?

"Seni manipüle ettim. Seni buraya getirmek için şirketi kullandım ve seninle para karşılığında evlenip evlenemeyeceğimi görmek istedim. Ve evlenme teklif ettiğimde baban hakkında konuştuğunda... Kendimi daha iyi hissetmedim. Daha da kötü hissettim, çünkü yine de güven için düğünü aceleye getirdim. Dürüst olmalıydım."

"Evet, yapmalıydın ama bu senin hakkında hissettiklerimi değiştirmiyor." "Uzun zamandır kendim için yaptığım tek şey sendin.

Ben

Bencilce. Nerede olmayı ya da kiminle olmayı tercih edeceğimi düşünmektense zihnimi kapatıp yapılması gerekeni yapmak daha kolaydı. Konuşmak istediğimde, seni kaybetme düşüncesi çenemi kapalı tuttu. Birlikte geçirdiğimiz dört yılı boşa harcadım. Özür dilerim."

"Oh, Aiden." Gözlerindeki utanç kalbimi parçaladı. Elini sıktım, keşke kucağına girip saatlerce ona sarılabilseydim.

"Bunu bizim için , değil mi?" Beck sordu. "Kate'izini sürdün çünkü eğer evlenmezsen ve Danny bu durumu öğrenirse

güven, kıyamet . Bir medya fırtınasının içinde olurduk ve üçümüzün bu kez alenen uğraşması gereken bir güven olurdu."

Aiden başını eğerken çenesi büküldü.

Xander, "Tıpkı King Oil söz konusu olduğunda kurşunu ısırığın gibi," dedi. "Bunu yaptın, böylece geri kalanımız burada çalışmak için Büyükanne ve DB'den baskı görmeyecekti."

"Lanet olsun, Aiden." Dawson başını salladı. "Bizimle hiç konuşmamana şaşmamalı. Yıllarca bize patronluk taslayıp karşılığında tavır aldın, sonra da sen burada bağlıyken istediğimiz her şeyi yapabildik."

"Fark etmemiştim Aiden," dedi Beck. "Özür dilerim."

"Hiçbiriniz hatalı değilsiniz." Gentry'nin alnı kırıştı. Ellerini göremiyordum ama Kendall'ın açısına bakılırsa masanın altında onun ellerini tutuyor olmalıydı. "Hayatta pek çok hata yaptım ve en kötülerini annen öldükten sonraydı. yanında olmalıydım. Ama şimdi buradayım ve yemin ederim evlat, eğer istifa etmezsen seni kovarım. Beni fazla çalışmaktan alıkoymak için bu kadar çok görev üstlendiğini anlamadığımı sanma. Hiç olmadığım kadar sağlıklıyım ve Kendall düzenli olarak doktordan altın yıldız almamı sağlıyor. Aiden, bizi korumaya devam etmek zorunda değilsin."

Aiden ailesiyle yüzleşirken beni bırakmadı. "Bırakıyorum."

Bir nefes verdim. "Öyle mi?" Bu iş onun hayatıydı. Öylece çekip gidve arkasında bir pislik bıraktığını bilerek rahat edemezdi.

"Seninle birlikte olmak istiyorum. Seninle çocuk sahibi olmak istiyorum. Onlara nasıl ata bineceklerini, nasıl güreşeceklerini, ne yapmak isterlerse onu öğretmek istiyorum." Babasına baktı. "Haklısın. Dışarıda bu işi isteyen ve bu işte iyi olacak başkaları da var. Hepinizi buraya her şeyi bilmeniz ve büyükanneyle başa çıkmamıza yardımcı olmanız için çağırdım."

Yıllar önce sahip olduğum fantezi paramparça olmuştu ve şimdi onu yeniden bir araya getiriyordu. Bu sefer kendimi kandırmıyordum. Bir oda dolusu tanık vardı.

"Ama büyükannem hakkında konuşmadan önce yapmam gereken önemli bir şey var." Aiden dizlerinin üzerine çöktü ve sandalyemi ona doğru döndürdü. Odanın geri kalanı sessiz kaldı. "Bu annemin yüzüğüydü. Evlenme teklif ettiğimde bunu sana vermediğimi söyledim çünkü seni kazanmak istiyordum. Sana dünyayı verebileceğimi bilmeni istedim. Ama asıl sebep utanmamdı. Dürüst değildim ve annem bunu onaylamazdı. Artık bu yüzüğün sana daha çok yakıştığını biliyorum."

Titreyen elimi tuttu ve yüzüğü taktı. Küçük yuvarlak elmas altın bir bandın içine sıkışmıştı. Sade. Güzeldi. Kader gibi oturmuştu.

"Sana ilk evlenme teklif ettiğimde söylediğim her şeyde ciddiydim." Aiden bana baktı. "Ama bu sefer hak ettiğin gibi bir koca olacağım."

Kollarımı ona doladım. "Seni çok seviyorum."

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve bana yapıştı. "Ben de seni seviyorum Kate."

Sarılmayı ve öpüşmeyi bıraktığımızda etrafımız sarılmıştı. Ayağa kalktı, beni hala kendine doğru tutuyordu.

Kardeşleri sırtına vurarak onu tebrik ettiler. Gentry önümüzde durduğunda elini benimkine yakın tuttu. "İzin verir misiniz?"

Elimi kaldırdım, ışık elması yakaladı ve parlamasını sağladı.

Gentry'nin kahverengi gözleri nostaljiyle doldu. "O yüzük aptal bir çocuğun alabileceği tek şeydi. Bütün çocuklar doğduktan ve ben Emilia ve DB ile bir süre konuştuktan sonra Sarah'ya başka bir tane isteyip istemediğini sordum." Dudakları kıpırdadı. "Eğer mücevher kutusunda durmasını istiyorsam ve o bunu görmezden geliyorsa, ona yeni bir tane alabileceğimi söyledi." Elimini bıraktı ve yüzüğünü kaldırdı. Aiden'a baktı. "Seninle gurur duyuyorum."

Babasına sarılmayı bitirdikten sonra Aiden beni yanına çekti. "Kalıp kurulla ve büyükannemle yüzleşmemize yardım eder misin?"

"Hiç de değil." Parmak uçlarımda yükseldim ve kulağına fısıldadım. "Daha sonra, sanırım masanda resmi olarak işin bitmeden önce gerçekleştirmemiz gereken bazı fanteziler var."

İnledi. "Bu toplantıyı çabuk yapacağım."

BÖLÜM 22

K yedi

ALTI AY SONRA.

Boştaki elimi tezgâha doğru salladım. Diğer elim klozet kapağının üzerinde duruyordu. "Telefonu al."

"Ne?" Aiden saçımı tutmuştu. Henüz kusmamıştım ama üzölmektense tedbirli olmak daha iyiydi.

"Bu bir-" İçimden bir mide bulantısı dalgası geçti ve inledim. "Güven bana."

"Tamam..." Telefonumu tezgahın üzerinden aldı. "Şimdi ne olacak?"

Nefes verdim ve yavaşça içime çektim. Dalga içimde yuvarlandı. "Bir resmimizi çek."

"Kate. Tuvalete eğilmişsin," dedi, sanki sudan yarım adım uzakta olan benim başım değilmiş gibi.

"Sophie ile yaptığım konuşmayı sana sonra anlatırım. Ben kusarken saçımı tuttuğun bir fotoğrafa ihtiyacım var."

Bana bir dalga daha çarptı ve tam fotoğrafı çekerken kasıldım. Telefonumu tezgâhın üzerine bıraktı ve tekrar arkama doluştu. Uzattığı nemli el bezini aldım.

Son birkaç aydır bu nöbetlerle mücadele ediyordum ama ilk kez hem Aiden hem de telefonum yanımdaydı. Topuklarıma yaslandım. İyi olacağımı düşündüm ama porselen tahtın güvenli ayrılmak istemedim.

Aiden arkamda diz çöktü. "Bunun daha iyi olması gerekmiyor mu?"

"Belki mi? İlk üç aylık dönem neredeyse bitti." Sophie'nin önerdiği gibi doğum öncesi vitaminimi geceleri alıyordum. Bana en az Aiden kadar yaltaklanıyordu.

Aiden'ın büyükannesine ve yönetim kuruluna istifa edeceğini söylediği yönetim kurulu toplantısından hemen sonra denemeye başlamıştık. Gentry ve Kendall onu desteklemiş ve onları şirkete bağlayan hiçbir şeyin olmadığını söylemişlerdi.

Gentry erken emekli olabilir ve Kendall da dünyanın neresinde orada bir iş bulabilirdi. Sadece bu kısmı blöftü. Ailelerinden .

Büyükannem birkaç dakika sessiz kaldı. Sonra çenesini eğdi ve gözlerinde yaşlar parladı. Yönetim kuruluna, kendisinin Gidecek olan.

Aiden geçiş sürecine yardımcı olmak ve yerine geçecek kişiyi eğitmek için yeterince uzun süre kalmıştı ama haftada kırk saatlik çalışma süresine sıkı sıkıya bağlı kalmıştı. King Oil'deki işi resmen biteli üç ay olmuştu. Bu bebeğe şirket uçağında, daha önce hiç kullanmadığımız arka yatak odasında, Beck ve Eva ile kalmak için Denver'a giderken hamile kaldığından oldukça emindim.

Gentry, yeni yönetim eğitildikten sonra King Oil' ayrılacaktı. Kuzey Dakota'daki bir petrol şirketinden bir başkan yardımcısı işe almışlardı: Barron Petrol. Bir başka aile şirketi olan bu şirketin başında da En yaşlısını halefi olarak işe almaya çalışan işkolik bir CEO.

Gentry yeni işe alınan kişinin hikayesini öğrenmişti ve ona Barron Oil'de elde edemeyeceği yukarı doğru hareketliliği sağlamaktan memnundu.

Sonra Gentry yönetim kurulundaki yerini alacaktı, muhtemelen başkan olarak.

Kendall da gidiyordu. Şehirde uzmanlığını kullanabilecek bir kâr gütmeyen kuruluş bulmuştu, genellikle yüksek bir ücretle gelen bir uzmanlık. Ama eskiden kazandığının çok azına çalışıyordu ve Gentry ile birlikte her yere seyahat ediyorlardı. Kendall, Aiden'la hamile olduğumuzu söylediğimde dans edip alkışlayarak, "*Torunlar gelmeye başlamadan önce*," demişti.

Bizimki ilk olacak ama yıl sonuna kadar Aiden'ın kardeşleri de duyuru yaparsa hiç şaşırmam.

El bezini kirli çamaşırların arasına attım ve kalktım. Aiden yanımdaydı. "Geçti mi?"

"Şimdilik." Ellerimi yıkadım ve gargaradan bir yudum aldım.

İşim bittikten sonra, Aiden arkamda dolanırken yatağa doğru ilerledim. Komodinin üzerinde Aiden ve benim Colorado dağlarıyla çekilmiş bir fotoğrafımız vardı. Beck'in Aspen'deki kulübesinde tüm ailesinin yer aldığı daha büyük bir fotoğraf oturma odasında yeğenlerimin fotoğraflarının yanına asılmıştı. Artık evimizde manzara resimleri kadar insan resimleri de vardı.

Violet'in Bud adını vermemiz için ısrar ettiği, kim bilir ne ile melezlenmiş beagle cinsi yavru köpeğimiz kuyruğunu sallayarak yatağa atladı. Aynı zamanda sahiplendiğimiz ve yine Violet'in önerisiyle Petal adını verdiğimiz kedi yavrusu Bud'a vurdu, ardından yavru köpeğin küçük kulağını tımar etmeye başladı.

İç çekerek yatağıma uzandım, izin günlerimin kocam ve evcil hayvanlarımızla geçmesini seviyordum. Aiden'ın tüm günleri boştu ama akşamları yakında farklı bir hikâye olacaktı.

"Randall seni aramadı mı daha?" Üvey babam, Aiden güreş kulübünü devralmak için ona başvurduğundan beri her gün arıyordu.

Aiden kıkırdadı. "Sanırım cevapsız bir arama var. Benimle birlikte bir inşaatçıyla konuşmaya . Tasarım konusunda fikrini almak istiyorum."

Kulübün kendine ait bir yeri olacak ve yıl boyunca g re cekti. Violet'in ko u amcası olacaktı, Aiden bundan emin olacaktı. Hem Violet hem de ye enlerim isterlerse ücretsiz ders alabileceklerdi. Jason itiraz etmeye  alı mı tı ama Aiden aile indiriminin pazarlığa açık olmadığını söylemişti. Aiden başka kulüp programları için de yer kiralamayı planlıyordu. Burs programları oluşturmak için fikirleri vardı. Kul b m z  nasıl geliştirmek istediğimiz hakkında çok konu mu tuk. güven parasını kullanmak.

Ona ihtiyacımız yoktu. Kütüphanede çalışmayı seviyordum. Topluma bu şekilde katkıda bulunmak istiyordum. Aiden evde kalan bir baba olacak ve kendi kâr amacı gütmeyen kurulu larımızdan bazılarını yönetecekti. Lauren ile ayda birkaç kez kahve içmek için bulu urduk. Bana, emekli olmayanların son çalışma yıllarını tamamlamak için yeni beceriler öğrenmelerine yardımcı olabilecek ya da emekli olmayı göze alamadıkları için katılabilecekleri programlar hakkındaki düşüncelerini aktardı. Lauren ve kütüphane müdürü, teknolojiyi büyük bir sorun noktası olarak tanımlamı lardı. Aiden ve ben kütüphanenin teknoloji ve kariyer destek programlarına yıllık ba ı  yapmaya karar verdik.

Ben uzanırken Aiden da bir türlü mide ek imesi için Tums aldı. Aiden yatıyordu, vücudu her zaman olduğu gibi g nahk r bir şekilde güçlüydü. Farklı olan tek şey takındığı ifadeydi. Dinlenen i  yüzü daha yumu aktı, dudaklarını sıkkan stres olmadan biraz daha az kibirliydi.

Parmaklarımı yüzündeki kıllara s rtt m. Vücudumun her yerinde böyle hissetmek hoşuma gidiyordu. Bu yüzden sadece birkaç günde bir tıra  oluyordu.

Parmaklarımı  pt . "Kaç tane yiyece iz?"

Kıkırdadım. "Bence rakamları konuşmadan önce ilkinin dünyamızı ne kadar alt üst ettiğini   renmeliyiz."

"Anla tık." Sırt  st  yuvarlandı ve kolunu uzattı.

Onun yanına kıvrıldım. Bugün yapacak hiçbir  eyimiz ve gidecek hiçbir yerimiz yoktu - tabii biz . Lanet günün ortasında kestirmek isteseydim, bana yardım ederdi.

Elimi göğsüne koydum. Yüzüğümdeki elmas parlıyordu. Hiç . Asla da çıkarmayacaktım. Eskisini kendi özel mücevher kutusunda sakladım ve çocuklarımıza pek de ders kitabı olmayan aşkımızın hikâyesini anlattıktan sonra onlara verecektim. "Seni seviyorum, Aiden King."

"Seni seviyorum, Kate King." Etrafımdaki tutuşu sıkılaştı. "Sen benim kraliçemsin."

GENTRY

BEŞ YIL SONRA.

Pikabıma yaslandım ve her şeyi içime . Önümde Dawson'ın evi duruyordu. Sarah ile birlikte inşa ettiğimiz ev. Çocuk üstüne çocuk geldiğinde o ve ben yetişkinliğe yeni adım atmıştık. Buranın büyük hayallerimizi barındırabileceğini ummuştuk. Uzun yıllar boyunca, bu umutların onunla birlikte gömüldüğünden . Oğullarımız dağılmış, kendilerini izole etmiş ve işlerine gömülmüşlerdi.

Sonra annelerinin çılgın fikri onları, kalbini gururla patlatacak yetişkinler olmaya itti.

Benimkinin günlük olarak yaptığını biliyorum.

Emilia'nınki de öyleydi. Bunu artık biliyordum. Ve birkaç saat önce onu gömmek zorunda kalmadan önce bunu için minnettardım. Sarah ve DB'nin hemen yanına.

Herkesin onun hakkında konuştuğu resmi bir resepsiyondan nefret ederdi, bu yüzden aile mezarlıktaki işini bitirdikten sonra büyük bir barbekü için Dawson'lara geri dönerdik.

Toprak ve gübrenin hafif kokularına karışan taze bahar havasını içime çektim. Dawson'ın bugünlerde yanında çalışan fazladan birkaç adamı daha vardı, ama bana, kardeşlerine ve eşlerimize sığırlara yardım etmemiz için her zaman yer açardı. Gerçi bugünlerde herkese yer veremiyorduk.

Takip gereken çok fazla çocuk var.

En büyük torunum bahçede koştururken ağzım açık kaldı. Sera'nın uzun saçları Beck ve Eva'nın en büyüğü olan üç yaşındaki Maddie'yi kovalarken arkasından geliyordu. Sera, Aiden'a çekmişti. Kuzenlerinin yanındayken sırtıtmaya başlayan sürekli bir ciddiyet ifadesi vardı. Ancak iki yaşındaki erkek kardeşi Rand ve altı aylık kardeşi Lily'nin yanında ablalık sorumluluğunu ciddiye alıyordu. Maddie'ye gelince, o da Beck'e çekmiş - biz bakarken bir melek gibi davranıyor ve zamanlarda sorun. Emin olduğum tek şey Maddie'nin on yaşına geldiğinde bilgisayarımı yeniden programlayabileceğiydi.

Bristol ve Dawson'ın oğlu Daniel, Sera ve Maddie'yle birlikte eğlenceye katılmaya çalıştı ama yerde sürünen böcekler dikkatini dağıtmaya devam etti. Yeni bulduğu şeyi incelemek için eğildiğinde bakır rengi saçları Mayıs güneşinin altında parlıyordu. Bristol, göğsüne bağladığı bebek Emmaline ile evden dışarı çıktı. Parlak turuncu saçları lacivert bebek şalından dışarı fırlamıştı. Daniel'a bir bardak süt verdi ve çiçek tarhlarına doğru yürüdü. Çömelmiş, bir kolunu kıymetli bebeğine sarmış, birkaç yabani ot koparıyordu.

Yıllardır o çiçek tarhları boş duruyordu. Dawson ve Bristol çiçekleri zerre kadar önemsemiyor olabilirlerdi ama Savvy'nin yardımıyla artık fesleğen, kekik, domates, nane, biber ve Dawson'ın istediği başka ne varsa vardı.

Sanki düşüncem onu çağırmış gibi, Savvy arabanın arkasından çıktı. Kendall da onu takip ediyordu. Savvy, Xander'la bir yaşındaki ikizlerinden birini, Kendall da diğerini taşıyordu. Jasper'ın adı benim adımdı. Göbek adı. Jet'in göbek adı Savvy'nin babasının adıydı, Walter. Asla bağ kuramayacağımdan endişe ettiğim oğlum, bir oğluna benim adımları vermişti.

Göğsüm daraldı ve bunun tıkalı arterlerle hiçbir ilgisi yoktu.

Kendall beni fark etti ve Jet'i Savvy'nin Jasper'ı çimlerde oynattığı yerin yanına bıraktı. Kasıla kasıla yanıma geldi, kalçaları sallanıyordu, yüzünde sıcak bir gülümseme vardı.

"Servis çok güzeldi."

Başımı eğdim. "Emilia bundan nefret ederdi."

"Evet. Ama içten içe bunu hak ettiğini düşünürdü."

"Biliyor musun... Ona düşündüğümünden çok daha fazla içermişim." Onca yıl şirket tarafından yerin dibine sokulmak. Parayı kaybetmeye dayanamadığı için her tröstün etrafında dönen dram. Yaşayan tek akrabası olan bize hiç yakın olmak istemiyor gibiydi. Her şeyi ailesi için yapmıştı. Bunu şimdi anladım. "Ama her şeyi ona borçluyum."

"Hiçbirimiz onun şirket ve para için verdiği mücadeleye katılmıyorduk ama ödülleri aldığımızdan eminiz."

"Onun ne yaptığını anlamam onlarca yılımı aldı." Çocuklarım ve onların çocukları hayatta ne isterlerse yapabilirlerdi, ama her aile kendi yolunda ilerlemeyi seçti. "Senin ve ailemizin geri kalanının yanında olarak onun bize bıraktıklarını onurlandıracağım."

"Onu özleyeceğim." Kendall bana doğru adım attı ve ben de kollarımı ona doladım. Kulağını kalbime dayayıp ritmik gümbürtüsünü dinlemeyi severdi.

"Ben de." Karıma sarıldım ve ailemi izledim. Çocuklarımı. Etrafımda olacağını hiç düşünmediğim kadar çok torun vardı. Uzun yıllar boyunca Sarah'nın ne düşündüğünü merak etmiştim.

Öldüğünde, onsuz ne yapacağımı merak etmiştim. Ama o hepimize iyi bakılmasını sağladı.

Kendall kucağımda döndü ve ailemizi izledik. Buraya geldiğimizde hepimiz Dawson ve Bristol'un mülklerimiz arasında bizim için inşa ettikleri kulübede kaldık. En sevdiğim günler Kendall ile verandada uzanıp güneşin doğuşunu ya da batışını izlemektir.

"Bu geceki büyük pijama partisi için yeterince cesur muyuz?"

Kıkırdadım. "Cesur mu? Yoksa aptalca mı?" Kendall'ın fikriydi. Çiftler gece gezmesine çıkarken biz de torunlara bakacaktık.

"Saf." Güldü ve kollarını benimkilere doladı. "Birlikte yaşadığımız hayatı seviyorum, Gentry."

"Ben de." Hayatımı dünyanın en zengin kaynaklarından biri olduğunu düşündüğüm şeyi kazarak geçirmiştim, oysa gerçekte buydu. Benim ailem.

Hayatlarının aşklarını bulmak zorunda olan BAŞKA BİR AİLEYE HAZIR MISINIZ? Oil Barrons, küçük bir kasaba olan Coal Haven'da geçen yeni bir seri ve Make Me Whole'da kasabanın reisinin gayrimeşru çocuğu Liam Barron ile başlıyor.

OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİM. Ne düşündüğünüzü bilmek isterim. Lütfen kitabın satın alındığı perakendecide Kralın Kraliçesi için bir yorum bırakmayı düşünün.

TÜM SON HABERLER, ön gösterimler, üç aylık kısa öyküler ve ücretsiz materyaller için haber [bültenime](#) kaydolun.

YAZAR HAKKINDA

Marie Johnston paranormal ve çağdaş romantizm yazıyor ve her iki türde de birçok ödöl topladı. Yazar olmadan önce bir mikrobiyologdu. Duruma bağlı olarak, mikroplar konusunda garip bir şekilde ilgisiz veya garip bir şekilde fobik olabiliyor. Aynı zamanda lisanslı bir tıp teknisyeni ve halk sağlığı mikrobiyoloğu olarak ve hastane ve klinik laboratuvarlarında laboratuvar teknisyeni olarak çalıştı. Marie gönüllü acil yardım görevlisi, üniversite eğitmeni, güvenlik görevlisi, flebotomist, otel görevlisi ve bir bingo salonunda kahve dökücüsü olarak çalışmıştır. Hepsi bir yazar için yem!!! Dört çocuğu, yaşlı bir kedisi ve çocuklarının yarısından daha büyük bir köpek yavrusu var.

mariejohnstonwriter.com Beni

takip edin:

AYRICA MARIE JOHNSTON TARAFINDAN

Petrol Barronları

Beni

Bütünleştiriyor

Petrol Kralları

Kral'ın Tacı

Kral'ın Fidyesi

Kral'ın Hazinesi

Kral'ın Ülkesi

Kral'ın Kraliçesi

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.